

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับ
สื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สุไรญา หมาดปั่นจอร์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

การค้นคว้าอิสระ

เรื่อง

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับ
สื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สุไรญา หมาดปั่นจอร์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2566

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

INDEPENDENT STUDY

LEARNING MANAGEMENT BASED ON COMMUNICATIVE LANGUAGE
TEACHING (CLT) WITH MULTIMEDIA ON MALAY SPEAKING
ABILITIES OF GRADE 8 STUDENTS

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE
REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASTER OF EDUCATION PROGRAM
IN CURRICULUM AND INSTRUCTION
SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

2023

COPYRIGHT OF SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

ใบรับรองการค้นคว้าอิสระ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ชื่อการค้นคว้าอิสระ

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษา Malay ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

LEARNING MANAGEMENT BASED ON COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING (CLT) WITH MULTIMEDIA ON MALAY SPEAKING ABILITIES OF GRADE 8 STUDENTS

ผู้วิจัย

นางสาวสุไรญา หมดปันจอร์

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระได้พิจารณาเห็นชอบโดย

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ
(อาจารย์ ดร.มนตรี เต็นดวง)

..... ประธานกรรมการบริหารหลักสูตร
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์)

..... กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา รับรองการค้นคว้าอิสระแล้ว

..... รองอธิการบดี ปฏิบัติราชการแทน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์นาถนเรศ อาคาสวรรณ) อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อการค้นคว้าอิสระ	การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	
ผู้วิจัย	นางสาวสุไรญา หมาดปันจอร์	ปีการศึกษา 2566
ปริญญา	ครุศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.มนตรี เด่นดวง	

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษามลายู หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนรายวิชาภาษามลายู ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม 2) แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58

คำสำคัญ: การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT), สื่อประสม, ความสามารถในการพูดภาษามลายู, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

Independent Study Title Learning Management Based on Communicative Language Teaching (CLT) with Multimedia on Malay Speaking Abilities of Grade 8 Students

Researcher Miss Suraiya Madpanjor **Academic year: 2023**

Degree Master of Education Program in Curriculum and Instruction

Advisor Dr.Montree Denduang

Abstract

The objectives of this research were: 1) to compare Malay speaking abilities of Grade 8 students after learning management based on Communicative Language Teaching (CLT) with multimedia with the criteria of 75 percentage, and 2) to study Grade 8 students' satisfaction on learning management based on Communicative Language Teaching (CLT) with multimedia. The sample group were Grade 8/4 students in Malay class, in the first semester of 2023 academic year at Khuandon Wittaya School. Cluster random sampling was employed. The research instruments consisted of 1) lesson plans for Communicative Language Teaching (CLT) with multimedia, 2) a Malay speaking evaluation form, and 3) a student satisfaction survey on learning management based on Communicative Language Teaching (CLT) with multimedia. The statistics used in this research were percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The research showed that: 1) The Malay speaking abilities of Grade 8 students after learning management based on Communicative Language Teaching (CLT) with multimedia was higher than the criteria of 75 percentage with statistically significant at the level of .01, and 2) the Grade 8 students' satisfaction Malay speaking abilities of Grade 8 students on learning management based on Communicative Language Teaching (CLT) with multimedia was at a highest level, with an average of 4.58.

Keywords: Communicative Language Teaching (CLT), Multimedia, Malay Speaking Ability, Grade 8 student

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้ ความกรุณา ช่วยเหลือแนะนำ ให้คำปรึกษาอย่างดียิ่งจากอาจารย์ ดร.มนตรี เด่นดวง อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุไรศิริ ชูรักษ์ ประธานหลักสูตรสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นพเก้า ณ พัทลุง กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และคณะกรรมการทุกท่านซึ่งได้กรุณาถ่ายทอดความรู้ แนวคิด วิธีการ คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ ให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่าน ที่ถ่ายทอดความรู้ และประสบการณ์ ที่มีคุณค่ายิ่งให้แก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ศึกษาจนดำเนินการวิจัยสำเร็จ

ขอขอบพระคุณ อาจารย์การ์ตูนี วาโด คุณครูอรรณพ หิมมา และคุณครูอาสลิตา ยูโซ๊ะ ในฐานะผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาเสียสละเวลาตรวจเครื่องมือในการวิจัย และให้ข้อเสนอแนะ ทำให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ รองผู้อำนวยการ คณะครู และบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่อำนวยความสะดวกอย่างดียิ่งในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนควนโดนวิทยาทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการดำเนินการวิจัยด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกคน ที่คอยเป็นกำลังใจ ให้การสนับสนุน และดูแลช่วยเหลือด้วยดีตลอดมา

คุณค่าทั้งหลายที่ได้รับจากงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแก่เวที แต่บิดา มารดา บุคคลในครอบครัว บุรพาจารย์ ที่ให้ความรัก ความห่วงใย ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

สุไรญา หมดปันจอร์
พฤศจิกายน 2566

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(6)
สารบัญภาพ	(7)
 บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
สมมติฐานการวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	7
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
 บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	11
หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนควนโดนวิทยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	15
การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)	24
สื่อประสม	32
การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม	45
ความสามารถด้านการพูด	46
ความพึงพอใจ	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	56
 บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	59
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	59
แบบแผนการวิจัย	59
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	60
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	60
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	66

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	67
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	69
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	69
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	69
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ	74
สรุปผล	74
อภิปรายผล	75
ข้อเสนอแนะ	78
บรรณานุกรม	79
ภาคผนวก	88
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	89
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	91
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	98
ภาคผนวก ง การหาคุณภาพเครื่องมือ	118
ประวัติผู้วิจัย	129

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 กรอบโครงสร้างเวลาเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	14
2 โครงสร้างรายวิชา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566	17
3 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัย	18
4 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษามลายู	51
5 แบบแผนการวิจัย	59
6 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม	61
7 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู	63
8 จำนวนข้อคำถามแบบประเมินความพึงพอใจ	65
9 กิจกรรมการเรียนรู้โดยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม .	66
10 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ($n = 36$)	70
11 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้าน การพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($n = 36$)	71

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	7

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีในปัจจุบันนี้ ทำให้โลกมีวิวัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างไร้พรมแดนและรวดเร็ว ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ได้รับผลกระทบจากการเจริญเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีความสำคัญมากในสังคมปัจจุบัน (ณิชา ชินธนามัน และคณะ, 2560: 3) ซึ่งสิ่งสำคัญที่จะมาเชื่อมโยงสิ่งเหล่านี้ด้วยกันก็คือ ภาษา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับระบบสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการสื่อสารภาษาจึงมีความสำคัญในฐานะเครื่องมือถ่ายทอดความคิดของมนุษย์ อีกทั้งในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้านหรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากความมุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1) ด้วยเหตุผลดังกล่าว ภาษาจึงมีบทบาทและความสำคัญสำหรับบุคคลทุกคนของชาติ

ภาษามลายูมีบทบาทสำคัญต่อการสื่อสารในประชาคมอาเซียน ในฐานะที่เป็นภาษาราชการของประเทศมาเลเซีย ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศบรูไน และสิงคโปร์ ดังนั้น ภาษามลายูจึงเป็นสื่อกลางที่มีความสำคัญในการติดต่อสื่อสาร (กุชม ยามิรุเต็ง, 2561: 113-127) รัฐธรรมนูญของประเทศมาเลเซียมาตราที่ 152 ระบุไว้ว่า ภาษาประจำชาติของมาเลเซีย คือ ภาษามลายู (ประเสริฐเย็นประสิทธิ์, 2556: 11) ภาษามลายู เป็นภาษาของคนกลุ่มชาติพันธุ์มลายูในภาคใต้ของประเทศไทย ที่มีชายแดนติดต่อกับประเทศมาเลเซีย ทำให้คนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย จะต้อง

มีการใช้ภาษามลายูในการติดต่อสื่อสาร ได้แก่ การทำธุรกิจ การท่องเที่ยว ตลอดจนการศึกษา ปัจจุบันภาษามลายูมีความสำคัญมากขึ้น ที่สามารถเห็นได้ชัดจากแหล่งข้อมูลในการประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ หรือป้ายโฆษณาที่มีการใช้ภาษามลายูในการสื่อสาร รวมถึงสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจแก่ผู้คนในพื้นที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการกำหนดให้สถานศึกษามีการจัดการเรียนการสอนภาษามลายูที่แตกต่างจากภาษามลายูถิ่น (ซาฮีฎัน นิติภาค, 2560: 36-50) มีการบรรจุภาษามลายูเข้าอยู่กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และมีมาตรฐานรายวิชาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนในทุกระดับชั้นในโรงเรียนของรัฐบาลและเอกชน (โรงเรียนควนโดนวิทยา, 2562: 5) จึงนับได้ว่าภาษามลายูมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะคนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดชายแดนภาคใต้จะต้องรู้เข้าใจ และเกิดการสื่อความที่ตรงกันระหว่างผู้ใช้ในภาษามลายู

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็น 1 ใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่นักเรียนต้องเรียนรู้ โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้ 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งหวังให้การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน และเขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม 2) ภาษาและวัฒนธรรม มุ่งหวังให้การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มุ่งหวังให้การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน 4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก มุ่งหวังให้การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1-2)

กระทรวงศึกษาธิการ (2551: 1) ระบุข้อมูลที่แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นในการพัฒนาภาษาสำหรับเด็กไทยไว้ว่า แม้เด็กไทยจะได้รับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมาอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง สาเหตุอาจจะเป็นเพราะการเรียนการสอนที่ผิดวิธี คือ เน้นการสอนโครงสร้างกฎเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการสอนใช้ภาษาในการสื่อสาร Juhana (2012: 12) กล่าวเพิ่มเติมว่า เมื่อใดที่นักเรียนต้องใช้ภาษาจะมีความกังวลอยู่ตลอดเวลาในเรื่องของไวยากรณ์ หรือมีความรู้สึกว่าเป็นต้องพูดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อ่านออกเสียงถูกต้อง สำเนียงชัดเจน ซึ่งความสามารถด้านภาษามลายูของนักเรียนมีอยู่อย่างจำกัด จึงส่งผลให้นักเรียนเกิดอาการเขินอาย กลัว ถูกหัวเราะหรือถูกเยาะเย้ยว่า พูดไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือสำเนียงไม่ตรงกับเจ้าของภาษา

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น ทักษะการพูดเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญ ในยุคปัจจุบัน เพราะเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษา และท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เป็นกระบวนการที่ไม่ได้ ถูกกำหนดไว้ตายตัว (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558: 146) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ เอลิม ทองนวล (2557: 23) กล่าวว่า ทักษะการพูดเบื้องต้นจำเป็นต้องมุ่งเน้นให้นักเรียนพูดเพื่อการสื่อสาร ในสถานการณ์จริง โดยนักเรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนด เพื่อนำไปสู่การพูด ที่มีประสิทธิภาพและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของนักเรียนให้มีความสามารถ ในการพูดอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ Nunan (1991: 279) กล่าวถึงทักษะการพูดไว้ว่า ทักษะ การพูด เป็นทักษะที่แสดงถึงความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจน นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูด มากขึ้นและการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศปัจจุบัน มักเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อ การสื่อสารในสถานการณ์จริงได้ ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่ครูผู้สอนจะสอนเป็นลำดับแรก โดยสอนควบคู่ไปกับทักษะการฟัง เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นเบื้องต้น ได้อย่างดี ทักษะการพูด จึงมีความสำคัญในการใช้ภาษาเป็นอย่างยิ่งครูผู้สอนจำเป็นต้องฝึกฝนให้ นักเรียนมีความคล่องแคล่ว (รุ่งฤดี แผลงสร, 2559: 193) ซึ่ง Ur. (1998: 53) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับ เหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนว่า ทักษะการพูด เป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะ ทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่า ผู้พูดมีความรู้ทางภาษาและ ช่วยให้นักเรียน เรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น สำหรับประเทศไทยวิชาภาษาต่าง ๆ ได้กำหนดให้จัดการเรียนการสอนใน ลักษณะที่นักเรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดนอกจากเวลาเรียนภาษามลายูในห้องเรียนเท่านั้น ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าว Shumin (1997: 8) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนการพูดว่า เป็นสิ่งที่ยาก อย่างยิ่งสำหรับ นักเรียน นักเรียนมักพูดได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและ ส่วนวนต่าง ๆ เนื่องจากนักเรียนไม่ได้ อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการใช้ภาษามลายู ตลอดจนขาดความเข้าใจในสภาพ ความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

โรงเรียนควนโดนวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา สงขลาสตูล เป็นโรงเรียนขนาดกลาง เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 มีการกำหนดให้รายวิชา ภาษามลายูจัดเป็นรายวิชาเพิ่มเติมที่นักเรียนในทุกช่วงชั้นจะต้องได้เรียน จากสภาพปัญหาการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาภาษามลายูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผ่านมา ปัญหาที่ ครูผู้สอนพบมากที่สุดคือ นักเรียนประสบกับปัญหาในการพูดสื่อสารและการเรียบเรียงประโยค อีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษามลายู จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในการเรียนรู้ ภาษามลายูได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่หลักสูตรกำหนด และจากการศึกษาแบบประเมินทักษะ ทางภาษามลายู แบบบันทึกผลการเรียนประจำรายวิชา (ปพ.5) และจากการสังเกตพฤติกรรมของ นักเรียนในแบบบันทึกหลังสอน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 ที่เรียนในรายวิชาภาษามลายูที่ผ่านมาอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 66.15 ทำให้ทราบถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษามลายู เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษามลายูเท่าที่ควร เพราะจะต้องใช้ เวลาในการฝึกเป็นอย่างมาก ประกอบกับตัวนักเรียนเองขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้า แสดงออกในการใช้ภาษามลายูสื่อสาร (โรงเรียนควนโดนวิทยา, 2564: 17) ดังนั้นครูผู้สอนจึง

จำเป็นต้องศึกษาค้นหาวิธีการแก้ไขเพื่อปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาตามหลักสูตรกำหนด และสมควรที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาตามอย่างต่อเนื่อง

แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาให้มีประสิทธิภาพนั้นมีหลายรูปแบบ ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้โครงงาน การสอนแบบเน้นการสืบสวนสอบสวน การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์ การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นตามสภาพจริง การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) เป็นต้น (ทิศนา ขัมมณี, 2553: 110-111) โดยแต่ละรูปแบบนั้นต้องมีการคำนึงถึงบริบทและสภาพแวดล้อมของนักเรียน โดยเฉพาะการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) Larsen-Freeman (2000: 129-130) กล่าวว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีลักษณะเฉพาะ คือ ความตั้งใจในการสื่อสารของนักเรียน โดยนักเรียนจะใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสาร ซึ่งการเรียนรู้เช่นนี้ จะช่วยกระตุ้นนักเรียนให้มีความตั้งใจในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น โดยที่นักเรียนจะสามารถรู้สึกได้ว่า ตนกำลังเรียนภาษาที่เป็นประโยชน์ สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ และ Littlewood (1988: 17-18) กล่าวเพิ่มเติมว่า หากนักเรียนมองเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษา นักเรียนจะมีความสนใจจะใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่น และช่วยให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้มากยิ่งขึ้น หมายความว่า การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนใช้ภาษาที่มีความหมาย ส่งผลให้นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียนมากยิ่งขึ้นจากการใช้ภาษาอย่างแท้จริง และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียน จากการศึกษาผลการวิจัยของณัชปภา โพธิ์พุ่ม และคณะ (2561: 68) เรื่อง การพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT พบว่า ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT หลังจากการได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการทฤษฎี CLT สูงกว่าก่อนการได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยกระบวนการทฤษฎี CLT อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอาภรณ์ มณีนรัตน์ และคณะ (2558: 21) เรื่อง “การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเรื่องราวท้องถิ่น จังหวัดสงขลา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” พบว่า 1) ความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 2) ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55

จากข้อมูลข้างต้นพบว่า การนำเสนอประสมมาใช้ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้แก่ นักเรียนจะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการจัดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ไม่เบื่อหน่าย เพราะมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งเร้าอยู่ตลอดเวลา ทำให้นักเรียนได้รับความรู้อย่างกว้างขวางและเข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น เป็นการประหยัดเวลาทั้งครูผู้สอนและนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนเกิดความรู้ได้อย่างรวดเร็ว เพราะได้เรียนจากสื่อการเรียนการสอนที่แตกต่างกันหลาย ๆ อย่างเป็นแนวทางปรับปรุงการเรียนการสอน วิธีสอน กลวิธี เทคนิค และการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนให้ผสมผสานกัน ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ได้ดีเกือบทุกเรื่องจากแหล่งหลายแหล่ง โดยถือว่า สื่อแต่ละอย่างมีเนื้อหาต่างกัน ทำให้นักเรียนทั้งเก่งและอ่อนได้รับความรู้ตามความสามารถและความพร้อมของแต่ละบุคคล

จากการศึกษาผลการวิจัยของ ศุภาพิชญ์ ทองเอก และสมร ทวีบุญ (2566: 628-630) เรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้แบบภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” พบว่า คะแนนทักษะการสื่อสารการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เยาวพร ศรีระชา และจิระพร ชะโน (2561: 5-6) เรื่อง “การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” พบว่า 1) ทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนหลังจากการจัดการกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบชุดสื่อประสม พบว่า อยู่ในระดับดี และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม มีความพึงพอใจในระดับมาก

จากการศึกษาความเป็นมาและสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ทั้งนี้เพื่อนำไปสู่การพัฒนานักเรียนให้นักเรียนสามารถปฏิบัติได้จริงผ่านการทำกิจกรรมที่ได้รับโดยประสบการณ์ตรง เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วม ส่งผลให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการพูดภาษามลายู ปรับปรุงความสามารถด้านการพูด และมีผลสัมฤทธิ์ในรายวิชาภาษามลายูที่ดีขึ้น ก่อให้เกิดการพัฒนานักเรียนซึ่งเป็นเยาวชนของประเทศชาติให้มีทักษะด้านภาษาเพิ่มขึ้น นำไปสู่การเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถด้านภาษา และเป็นเยาวชนคุณภาพของสังคมและประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์การวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษามลายู หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

สมมติฐานการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานไว้ว่า ความสามารถด้านการพูดภาษามลายู หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธี

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนในรายวิชาภาษามลายู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีจำนวน 4 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 156 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนในรายวิชาภาษามลายู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน 36 คน ได้มาด้วยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

2. ขอบเขตตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

2.2.2 ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

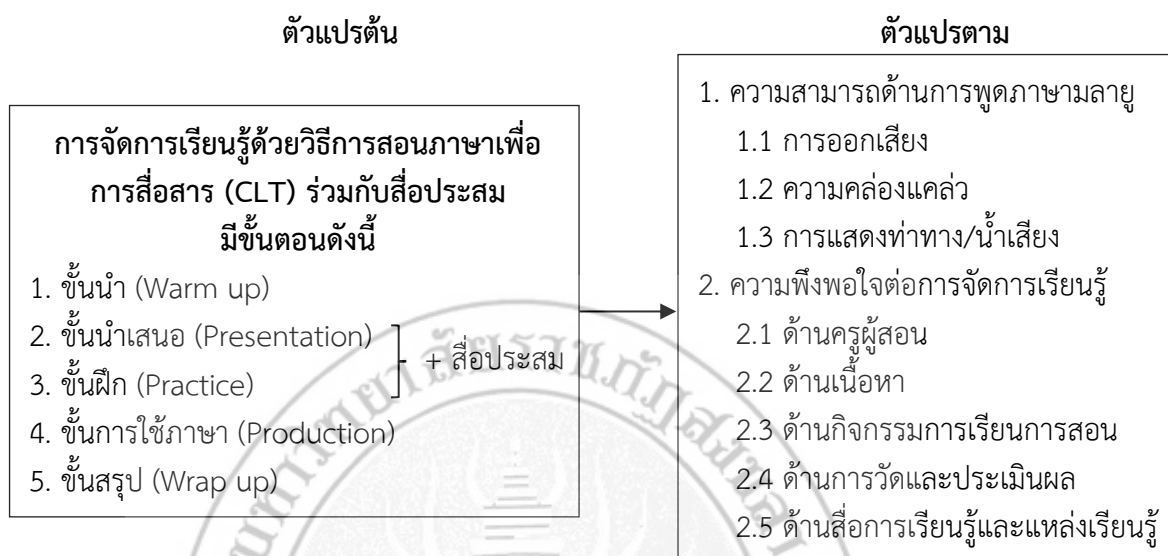
3. ขอบเขตเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga Saya และหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman

4. ขอบเขตระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เป็นเวลา 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 คาบ รวมเวลาทั้งหมดในการวิจัย 9 คาบ

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของนิยามศัพท์เฉพาะไว้ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง โดยมีการจัดลำดับการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง โดยไม่เน้นเฉพาะโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นการนำเอาโครงสร้างทางภาษามาใช้ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม ตลอดจนนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำกระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เป็น 2W3P เพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นขั้นการกล่าวนำเรื่องหรือชักชวน เพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมสำหรับการเรียนรู้ในขั้นต่อไป

1.2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นการนำเสนอหรือให้ข้อมูลแก่นักเรียน ในขั้นนี้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง

1.3 ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นการฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยเน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่ถูกต้อง ขณะเดียวกันนักเรียนสามารถเน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว และ

นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา โดยทำหลังจากการฝึก หากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองฝึกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้

1.4 ขั้นการนำไปใช้ (Production) ในขั้นนี้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ ชี้แนะ และช่วยเหลือเท่านั้น

1.5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นการสรุปความรู้หรือร่วมกันทบทวนเนื้อหา ระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน

2. **สื่อประสม** หมายถึง สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายที่นำมาใช้ร่วมกันในการประกอบการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยผู้วิจัยจะนำมาบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ซึ่งประกอบด้วยสื่อการเรียนรู้ 5 ชนิด ได้แก่ บัตรคำ จำนวน 9 ชุด บัตรภาพ จำนวน 9 ชุด แถบประโยค จำนวน 9 ชุด วิดีโอ จำนวน 9 คลิป และแบบฝึกหัด จำนวน 9 ชุด

3. **การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม** หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เป็น 2W3P โดยนำมาบูรณาการกับสื่อประสม ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) ในขั้นนี้เป็นการกล่าวนำเรื่องหรือชักชวน โดยวิธีการพูดคุย เล่นเกม ร้องเพลง หรือปริศนาคำทาย เพื่อสร้างความสนใจในการเรียนรู้ และชักจูงเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน

3.2 ขั้นนำเสนอร่วมกับสื่อประสม (Presentation) ในขั้นนี้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่นักเรียน โดยการนำบัตรคำ แผ่นภาพ แถบประโยค และวิดีโอ มาเป็นสื่อการเรียนการสอน ครูผู้สอนมีการนำเสนอคำศัพท์ บทสนทนา เนื้อหา ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องใช้ในการออกเสียง

3.3 ขั้นฝึกร่วมกับสื่อประสม (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันนักเรียนสามารถเน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วและการฝึกอย่างอิสระ โดยการใช้สื่อประสมเพื่อประกอบการเรียนรู้ ได้แก่ แถบประโยค และแบบฝึกหัด โดยการฝึกเป็นรายบุคคล ในขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ควรทำหลังจากการฝึก หากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองฝึกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้

3.4 ขั้นการนำไปใช้ (Production) ในขั้นนี้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ ชี้แนะ และช่วยเหลือเท่านั้น ซึ่งมีรูปแบบการทำกิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่ การผลิตชิ้นงาน การนำเสนอผลงาน การพูดหรือสนทนาหน้าชั้นเรียน และการแสดงบทบาทสมมติ

3.5 ขั้นสรุป (Wrap up) ขั้นนี้เป็นขั้นสุดท้าย โดยกิจกรรมจะมีการสรุปความรู้หรือร่วมกันทบทวนเนื้อหา ระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน

4. **ความสามารถด้านการพูดภาษามลายู** หมายถึง การใช้น้ำเสียงและภาษาในการสนทนาโต้ตอบเป็นภาษามลายู โดยการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษามลายูแบบพูดปากเปล่า

ด้วยแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาขามลายู ซึ่งแบ่งประเด็นการประเมิน ดังนี้ การออกเสียง ความคล่องแคล่ว และการแสดงท่าทาง/น้ำเสียง

5. ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การวัดระดับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม โดยแบบประเมินความพึงพอใจ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 5, 4, 3, 2, 1 และแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้ ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ได้แนวทางในการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษาขามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

1. ความสามารถด้านการพูดภาษาขามลายูของนักเรียน สามารถที่จะเรียนรู้ภาษาขามลายูได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้แก่ครูผู้สอนที่จัดการเรียนการสอนในรายวิชา ภาษาขามลายู เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาขามลายู โดยใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ ตลอดจนนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาต่าง ๆ
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษาขามลายูเพิ่มขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลในการดำเนินการวิจัยตามหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

- 1.1 ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ
- 1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้
- 1.3 คุณภาพนักเรียน
- 1.4 โครงสร้างหลักสูตร
2. หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนควนโดนวิทยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 2.1 คำอธิบายรายวิชา
 - 2.2 ผลการเรียนรู้
 - 2.3 โครงสร้างรายวิชา
 - 2.4 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้
3. การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
 - 3.1 การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
 - 3.2 หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 3.3 ขั้นตอนการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาสื่อสาร
4. สื่อประสม
 - 4.1 ความหมายของสื่อประสม
 - 4.2 ประเภทของสื่อประสม
 - 4.3 การสร้างสื่อประสม
 - 4.4 ประโยชน์ของการใช้สื่อประสม
5. การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม
6. ความสามารถในการพูด
 - 6.1 ความหมายของการพูด
 - 6.2 การสอนทักษะการพูด
 - 6.3 การประเมินความสามารถด้านการพูด
7. ความพึงพอใจ
 - 7.1 แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความพึงพอใจ และความหมายของความพึงพอใจ
 - 7.2 การวัดความพึงพอใจ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ให้เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ โดยกำหนดจุดหมายและมาตรฐานการเรียนรู้ เป็นเป้าหมายและกรอบทิศทางการพัฒนาคุณภาพนักเรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีขีดความสามารถในการแข่งขันในเวทีโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1) อีกทั้งได้ปรับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2555 ที่มุ่งเน้นการกระจายอำนาจทางการศึกษาให้ท้องถิ่นและสถานศึกษาได้มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตร เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น (สำนักนายกรัฐมนตรี, 2543)

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (โรงเรียนควนโดนวิทยา, 2562: 5)

1. ความสำคัญของภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นในการติดต่อสื่อสาร เพื่อศึกษา การแสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ และการประกอบอาชีพตลอดจนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนา ศักยภาพบุคลากรในยุคโลกาภิวัตน์ เพื่อให้สามารถนำประเทศสู่การแข่งขัน ด้านเศรษฐกิจการเมือง เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคม หรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น แม้แต่การถ่ายทอดวิทยาการต่าง ๆ การเจรจาต่อรองด้านการค้า การประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนความสะดวก รวดเร็วในการติดต่อ คมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ มีความใกล้ชิดกัน ต้องพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้น

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนัก ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือ กับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจ ความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้เพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (โรงเรียนควนโดนวิทยา, 2562: 5)

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

หลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

สาระที่ 1 : ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 : เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 : มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 : นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 : ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 : เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 : เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 : ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 : ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 : ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 : ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. คุณภาพนักเรียน

หลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ โดยสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ โดยได้กำหนดคุณภาพนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ดังต่อไปนี้

3.1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว โฆษณา นิทาน และบทร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน ระบุ/เขียนสิ่งที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่าง ๆ สัมพันธ์กับประโยคและข้อความที่ฟังหรืออ่าน เลือก/ระบุหัวข้อเรื่องใจความสำคัญ รายละเอียดสนับสนุน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

3.2 สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว สถานการณ์ข่าวเรื่องที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม ใช้คำขอร้อง คำชี้แจง และคำอธิบาย ให้คำแนะนำอย่างเหมาะสม พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอแนะและ

ให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม พูดและเขียนบรรยายความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม

3.3 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจ พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบ

3.4 เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา อธิบายเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมและประเพณีของเจ้าของภาษา เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

3.5 เปรียบเทียบ และอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียง ประโยคชนิดต่าง ๆ และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบและอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3.6 ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูดและการเขียน ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา ชุมชน และสังคม

3.7 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม และสรุปความรู้/ข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่นเป็นภาษาต่างประเทศ

3.8 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อ-ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3.9 ใช้ประโยคผสมและประโยคซับซ้อน (Complex Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. โครงสร้างหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียน ซึ่งระบุการจัดเวลาเรียนของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้เป็นกรอบทิศทางการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา ส่วนรายวิชาเพิ่มเติมและกิจกรรมพัฒนานักเรียน สถานศึกษาสามารถจัดให้เหมาะสมสอดคล้องกับวิสัยทัศน์และบริบทของสถานศึกษา โดยการกำหนดเวลาเรียนในแต่ละระดับการศึกษา โดยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐานสำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่มดังต่อไปนี้ ดังแสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 กรอบโครงสร้างเวลาเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้/กิจกรรม	เวลาเรียน			
	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น		ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย	
	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4-6
กลุ่มสาระการเรียนรู้				
ภาษาไทย	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
คณิตศาสตร์	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
วิทยาศาสตร์	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	160 (4 นก.)	160 (4 นก.)	160 (4 นก.)	320 (8 นก.)
- ประวัติศาสตร์	40 (1 นก.)	40 (1 นก.)	40 (1 นก.)	80 (2 นก.)
- ศาสนา ศีลธรรม จริยธรรม				
- หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคม	320 (3 นก.)	320 (3 นก.)	320 (3 นก.)	240 (6 นก.)
- เศรษฐศาสตร์				
- ภูมิศาสตร์				
สุขศึกษาและพลศึกษา	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3 นก.)
ศิลปะ	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3 นก.)
การงานอาชีพและเทคโนโลยี	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	80 (2 นก.)	120 (3 นก.)
ภาษาต่างประเทศ	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	120 (3 นก.)	240 (6 นก.)
รวมเวลาเรียนพื้นฐาน	880 (22 นก.)	880 (22 นก.)	880 (22 นก.)	1,640 (41 นก.)

ตาราง 1 (ต่อ)

กลุ่มสาระการเรียนรู้/กิจกรรม	เวลาเรียน			
	ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น			ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4-6
กิจกรรมพัฒนานักเรียน	120	120	120	360
รายวิชา/กิจกรรมที่	ปีละไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมง			ไม่น้อยกว่า 1,600 ชั่วโมง
สถานศึกษาจัดเพิ่มเติมตาม				
ความพร้อมและจุดเน้น				
รวมเวลาเรียนทั้งหมด	ไม่น้อยกว่า 1,200 ชั่วโมง/ปี			รวม 3 ปี ไม่น้อยกว่า 3,600 ชั่วโมง

จากตาราง 1 โครงสร้างเวลาเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนในแต่ละระดับการศึกษา โดยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกำหนดกรอบโครงสร้างเวลาเรียนพื้นฐานสำหรับกลุ่มสาระการเรียนรู้ 8 กลุ่ม มีเวลาเรียนรวม 880 ชั่วโมงต่อปี (22 หน่วยกิต) กิจกรรมพัฒนานักเรียน 120 ชั่วโมงต่อปี และรายวิชา/กิจกรรมที่สถานศึกษาจัดเพิ่มเติมตามความพร้อมและจุดเน้น ปีละไม่น้อยกว่า 200 ชั่วโมงต่อปี รวมไม่น้อยกว่า 1,200 ชั่วโมงต่อปี

หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนควนโดนวิทยา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 นับเป็นกฎหมายแม่บทในการจัดการศึกษาของประเทศที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีสาระสำคัญคือ มุ่งเน้นให้มีการปฏิรูประบบการบริหาร และการจัดการทางการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ให้มีคุณภาพในเชิงนโยบาย และมีความหลากหลายในการปฏิบัติ มีการกระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา และให้สถานศึกษาเป็นผู้จัดทำสาระหลักสูตรในส่วนรวมเกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน และสังคม ซึ่งเป็นแนวในการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และสอดคล้องเนื้อหาที่เป็นท้องถิ่นในกลุ่มสาระภาษามลายู หรืออาจจัดทำหลักสูตรที่เป็นสาระท้องถิ่นขึ้นเป็นการเฉพาะเป็นรายวิชาเพิ่มเติม (โรงเรียนควนโดนวิทยา, 2562: 1)

โรงเรียนควนโดนวิทยาได้รับเลือกจากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เป็นโรงเรียนนำร่องการใช้หลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ให้สถานศึกษาจัดทำหลักสูตรขึ้นใช้เอง โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลาง เป็นเกณฑ์ในการจัดทำเนื้อหาสาระของหลักสูตรสถานศึกษา เน้นความต้องการของท้องถิ่น ความสนใจ ความถนัดและความสามารถของนักเรียนเป็นสำคัญ ขณะเดียวกันก็ตอบสนองจุดมุ่งหมายของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (โรงเรียนควนโดนวิทยา, 2562: 1)

การจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อนักเรียนได้เรียนภาษามลายูอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นไปถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนมีเจตคติที่ดี ต่อภาษามลายู สามารถใช้ภาษามลายูในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อในระดับต่อไป รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของวัฒนธรรม และสามารถถ่ายทอดความคิดเห็นวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกอย่างสร้างสรรค์ (โรงเรียนควนโดนวิทยา, 2562: 1)

1. คำอธิบายรายวิชา

คำอธิบายรายวิชาเพิ่มเติม กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชา ภาษามลายู รหัสวิชา ม22201 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เวลาเรียนจำนวน 20 ชั่วโมง 0.5 หน่วยกิต มีรายละเอียดคำอธิบายรายวิชาดังต่อไปนี้

ฝึกทักษะทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน ที่เกี่ยวกับสถานการณ์และเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน โดยใช้โครงสร้างทางภาษาตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้ถูกต้องทั้งน้ำเสียง ภาษาท่าทาง ใช้ภาษาในการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ผัก ผลไม้ สัตว์เลี้ยง ตัวเลข สี อาชีพ เครื่องใช้ในบ้าน เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย สมบัติ อากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยใช้ภาษา น้ำเสียง กริยาท่าทางเหมาะสมตามมารยาททางสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เพื่อสื่อสารในสถานการณ์จำลองหรือสถานการณ์จริงทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ใช้คำแนะนำ คำชี้แจง คำขอร้อง คำเชื้อเชิญ รวมทั้งสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสืบค้น และเผยแพร่ข่าวสารจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

โดยใช้กระบวนการสื่อสารทางภาษา ฝึกปฏิบัติการอ่านออกเสียง การอ่านจับใจความ การสรุป การศึกษาค้นคว้า การนำเสนอ การแสดงความคิดเห็น เพื่อให้เกิดสมรรถนะด้านการสื่อสาร ด้านการคิด ด้านการแก้ปัญหา ด้านการใช้ทักษะชีวิต และด้านการใช้เทคโนโลยี เพื่อให้มีความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ซื่อสัตย์สุจริต มีวินัย ใฝ่เรียนรู้ อยู่อย่างพอเพียง มุ่งมั่นในการทำงาน รักความเป็นไทย และมีจิตสาธารณะ บรรลุตามพระบรมราโชบายด้านการศึกษาของในหลวงรัชกาลที่ 10 ด้านมีทัศนคติที่ถูกต้องต่อบ้านเมือง มีพื้นฐานชีวิตที่มั่นคง มีคุณธรรม มีงานทำ มีอาชีพ และเป็นพลเมืองที่ดี

2. ผลการเรียนรู้

ผลการเรียนรู้ มีทั้งหมด 7 ข้อ ประกอบด้วย

- 2.1 อ่านออกเสียงคำศัพท์ สำนวนภาษาได้ถูกต้อง
- 2.2 พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจในกิจวัตรประจำวันได้
- 2.3 ฟังคำบรรยายและสรุปความได้
- 2.4 พูดสนทนาบรรยายบุคคลได้
- 2.5 พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมในอดีตได้
- 2.6 พูดแสดงความรู้สึกในอารมณ์ต่าง ๆ ได้
- 2.7 ฟังและพูดสนทนาโต้ตอบการซื้อของได้

3. โครงสร้างรายวิชา

โครงสร้างรายวิชา ภาษามลายู รหัสวิชา ม22201 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีการกำหนดจำนวนหน่วยการเรียนรู้ ชื่อหน่วยการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ สาระสำคัญ เวลา (คาบ) และน้ำหนักคะแนน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ดังแสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 โครงสร้างรายวิชา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	ผลการเรียนรู้	สาระสำคัญ	เวลา (คาบ)	น้ำหนักคะแนน
1	Mendengar	ข้อที่ 1, 3, 4, 6	ศึกษาการฟัง การพูดแนะนำตัว รายบุคคล	3	10
2	Dengarkanlah hati kami	ข้อที่ 1, 3, 4, 6	ศึกษาการฟัง การสนทนา การแนะนำ การบอกเล่า ที่ต้องใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ	3	10
3	Mengenali diri	ข้อที่ 1, 2, 3, 6	ศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการทักทาย ตลอดจนการสนทนาที่ต้องใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ	3	10
		สอบวัดผลกลางภาค		1	20
4	Sekolah saya	ข้อที่ 2, 5, 6	ศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ Sekolah saya ได้แก่ ชื่อสถานที่ต่าง ๆ ชื่อวิชาต่าง ๆ การถามข้อมูลจากเพื่อน เป็นต้น ตลอดจนการสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ	3	10
5	Keluarga	ข้อที่ 2, 4, 5	ศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ Keluarga ได้แก่ การเรียกชื่อศักดิ์ของญาติ ๆ การลำดับญาติ หน้าที่ของคนในครอบครัว เป็นต้น ตลอดจนการสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ	3	10
6	Makanan dan minuman	ข้อที่ 2, 6, 7	ศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ Makanan dan Minuman ได้แก่ ประเภทของอาหาร ประเภทของเครื่องดื่ม ตลอดจนการสนทนาในสถานการณ์ร้านอาหาร ตลาด และการซื้อขาย เป็นต้น	3	10
		สอบวัดผลปลายภาค		1	20
		รวม		20	100

จากตาราง 2 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของเนื้อหาในการวิจัยในครั้งนี้ โดยประกอบด้วย 3 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga Saya และหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman เวลาเรียน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 คาบ รวมเวลาทั้งหมดในการวิจัย 9 คาบ

4. โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้

โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้ เป็นการกำหนดขอบข่ายของหน่วยการเรียนรู้ที่จะจัดการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องสามารถเห็นภาพรวมของแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย ผลการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ เวลา (คาบ) และน้ำหนักคะแนน ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะใช้หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga Saya และหน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman ของโครงสร้างรายวิชาภาษามลายู ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เพื่อใช้ดำเนินการวิจัย ดังแสดงไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (คาบ)	น้ำหนักคะแนน
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya			3	10
1	Mata Pelajaran	2. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจ ในกิจวัตรประจำวันได้	นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ ภาษามลายู ได้แก่ Bahasa Thai, Bahasa Asing, Matematik, Sains, Moral dan Agama, Jasmani dan Kesehatan, Kesenian, Sejarah, Reka Bentuk dan Teknologi, dll.	1	
		5. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมในอดีตได้			
		6. พูดแสดงความรู้สึกร่วมในอารมณ์ต่าง ๆ ได้	ตัวอย่างประโยค เช่น A: Apakah mata pelajaran yang kamu tersuka? B: Mata pelajaran yang saya tersuka ialah _____. A: Apakah mata pelajaran yang kamu tidak suka? B: Mata pelajaran yang saya tidak suka ialah _____.		

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
			A: Apakah mata pelajaran yang kamu belajar semalam? B: Mata pelajaran yang saya belajar semalam ialah _____. A: Apakah mata pelajaran yang kamu belajar pagi tadi? B: Mata pelajaran yang saya belajar pagi tadi ialah _____.		
2	Tempat - tempat di sekolah	2. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจ ในกิจวัตรประจำวันได้ 5. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมในอดีตได้	นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ ภาษามลายู ได้แก่ bilik darjah, kantin, taman, perpustakaan, padang, kolam, kedai, bilik dewan, bilik cikgu, tandas, dll. ตัวอย่างประโยค เช่น A: Kamu pergi ke _____ untuk meminjam buku dengan siapa? B: Saya pergi dengan Aminah dan terus pergi makan di _____.	1	
3	Kawan Saya	2. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจ ในกิจวัตรประจำวันได้ 6. พูดแสดงความรู้สึกรักในอารมณ์ต่าง ๆ ได้	นักเรียนเรียนรู้บทสนทนา ภาษามลายู เรื่อง Tentang kawan saya ตัวอย่างประโยค เช่น A: Siapa nama kamu? B: Saya _____, kamu pula?	1	

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
			A: Saya _____. B: Dimana kamu tinggal? A: Saya dari _____, kamu pula? B: Saya dari _____. A: Berapa umur kamu? B: Saya berumur _____ tahun, kamu pula? A: Saya berumur _____ tahun. B: Baiklah, kita berkawan sama-sama.		
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga Saya			3	10
1	Ahli Keluarga	4. พุทธสนทนาบรรยายบุคคลได้	นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษามลายู ได้แก่ ibu, bapa, adik lelaki, adik perempuan, kakak, abang, datuk, nenek, emak saudara, bapa saudara, dll. ตัวอย่างประโยค เช่น A: Hai, Nama saya _____. Ini ialah keluarga saya. Ini datuk saya. Ini nenek saya. Ini ibu saya. Ini bapa saya. Ini adik lelaki saya. Ini adik perempuan saya. Ini kakak saya. Ini abang saya.	1	

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
2	Hubungan dalam Keluarga	4. พุทธสนทนาบรรยายบุคคลได้	Ini emak saudara saya. Ini bapa saudara saya. นักเรียนเรียนรู้จาก Peta Keluarga ตัวอย่างประโยค เช่น 1. Ali anak siapa? 2. Datuk Ali mempunyai berapa orang anak? 3. Siapakah sepupu Ali? 4. Apakah hubungan Aminoh dengan Mujahid? 5. Adakah ayah Ali sudah mendapat cucu? 6. Siapa nama cucunya? 7. Berapa orangkah anak Yusuf? 8. Ali mempunyai berapa orang adik beradik? Sebutkan nama-nama mereka. 9. Siapakah Fatimah? 10. Apakah hubungan Yusuf dengan Aminoh?	1	
3	Tugas-tugas di rumah	2. พุทธสนทนาได้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจ ในกิจวัตรประจำวันได้ 4. พุทธสนทนาบรรยายบุคคลได้ 5. พุทธสนทนาได้ตอบเกี่ยวกับกิจกรรม	นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ ภาษามลายู ได้แก่ Memasak, Menyiram bunga, Menyapu, Mencuci pinggang, Membuang sampah, Mencuci baju dan kasut, Mengelap,	1	

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
		ในอดีตได้	Mengemop, Mencuci tandas, dll. ตัวอย่างประโยค เช่น 1. Apakah tugas kamu di rumah? 2. Apakah kerja rumah yang paling suka membuat? 3. Siapakah yang sediakan makanan pada masa Sahur di bulan Ramadhan?		
	หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman			3	10
1	Di restoran	2. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจ ในกิจวัตรประจำวันได้ 6. พูดแสดงความรู้สึกรักในอารมณ์ต่าง ๆ ได้	นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภาษามลายู ได้แก่ Ayam, Teh, Steak, Lontong, Nasi goreng, Bakmi dan Bihun, Sayuran, Kuih-Muih, Sup dan Soto, Makanan Laut, Jus, Sirap. ตัวอย่างประโยค เช่น A: Selamat tengah hari, selamat datang ke _____ Restoran. B: saya minta meja untuk saya. A: Sudah tentu, Inilah menunya. B: Terima kasih. การสั่งอาหาร A: Adakah anda bersedia untuk memesan?	1	

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
2	Ke pasar	2. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจ ในกิจวัตรประจำวันได้ 6. พูดแสดงความรู้สึก ในอารมณ์ต่าง ๆ ได้	B: Ya, saya rasa begitu. A: Apa yang anda mahu? B: Saya ingin _____. การสั่งเครื่องดื่ม A: Adakah anda ingin minum apa-apa? B: Ya, saya ingin _____. นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ ภาษามาลายู Sayur-sayuran, Buah-buahan, pakaian, Kakas hiasan, Beg, Alat-alat dapur, Roti, dll. ตัวอย่างประโยค เช่น A: Hai, _____. B: Hai, kemana yang kamu telah pergi? A: Saya telah pergi ke pasar. B: Oh, boleh saya ikut? A: Boleh, jom kita pergi sama-sama. B: Apa yang kamu mahu membeli? A: Hari ini saya mahu membeli _____, kamu pula? B: saya mahu membeli _____.	1	
			นักเรียนเรียนรู้บทสนทนา ภาษามาลายู เรื่อง Penjual-Pembeli ตัวอย่างประโยค เช่น P1 : Encik mahu beli apa?		
3	Jual – Beli	2. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจ ในกิจวัตรประจำวันได้ 6. พูดแสดงความรู้สึก ในอารมณ์ต่าง ๆ ได้	นักเรียนเรียนรู้บทสนทนา ภาษามาลายู เรื่อง Penjual-Pembeli ตัวอย่างประโยค เช่น P1 : Encik mahu beli apa?	1	

ตาราง 3 (ต่อ)

ที่	ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย	ผลการเรียนรู้	สาระการเรียนรู้	เวลา (คาบ)	น้ำหนัก คะแนน
	7. ฟังและพูดสนทนาโต้ตอบการซื้อของได้		P2 : Saya hendak beli _____. P1 : Silahkan pilih. Encik hendak beli _____? P2 : Ya, saya suka _____. P1 : Encik suka _____ yang mana? P2 : Saya suka yang _____. P1 : Encik mengguna _____? P2 : Saya mengguna _____. P1 : Sila cuba _____ ini. P2 : Baiklah. _____ ini. Saya mahu beli yang ini.		
		รวม		9	30

จากตาราง 3 ผู้วิจัยได้กำหนดสาระการเรียนรู้ ระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอน และ น้ำหนักคะแนน เพื่อนำมาออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ในการสร้างเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือในภาษาอังกฤษเรียกว่า Communicative Language Teaching (CLT) เกิดขึ้นช่วงปี ค.ศ. 1970 เป็นแนวคิดในการสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถนำ ภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารได้ มิใช่เพียงเพื่อเรียนรู้การใช้ไวยากรณ์ หรือรูปแบบภาษาให้ถูกต้องเท่านั้น (Harmer. 2007 อ้างถึงใน นางนุช สีสันต์, 2561: 14) รายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วย วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีดังนี้

1. การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

หลักการสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ การเรียนรู้เข้าถึงหน้าที่ของภาษาอย่างหลากหลาย ที่ใช้ได้จริงในการพูดหรือเขียนสื่อสาร และกระตุ้นส่งเสริมให้ได้มีโอกาสได้ใช้ภาษาในการสื่อสารด้วยกิจกรรมต่าง ๆ อย่างหลากหลาย สอดคล้องกับแนวคิดของนักวิชาการด้านภาษาดังนี้

Chomsky (1995: 61) กล่าวถึงความสามารถในการที่จะเข้าใจภาษา (Competence) และความสามารถในการแสดงออกทางภาษา (Performance) ซึ่งมีอยู่ในมนุษย์ทุกคน แต่จะต้องมีความสามารถที่จะเข้าใจภาษาก่อนจึงจะมีความสามารถในการแสดงออกทางภาษา

Larsen-Freeman (2000: 129-130) ได้กล่าวว่า ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีลักษณะเฉพาะคือ ความตั้งใจในการสื่อสารของนักเรียน โดยนักเรียนจะใช้ภาษาผ่านกิจกรรมที่ส่งเสริมการสื่อสาร ซึ่งการเรียนเช่นนี้จะช่วยกระตุ้นนักเรียนให้มีความตั้งใจในการเรียนภาษามากยิ่งขึ้น โดยที่นักเรียนจะสามารถรู้สึกได้ว่า ตนกำลังเรียนภาษาที่เป็นประโยชน์ สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้

Littlewood (1988: 17-18) กล่าวเพิ่มเติมว่า หากนักเรียนมองเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษา นักเรียนจะมีความสนใจจะใช้ภาษาในการสื่อสารกับผู้อื่น และช่วยให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้มากยิ่งขึ้น หมายความว่า การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนใช้ภาษาที่มีความหมาย ส่งผลให้นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียนมากยิ่งขึ้นจากการใช้ภาษาอย่างแท้จริง และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียน

Canale (2014: 14) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีการสอนมากกว่าเป็นระเบียบวิธีที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งหมายความว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถสอนด้วยวิธีการและเทคนิคที่หลากหลาย

Brown, 2000 (as cited in Harmer, 2003: 356-358) กล่าวว่า ทฤษฎีที่อยู่เบื้องหลังการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ หน้าที่หลักของภาษาคือ การสื่อสาร และการให้นักเรียนเรียนรู้ภาษาด้วยการมีส่วนร่วมในการสื่อสารในสถานการณ์จริง ทักษะที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอนลักษณะนี้คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ส่วนไวยากรณ์ (การเขียนและการพูด) ยังคงมีความสำคัญ แต่จุดต่างที่ไวยากรณ์นั้นจะต้องสอนในบริบทของการสื่อสารที่มีความหมายมากกว่าการแยกสอนไวยากรณ์ต่างหาก

กิ่งแก้ว รัชอินทร์ (2553) กล่าวว่า เป็นแนวการสอนที่มุ่งเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ที่มีโอกาสพบในชีวิตประจำวัน และยังให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ แนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธีใช้ภาษา (Usage) นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)

อัมราภรณ์ หนูยอด และณัฐกร หิรัญโท (2560: 64) กล่าวว่า เป็นกระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวนักเรียน มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของนักเรียน เชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาไปใช้ในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ

ณัชปภา โพธิ์พุ่ม และคณะ (2561: 114) กล่าวว่า เป็นวิธีสอนที่เกิดขึ้นในช่วงของการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ครั้งสำคัญของวงการสอนภาษาในศตวรรษที่ 20 ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางมาจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้ วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเริ่มเกิดขึ้นเมื่อประมาณปลาย ค.ศ. 1960 เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของวงการสอนภาษาในอังกฤษ (British Language Teaching Tradition) นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ชาวอังกฤษต่างให้ความเห็นว่า ควรมุ่งเน้นการสอนภาษาเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการสื่อสาร (Communicative Proficiency) มากกว่าการสอนภาษาเพื่อความรอบรู้เฉพาะโครงสร้างทางภาษา (Mastery of Structures)

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการใช้ภาษาของนักเรียนมากกว่ายึดตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่โครงสร้างทางไวยากรณ์ก็ยังคงมีความสำคัญอยู่ โดยจะนำหลักไวยากรณ์ไปใช้เพื่อการสื่อสาร จึงเป็นการให้ความสำคัญเกี่ยวกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถูกต้อง ดังนั้น การเรียนการสอนวิธีการนี้จะต้องเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงสถานการณ์จริงมากที่สุด

2. หลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)

หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เป็นการสอนที่ใช้เทคนิคในการสอนหลาย ๆ แบบผสมผสานกันไป โดยยึดหลักการสอนเพื่อการสื่อสารเป็นหลักสำคัญ โดยนำการสอนแบบประสบการณ์ตรง การเลียนแบบ และการท่องจำเข้ามาแทรกในการฟังบทฟังและพูด และยังนำไวยากรณ์มาแทรกในการสอน มีการสรุปกฎเกณฑ์ โดยเน้นทักษะการใช้ภาษาเป็นสำคัญ การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร (CLT) มีนักวิชาการได้กล่าวถึงหลักการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังต่อไปนี้

Davies & Pearse, 2000 (as cited in Richards, 2005: 145) กล่าวว่า การฝึกฝนกิจกรรมทางภาษามีความสำคัญต่อนักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของนักเรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการให้นักเรียนได้สื่อสารในชีวิตจริง กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง สื่อที่ใช้ก็เป็นสื่อจริง แต่ก็ได้ละเลยความรู้ด้านไวยากรณ์ เมื่อเกิดความผิดพลาดทางด้านไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย แต่ยังสามารถสื่อสารได้ ครูผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะโดยการแก้ไขให้ถูกต้องทันที ควรแก้ไขเมื่อความผิดพลาดนั้น ทำให้เกิดความไม่เข้าใจ ทั้งนี้ เพื่อทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

Richard and Rogers (2001: 172) กล่าวว่า การสอนเพื่อการสื่อสาร (CLT) จัดเป็นแนวการสอน (Approach) มากกว่าวิธีสอน เพราะหมายถึงหลักการที่หลากหลายที่สะท้อนมุมมองในการสื่อสาร และการเรียนภาษาซึ่งสามารถใช้สนับสนุนความหลากหลายของกระบวนการในชั้นเรียนได้

Canale & Swain (1980: 47) กล่าวว่า องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร ไว้ 4 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Linguistic competence and grammatical competence) หมายถึง ความรู้ด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึง ความเหมาะสมในการใช้คำและโครงสร้างประโยคตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง และข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษา เพื่อแสดงความหมายในการพูดและการเขียน คือ ความสามารถในการนำโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (Meaning) มาเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน เพื่อใช้ในการพูดและการเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้วิธีการในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic competence) หมายถึง การใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อสามารถพูดสื่อสาร เช่น การแสดง ท่าทาง การใช้คำศัพท์อื่นเพื่ออธิบายคำศัพท์เดิม เป็นต้น

Richards (2005) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบ่งออกเป็น 10 ประเด็น ดังนี้

1. Interaction : การเรียนรู้ภาษาที่สองจะเกิดขึ้นได้ง่าย ถ้านักเรียนได้ปฏิสัมพันธ์หรือสื่อสารในภาษานั้นอย่างมีความหมาย

2. Effective Tasks : กิจกรรมภาษาหรือแบบฝึกหัดที่มีคุณภาพในชั้นเรียน จะทำให้นักเรียนมีโอกาสนที่จะสื่อความหมายในภาษา เพิ่มพูนแหล่งการเรียนรู้ภาษา สังเกตการใช้ภาษา และมีส่วนร่วมในการสื่อสาร

3. Meaningful Communication : การสื่อสารจะมีความหมายก็ต่อเมื่อนักเรียนสื่อสารเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตน น่าสนใจ และน่ามีส่วนร่วม

4. Integration of Skills : การสื่อสารเป็นกระบวนการเน้นภาพรวม (holistic process) ที่ต้องใช้ทั้งทักษะทางภาษาและหลายรูปแบบ

5. Language Discovery/Analysis/Reflection : การเรียนภาษาเกิดจากการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบอุปนัย (inductive learning) คือ ผ่านกระบวนการค้นพบกฎและรูปแบบของภาษาด้วยตนเอง และจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอนกฎและรูปแบบของภาษา (deductive learning)

6. Accuracy & Fluency : การเรียนภาษาเป็นการเรียนรู้ที่ค่อยเป็นค่อยไปที่นักเรียนเรียนรู้จากการใช้ภาษาและจากการลองผิดลองถูกในภาษา แม้จะมีความผิดพลาดในการใช้ภาษาแต่เป็นเรื่องธรรมดาที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งเป้าหมายปลายทางของการเรียนภาษา คือ การมีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและเหมาะสม

7. Individuality : นักเรียนแต่ละคนมีแนวทางพัฒนาภาษาของตนเอง และมีอัตราการพัฒนาที่ไม่เท่ากัน อีกทั้งมีความต้องการและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน

8. Learning and Communication Strategies : การเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับกลยุทธ์ในการเรียนและกลยุทธ์การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

9. Teacher as a facilitator : บทบาทของครูผู้สอนในห้องเรียนคือ เป็นผู้สร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ สร้างโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกและใช้ภาษา รวมทั้งการให้ผลสะท้อนกลับในการใช้ภาษาและการเรียนภาษาของนักเรียน

10. Collaboration & Sharing atmosphere : ห้องเรียนเปรียบเสมือนชุมชน ที่นักเรียนสามารถเรียนรู้และแบ่งปันการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน

Canale (2014: 14-40) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามหลักทฤษฎีและงานวิจัย สามารถแบ่งไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1. เน้นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพด้วยความถูกต้อง (accuracy) และคล่องแคล่ว (fluency) ความสามารถในการสื่อสาร เป็นเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นสัมพันธ์กับความถูกต้องในด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ ซึ่งต้องควบคู่ไปกับความคล่องแคล่วในการพูดและการเขียน (Hymes, 1972: 293) นอกจากนี้ Canale & Swain (1980: 1-47) ได้กล่าวเพิ่มเติมจากแนวคิดของ Hymes โดยสรุปความสามารถที่จำเป็นในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพไว้ 4 ประการ ประกอบด้วย

- 1.1 ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical)
- 1.2 ด้านวาทกรรม (Discourse)
- 1.3 ด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic)
- 1.4 ด้านการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic)

ปัจจุบันนักวิชาการหลายท่านยังคงศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อยืนยันความสำคัญของความถูกต้องในความรู้ด้านหน่วยเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และความคล่องแคล่วในการสื่อสาร

2. ความกล้าใช้ภาษาในการร่วมกิจกรรมกลุ่ม (Risk-taking in Cooperative Groups) กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันแสดงถึงการเพิ่มปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน ซึ่งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Johnson & Johnson, 1987: 27-30) กลุ่มกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือกันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และพัฒนาเป็นกลุ่มที่มีโครงสร้างของการเอื้อประโยชน์ต่อกันในกลุ่ม ซึ่งมีความสำคัญต่อการเริ่มใช้ภาษาของนักเรียนที่ประหม่าในการพูดต่อหน้ากลุ่มใหญ่ กิจกรรมในกลุ่มเล็ก ๆ นั้นสร้างแรงจูงใจในการใช้ภาษาและกระตุ้นนักเรียนให้กล้าเสี่ยงในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างภาษาใหม่ (Calderón, Slavin, & Sánchez, 2011: 103-127)

3. เชื่อมโยงกับความหมายและบริบท (Connected to Meaning and Context) ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น นักเรียนจะมีพัฒนาการทางภาษาด้วยการใช้ภาษาในชีวิตจริง (Harmer, 2003 อ้างถึงใน Nunan, 1989) สอดคล้องกับทฤษฎีทางสังคมวัฒนธรรมของ Vygotsky ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า “วิธีที่ดีที่สุดที่จะเรียนรู้และสอนภาษา คือ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม” (Chaiklin, 2003: 39-64) ภาระงานด้านภาษาควรเชื่อมโยงกับบริบทของชีวิตจริงที่มีความหมายต่อนักเรียน นั่นคือ ภาระงานด้านภาษานั้น อาจจะเชื่อมโยงถึงประเด็นทั่ว ๆ ไปที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในชีวิตจริง

4. ทักษะการคิดวิเคราะห์ (Critical Thinking Skills) ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญสำหรับนักเรียนในทุกสาขาวิชามาก ไม่เพียงแต่ด้านภาษาเท่านั้น ทฤษฎีการคิดที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายคือ ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดของบลูม (Bloom's Taxonomy) (Bloom, 1956: 20-24) ได้เสนอแนวคิดที่ว่า นักเรียนมีความจำเป็นต้องรู้จักทักษะการคิดทั้งในระดับสูงและล่าง ทักษะในระดับล่าง คือ การจำและความเข้าใจ เช่น การจดจดคำศัพท์ใหม่และเข้าใจพื้นฐาน ทักษะในระดับสูง คือ การสังเคราะห์และการประเมินผล เช่น การรวบรวมข้อมูลย่อยในการเล่าเรื่อง

หรือแสดงความคิดเห็นและตัดสินใจด้วยเหตุผล ทักษะการคิดวิเคราะห์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะภาระงานด้านการสื่อสารนั้น ต้องบูรณาการทั้งทักษะระดับล่างและระดับที่สูงขึ้น ตัวอย่างเช่น ในการสร้างภาษาใหม่นั้น นักเรียนต้องจดจำคำศัพท์ใหม่เชื่อมโยงคำศัพท์เก่าสังเคราะห์ความคิด และประเมินเลือกวิธีที่ดีที่สุดในการสื่อสาร

เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิดา อติภทรนันท์ (2560: 55-56) กล่าวว่า เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง ประกอบด้วย กิจกรรมช่องว่างของข้อมูล กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ หรือกิจกรรมสถานการณ์จำลอง นักเรียนมีอิสระในการสื่อความหมาย โดยนักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อย่างแท้จริง และยังเป็นการสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดบรรยากาศผ่อนคลาย นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนเอง และนักเรียนกับครูผู้สอน นอกจากนี้ความสามารถที่เป็นจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษา คือ ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์

ปัทมา ยัมสกุล (2560: 25) กล่าวว่า เป็นการสอนที่ควรคำนึงถึงนักเรียนในการนำไปใช้สื่อความหมายได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจะมีรูปแบบภาษาต่างกันไป เช่น การพูดคุยทั่วไป การทักทาย การขออนุญาต เป็นต้น ซึ่งการใช้ภาษาแต่ละสถานการณ์จะต้องให้ถูกต้อง เหมาะสมตามสภาพสังคม มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น โดยมีองค์ประกอบดังนี้

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง (Grammatical competence) หมายถึง ความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง

2. ความสามารถด้านสังคม (Sociolinguistic competence) หมายถึง การใช้คำและโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน (Discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) หมายถึง การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษา ท่าทาง (Body language) การขยายความโดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

สามารถสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร เป็นการจัดการการเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้จริง โดยมีการจัดลำดับการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง โดยไม่เน้นเฉพาะโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นการนำเอาโครงสร้างทางภาษามาใช้

ในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่วและเหมาะสม ตลอดจนนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยยึดตามแนวคิดของ Davies & Pearse (2000: 77-78)

3. ขั้นตอนการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาสื่อสาร

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เป็นการสอนภาษาที่มุ่งเน้นความสำคัญของตัวนักเรียน ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง มีการจัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของนักเรียน ซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษา และความสามารถในการสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนได้คำนึงถึงการสื่อสารในชีวิตจริง กิจกรรมและภาระงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง สื่อที่ใช้ก็เป็นสื่อจริง โดยพบว่า มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังต่อไปนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2537: 36-41) กล่าวว่า กระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็น 2W3P โดยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำสู่บทเรียน (Warm up/Lead in) ในขั้นนี้ครูผู้สอนจะต้องทำการกระตุ้น ทบทวน รวมถึงปูพื้นความรู้ของนักเรียนให้มีความพร้อมสำหรับการเรียนรู้ในขั้นต่อไป นอกจากนี้ ยังเป็นการเปิดใจของนักเรียน โดยควรเริ่มจากความรู้ที่นักเรียนคุ้นเคยหรือมีความรู้มาก่อน หรือเริ่มต้นจากสิ่งที่ย่อยไปหาสิ่งที่ยาก

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้เป็นการนำเสนอเนื้อหาใหม่ ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้ทำหน้าที่ให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนรับรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ความหมาย รูปแบบภาษา การออกเสียงคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์

3. ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้นำในการฝึกฝนที่จะเน้นให้นักเรียนจดจำรูปแบบ ความถูกต้องของภาษา และทำความเข้าใจความหมาย รวมถึงวิธีการใช้ โดยทำการฝึกในกลุ่มใหญ่ก่อน เพื่อให้นักเรียน เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา และเปลี่ยนเป็นกลุ่มย่อย ฝึกเป็นคู่ แล้วจึงให้นักเรียนได้ฝึกเดี่ยว แม้ว่า กิจกรรมในขั้นนี้จะต้องใช้เวลา แต่นักเรียนจะได้ปฏิบัติจริง โดยครูผู้สอนมีหน้าที่เพียงกำกับดูแล ให้การฝึกฝนดำเนินการไปอย่างมีความหมายและเกิดความสนุกสนาน

4. ขั้นการใช้ภาษา (Production) เป็นขั้นตอนที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ ชี้แนะ และช่วยเหลือเท่านั้น ซึ่งอาจทำ เป็นแบบฝึกหัด การร้องเพลง หรือการละเล่นที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาที่ได้เรียนมา โดยอาจทำเป็นการบ้านหรือการสร้างสรรค์ผลงานใหม่จากความคิดของนักเรียนก็ได้

5. ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละ ชั่วโมง จุดประสงค์คือ การสรุปองค์ความรู้ที่นักเรียนได้รับจากกระบวนการในการจัดเรียนรู้

เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิดา อติภทรนันท์ (2560: 56) กล่าวว่า ขั้นตอนการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ เป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนบอกวัตถุประสงค์ให้นักเรียนรู้ถึงสิ่งที่ตน กำลังจะเรียน

2. ขั้นนำเสนอ เนื้อหา ครูผู้สอนจะเกริ่นเข้าเรื่องโดยการโชว์รูปภาพหรือเล่าให้นักเรียนฟังและนำเสนอเนื้อหาทางภาษา

3. ขั้นการฝึก นักเรียนจะฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ โดยเน้นให้นักเรียนจดจำรูปแบบของภาษา อีกทั้งยังเน้นความถูกต้องและความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย รวมถึงวิธีการใช้รูปแบบของภาษานั้น ๆ ด้วย

4. ขั้นการนำไปใช้ ครูผู้สอนจะอธิบายการทำกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้นักเรียน โดยนักเรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเอง ในขณะที่ครูผู้สอนคอยช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ

อัมราภรณ์ หนูยอด และณัฐกร หิรัญโท (2560: 64) กล่าวว่า กระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความพร้อมและอยากรู้ อยากเรียนในบทใหม่ เนื้อหาจะเชื่อมโยงไปสู่สาระสำคัญของบทนั้น ๆ เมื่อครูผู้สอนเห็นว่า นักเรียนมีความพร้อม เกิดความสนุก และสนใจอยากเรียนแล้ว ก็เริ่มเรียนเนื้อหาต่อไป กิจกรรมที่กำหนดไว้ในขั้นนี้มีหลากหลาย เช่น เล่นเกม ปริศนาคำทาย เพื่อทบทวนความรู้ที่เรียนมาแล้ว

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอ (Presentation) ในขั้นนี้ครูจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่นักเรียน มีการนำเสนอ ศัพท์ใหม่ เนื้อหาใหม่ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องใช้ในการออกเสียง คือ Informant (ผู้ให้ความรู้) รูปแบบของภาษาจึงเน้นที่ความถูกต้อง (Accuracy) เป็นหลัก

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันก็เน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่ว (fluency) การฝึกอาจจะฝึกทั้งชั้น เป็นกลุ่ม เป็นคู่ หรือรายบุคคล ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นจะทำหลังการฝึก และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ

ขั้นที่ 4 ขั้นการใช้ภาษา (Production) มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนนำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมหลากหลาย เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่ว (fluency) และเกิดความสนุกสนาน ในขั้นนี้เป็นขั้นที่เน้นนักเรียนเป็นผู้ทำกิจกรรม ครูคอยให้ความช่วยเหลือ ถ้านักเรียนผิดพลาด อย่าขัดจังหวะ ให้ปล่อยไปก่อน เพื่อให้นักเรียนรู้สึกสบายใจ กิจกรรมที่กำหนดไว้มีหลากหลาย เช่น การเล่นเกม การทำชิ้นงาน การทำแบบฝึก การนำเสนอผลงาน

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า กระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารมีหลากหลายรูปแบบ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำกระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เป็น 2W3P (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2537: 36-41) เพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นขั้นการกล่าวนำเรื่องหรือชักชวน เพื่อให้นักเรียนมีความพร้อมสำหรับการเรียนรู้ในขั้นต่อไป

2. ขั้นนำเสนอ (Presentation) เป็นขั้นการนำเสนอหรือให้ข้อมูลแก่นักเรียน ในขั้นนี้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง

3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นขั้นการฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยเน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่ถูกต้อง ขณะเดียวกันนักเรียนสามารถเน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วและนักเรียนได้ฝึกอย่างอิสระ ขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา โดยทำหลังจากการฝึก หากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองฝึกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้

4. ขั้นการนำไปใช้ (Production) ในขั้นนี้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ ชี้แนะ และช่วยเหลือเท่านั้น

5. ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นขั้นการสรุปความรู้หรือร่วมกันทบทวนเนื้อหา ระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน

สื่อประสม

สื่อประสม เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่อาศัยการบูรณาการสื่อหลายชนิดเข้าด้วยกัน เพื่อใช้เป็นสื่อสนับสนุนการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่วางไว้ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความหมายของสื่อประสม

มีนักวิชาการหลายได้ให้ความหมายของสื่อประสม ไว้ดังนี้

Erickson (1970: 11) กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง การนำหลักการเพื่อเอาสื่อการสอนหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจสร้างความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกชนิดหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด การใช้สื่อประสม จะช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกัน ทำให้นักเรียนได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียน ในสิ่งที่ต้องการด้วยตนเองมากขึ้น

Richard (2014: 2) กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง การนำเสนอข้อความ เช่น ข้อความที่เป็นคำพูดหรือที่เป็นภาพพิมพ์และรูปภาพ เช่น ภาพประกอบ รูปภาพ ภาพเคลื่อนไหวหรือวิดีโอ ซึ่งรูปแบบของสื่อประสมตามสารานุกรมนั้น ให้คำจำกัดความของข้อความ จะเป็นการนำเสนอแบบบรรยายและรูปภาพ จะเป็นการนำเสนอแบบภาพเคลื่อนไหว ส่วนในตำรา ข้อความ จะเป็นการนำเสนอด้วยข้อความที่เป็นภาพพิมพ์ และรูปภาพจะเป็นการนำเสนอด้วยภาพประกอบ

สุลักษณ์ คุ้มทรัพย์ (2555: 11) กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง การนำเอาสื่อการสอนหลาย ๆ อย่างที่สัมพันธ์กัน มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างมีระบบ มีคุณค่า ส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยสื่ออย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และป้องกันการเข้าใจความหมายผิด ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานจนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2557: 111) กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง การนำเอาสื่อการสอนหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อสร้างความสนใจ ในขณะที่อีกอย่างหนึ่งใช้เพื่ออธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา และอีกชนิดหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด การใช้สื่อประสม จะช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกัน ค้นพบวิธีการเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากยิ่งขึ้น

ดวงแสง ณ นคร และศยามน อินสอาด (2558: 152) กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง การนำสื่อหลายชนิดมาใช้ร่วมกันอย่างเป็นระบบ เพื่อเสนอเนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่ง สื่อแต่ละชนิดมีคุณสมบัติที่จะเสริมความรู้ซึ่งกันและกัน อาจใช้ในลักษณะของสื่อที่แยกจากกัน หรือใช้คอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางในการนำเสนอสื่อที่มีคุณสมบัติที่หลากหลาย เช่น ตัวอักษร ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง เป็นต้น

พงษ์ศักดิ์ ไชยทิพย์ (2560: 7) กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง การใช้สื่อหลายอย่างมานำเสนอข้อมูลข่าวสาร เพื่อให้ผู้รับรับข้อมูลได้มากกว่า 1 ช่องทางและหลายรูปแบบ ซึ่งมีการนำอุปกรณ์ต่าง ๆ มาเชื่อมต่อกันผ่านระบบคอมพิวเตอร์ และมีระบบคอมพิวเตอร์เป็นตัวควบคุม

ก่อเกียรติ ขวัญสกุล (2561: 61) ได้กล่าวถึงสื่อประสมไว้ว่า ในสมัยก่อนการที่ครูผู้สอนจะสามารถใช้สื่อในการเรียนการสอนได้นั้น ต้องขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและความพร้อมในหลาย ๆ ด้าน เริ่มจากสภาพความพร้อมของห้องเรียนที่ต้องมีอุปกรณ์ต่าง ๆ รองรับการใช้งานกับสื่อ รวมถึงความพร้อมและศักยภาพในการใช้สื่อของตัวครูผู้สอน ต่อมาเมื่อความพร้อมด้านต่าง ๆ มากขึ้น ครูผู้สอนเริ่มมีการนำเอาสื่อหลาย ๆ ประเภทมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนร่วมกัน เช่น การสอนแบบบรรยาย โดยใช้สื่อที่มีลักษณะเป็นเอกสารข้อความต่าง ๆ แล้วมีการนำเอาสื่อที่เป็นภาพนิ่ง เสียง และสื่อเคลื่อนไหว มาประกอบ ซึ่งเชื่อว่า จะช่วยทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น เรียกการใช้สื่อในลักษณะดังกล่าวว่า การสอนโดยใช้สื่อหลายแบบ หรือสื่อประสม

ชาภรณ์ ภูทางนา (2563: 23) กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง หลักการใช้สื่อหลายอย่างร่วมกัน ได้แก่ ตัวอักษร ข้อความ ภาพถ่าย ภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหวแบบวิดิทัศน์ ภาพแอนิเมชัน และเสียง โดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นอุปกรณ์ในการนำเสนอ ควบคุมโปรแกรมมัลติมีเดีย หรือแฟ้มสื่อประสม และใช้ในลักษณะ “สื่อประสมเชิงโต้ตอบ” (Interactive Multimedia) ที่ผู้ใช้สามารถมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับสื่อ เพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอน การนำเสนอ สนับสนุนการเรียนรู้ และการศึกษารายบุคคลตามความถนัดและความสนใจ ซึ่งช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนรู้จักคิด วิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้ด้วยตนเอง

วทันยา ขำพงษ์ไผ่ (2563: 43) กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง การนำสื่อหลากหลายชนิดมาใช้ร่วมกันในการนำเสนอเนื้อหาในลักษณะต่าง ๆ โดยมีเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นตัวกลางในการผลิต นำเสนอ และควบคุมการทำงาน มีการแสดงผลออกมาได้หลากหลายรูปแบบ เช่น เสียง ข้อความ ภาพเคลื่อนไหว ภาพนิ่ง และสามารถแสดงข้อมูลออกมาในรูปแบบของบทเรียนคอมพิวเตอร์ หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ เพื่อเป็นการกระตุ้นช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจ และมีความยืดหยุ่นในการเข้าถึงเนื้อหาได้ง่ายยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุปคือ สื่อประสม เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่อาศัยการบูรณาการสื่อหลายชนิดเข้าด้วยกัน เพื่อใช้เป็นสื่อสนับสนุนการเรียนการสอน ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่วางไว้ ปัจจุบันจึงได้มีการนำหลักการและทฤษฎีของสื่อประสมไปใช้ในนวัตกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบต่าง ๆ หลายประเภท ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้ให้ความหมายของสื่อประสมคือ สื่อการเรียนรู้อย่างหลากหลายที่นำมาใช้ร่วมกันในการประกอบการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยผู้วิจัยจะนำมาบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ซึ่งประกอบด้วยสื่อการเรียนรู้ 5 ชนิด ได้แก่ บัตรคำ จำนวน 9 ชุด บัตรภาพ จำนวน 9 ชุด แถบประโยค จำนวน 9 ชุด วิดีโอ จำนวน 9 คลิป และแบบฝึกหัด จำนวน 9 ชุด

2. ประเภทของสื่อประสม

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้แนวความคิดการแบ่งประเภทของสื่อประสม ไว้ดังนี้

สุพรรณวรรณ ตันติผลาผล (2550: 14) กล่าวว่า สื่อประสมสามารถจำแนกออกตามลักษณะการประสมของสื่อและคุณลักษณะการใช้ได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1) สื่อประสมที่เป็นวัสดุอุปกรณ์และกระบวนการร่วมกัน โดยใช้สำหรับการเรียนการสอนปกติทั่วไป เช่น ชุดอุปกรณ์ ชุดการเรียนการสอน บทเรียนโปรแกรม โปรแกรมสำเร็จรูป ศูนย์การเรียนรู้ เป็นต้น สื่อประสมแต่ละชนิดที่จัดอยู่ในประเภทนี้ มีหลักการและลักษณะเด่นแตกต่างกันออกไป ได้แก่

1.1) สามารถให้นักเรียนได้ประสบการณ์ด้วยตนเอง คือ ได้ร่วมในการกระทำหรือร่วมในกิจกรรมเป็นการเข้าใจแก่นักเรียน เช่น บทเรียนโปรแกรม ศูนย์การเรียนรู้ ชุดอุปกรณ์ เป็นต้น

1.2) สามารถให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถและความแตกต่างกันของบุคคล เช่น บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอนรายบุคคล เป็นต้น

1.3) สามารถให้นักเรียนใช้เรียนด้วยตนเอง หรือสามารถใช้เมื่อขาดครูได้ เช่น บทเรียน โปรแกรม ชุดการสอนรายบุคคล เป็นต้น

1.4) สามารถให้นักเรียนได้รับผลตอบกลับทันทีและได้รับความรู้สีกภาคภูมิใจในความสำเร็จ เช่น บทเรียนโปรแกรม ศูนย์การเรียนรู้ เป็นต้น

1.5) สามารถใช้ช่วยประกอบการศึกษาระยะไกลให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ชุดการสอนทางไกลสำหรับการศึกษามวลชน เป็นต้น

1.6) สามารถใช้ส่งเสริมสมรรถภาพของครู เช่น ชุดการสอนประกอบคำบรรยาย เป็นต้น

1.7) สามารถให้นักเรียนได้ฝึกความรับผิดชอบและการทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ศูนย์การเรียนรู้กลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

2) สื่อประสมประเภทฉาย เป็นการประสมโดยมีข้อจำกัดที่ความสามารถและคุณสมบัติเฉพาะตัวของอุปกรณ์เครื่องฉายเป็นสำคัญ เช่น สไลด์ประกอบเสียง สไลด์ และภาพยนตร์ประกอบเสียง สไลด์ และแผ่นใส เป็นต้น และฉายบนจอตั้งแต่ 2 จอขึ้นไป สื่อประสมประเภทนี้ราคาการผลิตอาจสูงกว่าและการผลิตซับซ้อนกว่าสื่อประสมบางชนิดในประเภทแรก แต่ผลที่ได้รับจากการใช้สื่อประสมประเภทนี้ ให้ผลที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวที่สื่อประเภทอื่นไม่สามารถทำได้

คือ ผลในความรู้สึกรมณ์และสุนทรีแก่ผู้ชม ยังช่วยดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมได้ติดตามอย่าง ตื่นตาตื่นใจและมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นการช่วยในการเรียนการสอน

3) สื่อประสมระบบการสื่อสาร ระบบสื่อสารคมนาคมเป็นสิ่งสำคัญในการคำนึงถึง เช่น ระบบปฏิบัติการต่าง ๆ ในโทรศัพท์ และการสื่อสารผ่านดาวเทียม โดยใช้ร่วมกับอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น โทรศัพท์ วิทยุ สิ่งพิมพ์ คอมพิวเตอร์ เป็นต้น

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2550: 245) กล่าวว่า สื่อประสมแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1) สื่อประสม 1 (Multimedia I) เป็นสื่อประสมที่ใช้โดยการนำเสนอสื่อหลายประเภท มาใช้ร่วมกันในการเรียนการสอน เช่น นำวีดิทัศน์มาสอนประกอบการบรรยายของครูผู้สอน โดยมีสื่อสิ่งพิมพ์ประกอบด้วย หรือการใช้ชุดการเรียนหรือชุดการสอน การใช้สื่อประสม 1 นี้ นักเรียน และสื่อจะไม่มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกัน และมีลักษณะเป็น “สื่อหลายแบบ” ตามศัพท์บัญญัติของ ราชบัณฑิตยสถาน

2) สื่อประสม 2 (Multimedia II) เป็นสื่อประสมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐาน ในการเสนอ สารสนเทศหรือการผลิตเพื่อเสนอข้อมูลประเภทต่าง ๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ตัวอักษร และ เสียง ในลักษณะของสื่อหลายมิติ โดยที่ผู้ใช้มีการโต้ตอบกับสื่อโดยตรง การใช้คอมพิวเตอร์ ในสื่อประสม 2 ใช้ได้ใน 2 ลักษณะ คือ

2.1) การใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการนำเสนอสารสนเทศ โดยการควบคุมอุปกรณ์ ร่วมต่าง ๆ ในการทำงาน ได้แก่ การนำเสนอในรูปแบบของแผ่นวีดิทัศน์เชิงโต้ตอบ (Intreactive Video) การใช้ลักษณะนี้คอมพิวเตอร์ จะเป็นตัวกลางในการควบคุมการทำงานของเครื่องเล่น แผ่นวีดิทัศน์ และเครื่องเล่นซีดี-รอม ให้นำเสนอภาพนิ่งและภาพเคลื่อนไหว ตามเนื้อหาบทเรียน ที่เป็นตัวอักษรที่ปรากฏอยู่บนจอภาพคอมพิวเตอร์ รวมถึงควบคุมเครื่องพิมพ์ในการพิมพ์ข้อมูลต่าง ๆ ของบทเรียนและผลการเรียนของนักเรียนแต่ละคนด้วย

2.2) การใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการผลิตเพิ่มสื่อประสม โดยการใช้โปรแกรม สำเร็จรูปต่าง ๆ เช่น ToolBook และ AuthorWare โปรแกรมสำเร็จรูปเหล่านี้ จะช่วยในการผลิต เพิ่มบทเรียนฝึกอบรมหรือการนำเสนองานในลักษณะของสื่อหลายมิติ โดยในแต่ละเพิ่มจะมีเนื้อหา ในลักษณะของตัวอักษร ภาพกราฟิก ภาพกราฟิกเคลื่อนไหว ภาพเคลื่อนไหวแบบวีดิทัศน์ และเสียง รวมอยู่ในแฟ้มเดียวกัน ผู้ใช้เพียงแต่เปิดแฟ้มเพื่อเรียนหรือนำเสนอตามโปรแกรมสำเร็จรูป ที่ได้จัดทำไว้ก็จะได้อาณาหลักขณะต่าง ๆ อย่างครบถ้วน

ชนิกา บัวเผียน (2556: 16) กล่าวว่า ในการนำสื่อประสมไปใช้ วิธีที่ดีควรให้นักเรียน เป็นศูนย์กลาง และเรียนแบบวิธีค้นหา (Discovery learning) ครูอาจตั้งคำถามให้นักเรียนหาคำตอบ ด้วยตนเอง ชุดสื่อประสมที่ได้เหมาะสม คือ ชุดสื่อประสมที่ใช้ได้กับทุกวิชา ขึ้นอยู่กับการออกแบบ ของผู้จัดทำสื่อประสม เป็นคำที่ใช้กันแพร่หลายในหมู่นักวิชาการไทยและบุคคลทั่วไป

จริยา เหนียนเฉลย (2558: 41) กล่าวว่า สื่อประสมสามารถแบ่งประเภทตามเกณฑ์ ต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้

1) แบ่งตามลักษณะรูปร่างของสื่อประสม แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1.1) สื่อประสมแบบชุดสื่ออุปกรณ์ (Multimedia Kits) เป็นสื่อประสมที่รวบรวมวัสดุอุปกรณ์บางอย่าง เพื่อใช้สอนกิจกรรมหนึ่งและชุดสื่ออุปกรณ์ชุดนี้ อาจดัดแปลงใช้กับกิจกรรมอื่น ด้วยการนำสื่อที่มีลำดับขั้นตอน แต่อาจเกิดความยุ่งยาก ดังนั้น จึงนิยมใช้กับเนื้อหาเฉพาะเท่านั้น

1.2) สื่อประสมแบบชุดการสอน (Multimedia Packages) เป็นสื่อประสมที่มีสื่อต่าง ๆ จัดไว้เป็นชุดและจัดระบบการใช้ไว้อย่างเป็นระเบียบ การใช้สื่อนี้มีลำดับขั้นตอนการใช้สื่อแต่ละชนิดที่สัมพันธ์ต่อเนื่องกันตามที่จัดระบบไว้ สื่ออาจเป็นหนังสือจุลสารแบบทดสอบด้วยตนเอง สไลด์ แถบเสียง รวมทั้งเอกสารการสอน และยังสามารถนำไปใช้กับเนื้อหาอื่นได้เพียงปรับประยุกต์เล็กน้อยเท่านั้น

1.3) สื่อประสมแบบการนำเสนอ (Multimedia Presentation) เป็นสื่อประสมที่นำเอาสื่อหลาย ๆ อย่างมาเสนอพร้อมกันในเวลาเดียวกัน โดยสื่อเหล่านี้จะช่วยให้แก่นักเรียนได้มีทัศนสมบูรณ์ เช่น สไลด์ ภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ ควบคู่ไปกับการเปิดเพลงเสียง มีการผสมเสียงอย่างมีประสิทธิภาพในการสอน

2) แบ่งตามลักษณะการนำไปใช้ แบ่งได้ 4 ประเภท

2.1) สื่อประสมประกอบการบรรยายสำหรับอธิบายและขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น นิยมใช้ประกอบการสอนแบบบรรยาย เพื่อให้ครูพูดน้อยลง โดยใช้สื่ออธิบายเนื้อหาแทน สื่อประสมชนิดนี้มักใช้กับนักเรียนระดับสูงและการฝึกอบรม

2.2) สื่อประสมแบบกลุ่มกิจกรรม ประกอบการเรียนการสอนกิจกรรมกลุ่ม เช่น การสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ หรือการสอนในรูปของกิจกรรมอื่น ๆ

2.3) สื่อประสมสำหรับการสอนแบบเอกัตภาพ ใช้ประกอบการสอนแบบรายบุคคล นักเรียนสามารถเรียนได้ตามความสามารถของตนทั้งในโรงเรียนและที่บ้าน ส่งเสริมให้นักเรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

2.4) สื่อประสมแบบการสอนทางไกล ใช้ประกอบการสอนที่นักเรียนและครูผู้สอนห่างไกลกัน มุ่งให้นักเรียนศึกษาด้วยตนเองโดยไม่ต้องเข้าชั้นเรียน สื่อที่ใช้มีหลายอย่าง เช่น สิ่งพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง ภาพยนตร์ และชุดการสอนเสริม เป็นต้น

จิรพันธ์ เศษู (2561: 49) กล่าวว่า สื่อประสมสามารถแบ่งได้ 3 ประเภท ดังนี้

1) สื่อประสมที่เป็นวัสดุอุปกรณ์และกระบวนการเข้ารวมกัน นำมาใช้สำหรับการเรียนการสอนปกติทั่ว ๆ ไป เช่น ชุดอุปกรณ์ ชุดการเรียนการสอน บทเรียนแบบโปรแกรม โปรแกรมสไลด์ ศูนย์การเรียน สามารถให้นักเรียนได้ประสบการณ์ด้วยตนเอง มีส่วนร่วมในการกระทำหรือปฏิบัติกิจกรรม เป็นการเข้าใจแก่นักเรียน สามารถให้นักเรียนใช้เรียนด้วยตนเองหรือใช้เมื่อขาดครูผู้สอน สามารถให้นักเรียนรับผลตอบกลับทันที และได้รับความรู้สึกภาคภูมิใจในความสำเร็จ สามารถใช้ประกอบการศึกษาทางไกลให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2) สื่อประสมประเภทฉาย เป็นการประสมโดยมีข้อจำกัดที่ความสามารถและคุณสมบัติเฉพาะตัวของอุปกรณ์เครื่องฉายเป็นสำคัญ เช่น สไลด์ประกอบเสียงและวีดิทัศน์ประกอบเสียง สไลด์และแผ่นโปร่งใส วีดิโออิมเมจ เป็นต้น และฉายบนจอตั้งแต่ 2 จอขึ้นไป เป็นการฉายในการประกอบการศึกษาและการเรียนการสอน โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนที่ชอบการเรียนรู้จากการอ่านภาพ แม้ว่าในการบางครั้งราคาการผลิตอาจจะสูงและมีความซับซ้อนในการผลิต แต่ผลที่ได้รับจากการนำเสนอ

ด้วยสื่อประเภทนี้คือ การได้รับผลโดยตรง ซึ่งเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวที่สื่ออื่นไม่สามารถทำได้คือ ผลในความรู้สึกอารมณ์และสุนทรียภาพแก่ผู้ชม อีกทั้งยังช่วยดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมได้ติดตามอย่างตื่นตาตื่นใจและมีประสิทธิภาพ เป็นการช่วยในการเรียนการสอน

3) สื่อประสมระบบการสื่อสารกับเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยการใช้คอมพิวเตอร์ร่วมกับอุปกรณ์อื่น เช่น เครื่องเล่นซีดี-รอม เครื่องเสียงระบบดิจิทัล เครื่องเล่นแผ่นวีดิทัศน์ เป็นต้น เพื่อให้คอมพิวเตอร์สามารถทำงาน คำนวณ ค้นหาข้อมูล แสดงภาพวีดิทัศน์ และมีเสียงต่าง ๆ การทำงานของสื่อหลาย ๆ อย่างในสื่อประสมประกอบด้วย การทำงานของระบบเสียง (Sound) ภาพเคลื่อนไหว (Animation) ภาพนิ่ง (Still Image) วีดิทัศน์ (Video) และไฮเปอร์เท็กซ์ (Hypertext) ซึ่งข้อมูลที่ใช้ในไฮเปอร์เท็กซ์จะแสดงเนื้อหาหลักของเรื่องราวที่กำลังอ่านขณะนั้น โดยเน้นเนื้อหา ถ้าคำใดสามารถเชื่อมจากจุดหนึ่งในเนื้อหาไปยังเนื้อหาอื่นได้ ก็จะเป็นตัวหนาหรือขีดเส้นใต้ไว้ เมื่อผู้ใช้หรือผู้อ่านต้องการจะดูเนื้อหา ก็สามารถคลิกไปยังข้อมูลหรือคำเหล่านั้น เพื่อเรียกมาดูรายละเอียดของเนื้อหาได้

ก่อเกียรติ ขวัญสกุล (2561: 62-63) กล่าวว่า ลักษณะการใช้สื่อประสมแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ 1) สื่อประสม เป็นสื่อที่ใช้โดยการนำสื่อหลายประเภทมาใช้ร่วมกันในลักษณะสื่อประสมแบบดั้งเดิม เช่น นำวีดิทัศน์มาสอนประกอบการบรรยายของครูผู้สอนโดยมีสื่อสิ่งพิมพ์ประกอบด้วย การนำแผ่นวีซีดีมาฉายภาพยนตร์ให้ชมภายหลังการบรรยายเนื้อหาบทเรียน การใช้วัสดุภาพติดกระดานแม่เหล็กประกอบการเล่านิทานหรือให้นักเรียนเล่นเกม เพื่อฝึกทักษะภายหลังการอ่านเนื้อหาจากหนังสือเรียน เป็นต้น และ 2) สื่อประสม เป็นสื่อประสมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นอุปกรณ์ในการนำเสนอสารสนเทศ หรือการผลิตสารสนเทศในรูปแบบของข้อความ ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว แบบวีดิทัศน์ ภาพกราฟิก ภาพแอนิเมชัน และเสียง โดยที่ผู้ใช้มีการโต้ตอบกับสื่อโดยตรง

ชาภารัตน์ ภูทางนา (2563: 23) กล่าวว่า ประเภทของสื่อประสม สามารถแบ่งตามการประสมของสื่อแต่ละชนิด โดยจะเน้นส่วนไหนมากน้อยนั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะการใช้งาน รูปแบบการสอนในแต่ละสมัย และจะเน้นผลผลิตที่เกิดจากการนำเสนอข้อมูลหลากหลายรูปแบบ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียงและข้อความ

สามารถสรุปได้ว่า ประเภทของสื่อประสมจะแบ่งตามการประสมของสื่อแต่ละชนิด โดยจะเน้นส่วนใดนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะการใช้งาน ยุคสมัย และผลผลิตที่จะเกิดจากการนำเสนอข้อมูลหลากหลายรูปแบบ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว เสียง และข้อความ

3. การสร้างสื่อประสม

ในการสร้างสื่อประสมหรือสื่อมัลติมีเดีย ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาบทเรียนรูปแบบใด จะเริ่มต้นด้วยการกำหนดหัวเรื่อง เป้าหมาย วัตถุประสงค์ และกลุ่มเป้าหมายผู้ใช้ จากนั้นทำการวิเคราะห์ (Analysis) ออกแบบ (Design) พัฒนา (Development) สร้าง (Implementation) ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงการสร้างสื่อประสมไว้ดังต่อไปนี้

Tay (2014: 196) กล่าวว่า กระบวนการสร้างสื่อประสมจะต้องมีการดำเนินงานเป็นขั้นตอน ซึ่งบางขั้นตอนควรจะต้องดำเนินการแล้วเสร็จ ก่อนที่เริ่มขั้นตอนต่อไปได้ และ

บางขั้นตอนอาจข้ามขั้นหรือดำเนินการรวมกันได้ ทั้งนี้ขั้นตอนของการสร้างสื่อประสม ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

1) การวางแผนและการลงทุน (Planning and Costing) ของโครงการสร้างสื่อประสม เริ่มต้นจากการนำความคิดหรือความต้องการที่ได้มาถกเถียง โดยการสรุปเป็นข้อความ และวัตถุประสงค์ เพื่อแสดงให้เห็นว่า ผู้ออกแบบต้องการสร้างสื่อประสมในแต่ละข้อความ และวัตถุประสงค์นั้นอย่างไร ภายใต้ระบบการสร้างสื่อประสม (Authoring System) ดังนั้นลำดับแรกของการพัฒนาสื่อประสมนั้น จะต้องมีการวางแผนออกมาโดยใช้ทักษะการเขียน ศิลปะด้านกราฟิก ดนตรี วีดีโอ และความชำนาญของสื่อประสมรูปแบบต่าง ๆ ตามต้องการ โดยการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์จากการมองเห็นและความรู้สึก (Look and Feel) กล่าวคือ อะไรที่ต้องการให้ผู้ใช้งานมองเห็นบนหน้าจอและการตอบสนองของผู้ใช้งานอย่างไรเช่นเดียวกับ โครงสร้างและระบบนำทาง (Navigational System) ซึ่งจะอนุญาตให้ผู้ชมได้เข้าถึงข้อความและเนื้อหาเหล่านั้น รวมทั้งการประมาณการณเวลาดที่ใช้ในการพัฒนาโครงการสร้างสื่อประสม และการเตรียมงบประมาณในการลงทุนเป็นสิ่งที่ต้องมีการวางแผนไว้เช่นกัน ทั้งนี้ การสร้างต้นแบบอย่างง่าย (Prototype) หรือ การพิสูจน์แนวคิด (Proof of Concept) อย่างง่ายโดยการทำตัวอย่าง เพื่อสาธิตหรือแสดงให้เห็นว่า แนวความคิดดังกล่าว มีความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใด อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันมีเครื่องมือสำหรับการผลิตสื่อประสมได้อย่างสะดวกสบาย กระตุ้นหรือดึงดูดใจให้กับผู้ออกแบบหรือผู้พัฒนาฝีมือใหม่ ในการผลิตสื่อประสมโดยทันที จึงทำให้ข้ามขั้นตอนของการวางแผนไป ผลที่ตามมา คือ การเริ่มต้นของโครงการสร้างสื่อประสมเกิดความผิดพลาดและเสียเวลา รวมทั้งในระยะยาวต้องใช้ต้นทุนในการพัฒนาสูงขึ้น การใช้เวลามากในช่วงเริ่มต้นสำหรับการจัดการโครงการสื่อประสม ในการกำหนดเนื้อหาและโครงสร้างของสื่อประสม จะทำให้ผู้ออกแบบสามารถสร้างสื่อประสมได้รวดเร็วมากขึ้น และการย้อนกลับมาทำงานหรือจัดการซ้ำอีกในระหว่างขั้นตอนการดำเนินงานก็จะน้อยลงตามไปด้วย ดังนั้น ผู้ออกแบบสื่อประสมจึงต้องคิดให้รอบคอบก่อนการเริ่มต้นโครงการ ความคิดสร้างสรรค์ และการทดลองใช้งานจะได้รับการพัฒนาผ่านทางหน้าจอและปุ่ม หรือการมองเห็นและการรับรู้ เพื่อพิสูจน์แนวความคิดว่า สามารถสร้างชิ้นงานสื่อประสมนั้นได้ในทางปฏิบัติจริง

2) การออกแบบและการผลิตสื่อประสม (Designing and Producing) เป็นการดำเนินการแต่ละงานที่ได้มีการวางแผนไว้ เพื่อสร้างชิ้นงานสื่อประสมจนประสบผลสำเร็จในระหว่างขั้นตอนนี้ อาจจะมีการวนรอบย้อนกลับกับผู้ใช้งานจนกระทั่งได้ชิ้นงานสื่อประสมตามที่ต้องการ

3) การทดสอบ (Testing) ชิ้นงานสื่อประสมเพื่อให้แน่ใจว่า ตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ของการสร้างสื่อประสม การทำงานอย่างเหมาะสมบนสถานะแวดล้อมหรือช่องทาง (Platforms) ของการส่งมอบที่กำหนดไว้และตรงตามความต้องการของผู้ใช้งาน

4) การส่งมอบ (Delivering) เป็นขั้นตอนการบรรจุเป็นขั้นตอนการบรรจุภัณฑ์และ ส่งมอบสื่อประสมให้กับผู้ใช้งาน เช่น สื่อบันทึกข้อมูลเว็บไซต์หรือระบบเครือข่าย เป็นต้น โดยจะต้องมีการเตรียมการติดตามตลอดช่วงระยะเวลาด้วยการปรับแต่งแก้ไขสื่อประสมจนเสร็จสิ้นสมบูรณ์ตามความต้องการและตรงตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2550: 76) กล่าวว่า การผลิตสื่อประสม เพื่อนำมาใช้ประกอบกับบทเรียนหนึ่ง ๆ นั้น ไม่ใช่ของง่ายและทำได้โดยทันที จะต้องมีการวางแผนเลือกทดลองใช้ และประเมินผลซ้ำอีกหลาย ๆ ครั้งเสียก่อน จนแน่ใจ จึงจะนำมาใช้ได้ โดยแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้

1) เลือกและกำหนดวัตถุประสงค์ในการสอน โดยกำหนดเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นกับนักเรียนหลังการสอนไปแล้ว

2) ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ให้ต่อเนื่องเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนควรจะได้รับ

3) เรียงลำดับวัตถุประสงค์ทุกข้อให้เกี่ยวข้องต่อเนื่องกันและเป็นหน่วยเดียวกัน

4) เลือกสื่อที่คิดว่าจะมีคุณค่ามากที่สุดที่จะสร้างความสนใจ แล้วนำมาจัดลำดับการใช้ตามเนื้อหาที่จะบรรยาย

5) ทบทวนความต่อเนื่องของวัตถุประสงค์ เพื่อจะได้ใช้สื่อให้เหมาะสมกับเวลา จะได้ไม่ต้องเปลี่ยนแปลงโดยกะทันหันระหว่างการสอน ซึ่งจะทำให้สับสน

6) เขียนรายละเอียดอย่างย่อ ๆ ในเรื่องที่จะทำการสอน เพื่อเสนอแก่ผู้เชี่ยวชาญทางสื่อ ซึ่งต้องเตรียม เช่น ผู้เขียนโปรแกรมการสอน ผู้เขียนบทและช่างเทคนิค เป็นต้น

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550: 42) กล่าวว่า ขั้นตอนการผลิตสื่อประสมมีขั้นตอนหลัก ๆ ดังนี้

1) กำหนดความต้องการเป้าหมาย ในขั้นตอนการผลิตสื่อประสม จำเป็นต้องกำหนดจุดประสงค์ของสื่อประสมว่า ต้องการนำเสนอสิ่งใด และกลุ่มเป้าหมายใด เพื่อจะสามารถกำหนดขอบเขตการจัดเตรียมเนื้อหาและข้อมูลที่มีความเหมาะสมกับวัยหรือระดับการศึกษาของนักเรียนได้

2) การรวบรวมข้อมูลและทรัพยากร เป็นการรวบรวมข้อมูลเนื้อหาความหมายเกร็ดความรู้ ขั้นตอน งานด้านวิชาการหรือแหล่งอ้างอิงที่ต้องการนำเสนอ นอกจากนั้น ยังต้องรวบรวมทรัพยากรที่ใช้ผลิตสื่อประสม เช่น อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ กล้องดิจิทัล ไมโครโฟน ซอฟต์แวร์ประยุกต์ต่าง ๆ เป็นต้น

3) แนวคิดการสร้างสื่อประสม เป็นการคิดการสื่อความหมาย เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจมากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการออกแบบเนื้อหาวิธีการนำเสนอ ซึ่งจะต้องมีจินตนาการและศิลปะในการนำเสนอด้วย เช่น ถ้าต้องการสร้างงานวิดีโอ เราจำเป็นต้องมีความรู้ทางด้านโครงเรื่อง เช่น การเขียน สตอรี่บอร์ด (Storyboard) หรือการเขียนเนื้อหาและเรื่องราวต่าง ๆ เป็นต้น

4) ออกแบบ การออกแบบเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสื่อประสม เพราะมีส่วนช่วยให้สื่อประสมที่จะนำเสนอมีความน่าสนใจขึ้นมาได้ เช่น เราจะสอนนักเรียนระดับชั้นอนุบาล ท้องคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การผลิตสื่อประสมของเรานั้นจะต้องสอดแทรกสิ่งต่าง ๆ เช่น เสียงดนตรี ประกอบตัวการ์ตูน เพื่อสามารถดึงดูดความสนใจให้นักเรียนคล้อยตามและให้เกิดความสนุกสนานระหว่างการเรียนการสอนได้

5) การจัดวางลำดับโครงร่าง เป็นการจัดวางลำดับความสำคัญของเนื้อหา เพื่อให้ นักเรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ต่อไปได้ เช่น เนื้อหาระดับเริ่มแรกอาจเป็นเนื้อหาที่มีความง่ายและไม่ซับซ้อน และเพิ่มระดับความซับซ้อนหรือความยากของเนื้อหาขึ้นตามลำดับ การจัดบันทึก การเขียน Story Board เป็นการวางแผนว่า ต้องการให้ชิ้นงานออกมาแนวไหน มีวัตถุประสงค์การทำงานอย่างไร โดยการวางโครงร่างเรื่องราวที่จะนำเสนอเพียงคร่าว ๆ ที่เรียกว่า “สตอรี่บอร์ด”

ซึ่งเป็นการแสดงเนื้อหาและอุปกรณ์ต่าง ๆ ตามลำดับ เพื่อให้เราสามารถเห็นถึงภาพรวมของสื่อประสมหรือมัลติมีเดียของเราได้อย่างครบถ้วน

เรวดี หน่อสาร (2551: 61) กล่าวว่า ขั้นตอนในการสร้างสื่อประสม มีดังนี้

- 1) ศึกษาหลักสูตรและเอกสารที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์ในการเรียน
- 2) กำหนดเนื้อหาที่จะสร้างบทเรียนสื่อประสม
- 3) กำหนดวัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียนสื่อประสม
- 4) ศึกษารายละเอียดวิธีการสร้างบทเรียนสื่อประสมชนิดต่าง ๆ จากเอกสาร ตำรา

และผลงานทางวิชาการ

- 5) สร้างบทเรียนสื่อประสมตามวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่กำหนดไว้โดย

5.1) วางโครงเรื่องที่จะเขียนเรียงลำดับก่อนหลัง จากง่ายไปหายาก แบ่งเนื้อหาออกเป็นตอน ๆ โดยให้แต่ละตอนสัมพันธ์กัน

5.2) ลงมือเขียนบทเรียนสื่อประสมตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

5.3) เพื่อให้น่าสนใจยิ่งขึ้น ใส่ภาพการ์ตูนเป็นตัวเดินเรื่อง ภาพประกอบข้อความในบทเรียนสื่อประสมตรงตามสภาพจริง และสอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ศึกษา

ณรงค์ กาญจนะ (2553: 45) กล่าวว่า การใช้สื่อประสมอาจจะใช้เฉพาะขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่งของการสอน หรือจะใช้ทุกขั้นตอนก็ได้ ดังนี้

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน การใช้สื่อในขั้นนี้จะเป็นสื่อที่แสดงเนื้อหากว้าง ๆ หรือเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนในครั้งก่อนที่ถ่ายทอดการนำเสนอในระยะเวลาอันสั้น เช่น ภาพ บัตรคำ เป็นต้น

2) ขั้นดำเนินการสอน การใช้สื่อในขั้นนี้จะเป็นสื่อที่เสนอความรู้อย่างละเอียดถูกต้อง และชัดเจนแก่นักเรียน เช่น สไลด์ แผนภูมิ วิดีทัศน์ เป็นต้น

3) ขั้นวิเคราะห์และฝึกปฏิบัติ การใช้สื่อในขั้นนี้จะเป็นสื่อที่เป็นประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้ขบคิด โดยนักเรียนเป็นผู้ใช้สื่อเองมากที่สุด เช่น ภาพ บัตรปัญหา สมุดแบบฝึกหัด เป็นต้น

4) ขั้นสรุปบทเรียน การใช้สื่อในขั้นนี้จะเป็นสื่อเพื่อการสรุป จึงจำเป็นต้องครอบคลุมเนื้อหาสำคัญทั้งหมด เช่น แผนภูมิ แผ่นโปสเตอร์ เป็นต้น

5) ขั้นประเมินนักเรียน การใช้สื่อในขั้นนี้จะเป็นสื่อเพื่อการประเมิน มักเป็นคำถามจากเนื้อหาบทเรียน โดยอาจมีภาพประกอบด้วยก็ได้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556: 123) กล่าวว่า ขั้นตอนการสร้างสื่อประสม สามารถแบ่งออกเป็น 10 ขั้นตอน ดังนี้

1) กำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการเป็นแบบสหวิทยาการตามที่เหมาะสม

2) กำหนดหัวข้อจัดแบ่งหน่วยการสอนเป็นหัวข้อย่อย ๆ เพื่อสะดวกแก่การเรียนรู้แต่ละหน่วย ควรประกอบด้วยหัวข้อย่อยหรือประสบการณ์ในการเรียนรู้ประมาณ 4-6 หัวข้อ

3) กำหนดเรื่อง เพื่อทำชุดการสอนอาจกำหนดตามเรื่องในหลักสูตรหรือกำหนดเรื่องใหม่ขึ้นมาก็ได้ การแบ่งเรื่องย่อยจะขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหาและลักษณะการใช้ชุดการสอนนั้น ๆ การแบ่งเนื้อเรื่อง เพื่อทำชุดการสอนในแต่ละด้อย่อมไม่เหมือนกัน

4) กำหนดความคิดรวบยอดหรือหลักการ ต้องกำหนดให้ชัดเจนว่า จะให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอด หรือสามารถสรุปหลักการแนวคิดอะไรถ้าครูผู้สอนเองยังไม่ชัดเจนว่า จะให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้บ้าง การกำหนดกรอบความคิดหรือหลักการก็ไม่ชัดเจน ซึ่งจะรวมไปถึงการจัดกิจกรรม เนื้อหาสาระสื่อและส่วนประกอบอื่น ๆ ก็จะไม่ชัดเจนไปด้วย

5) กำหนดจุดประสงค์การสอน หมายถึง จุดประสงค์ทั่วไปและจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม รวมทั้งการกำหนดเกณฑ์การตัดสินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไว้ให้ชัดเจน

6) กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องกำหนดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเลือกและผลิตสื่อการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน รวมถึงกิจกรรมทุกอย่างที่นักเรียนปฏิบัติ เช่น การอ่าน การทำกิจกรรมตามบัตรคำสั่ง การตอบคำถาม การเขียนภาพ การทดลองการเล่น เกม การแสดงความคิดเห็น การทดสอบ เป็นต้น

7) กำหนดแบบประเมินผล ต้องประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (การวัดผลที่ยึดเกณฑ์หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ โดยไม่มีการนำไปเปรียบเทียบกับคนอื่น) เพื่อให้ครูผู้สอนทราบว่า หลังจากผ่านกิจกรรมมาเรียบร้อยแล้ว แล้วนักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด

8) เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุ อุปกรณ์และวิธีการสอนที่ครูผู้สอนใช้ ถือเป็น การสอนทั้งสิ้นเมื่อผลิตสื่อการสอนในแต่ละหัวเรื่องเรียบร้อยแล้ว ควรจัดสื่อการสอนเหล่านั้น แยกเป็นหมวดหมู่ในกล่องแฟ้มที่เตรียมไว้ก่อนไปหาประสิทธิภาพ เพื่อหาความตรงความเที่ยงก่อนนำไปใช้ สามารถเรียกสื่อการสอนแบบนี้ว่า ชุดการสอน โดยปกติรูปแบบของชุดการสอนที่ดี ควรมีขนาดมาตรฐาน เพื่อความสะดวกในการใช้และความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการเก็บรักษา โดยพิจารณาในด้านต่าง ๆ เช่น การใช้ประโยชน์ ความประหยัด ความคงทนถาวร ความน่าสนใจ ความทันสมัย ทันเหตุการณ์ ความสวยงาม เป็นต้น

9) การสร้างข้อทดสอบก่อนและหลังเรียน พร้อมทั้งเฉลยการสร้างข้อสอบ เพื่อทดสอบก่อนและหลังเรียน ควรสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหาและกิจกรรมที่กำหนดให้เกิดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นสำคัญ ข้อสอบไม่ควรมากเกินไป แต่ควรเน้นครอบคลุมความรู้สำคัญ ในประเด็นหลักมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อยหรือถามเพื่อความจำเพียงอย่างเดียว และเมื่อสร้างเสร็จแล้ว ควรทำเฉลยไว้ให้พร้อมก่อนส่งไปหาประสิทธิภาพของชุดการสอน

10) หาประสิทธิภาพของชุดการสอน เมื่อสร้างชุดการสอนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ต้องนำชุดการสอนนั้น ๆ ไปทดสอบโดยวิธีการต่าง ๆ ก่อนนำไปใช้จริง เช่น ทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง ความครอบคลุม และความตรงเนื้อหา เป็นต้น

สมสัทธิ จิตรสถาพร (2557: 37) กล่าวว่า สื่อประสมไม่ใช่สื่อเดี่ยวเพียงลำพัง แต่เป็นการรวมสื่อหลาย ๆ ชนิดเข้าด้วยกัน เพื่อทำให้เกิดความสมบูรณ์ของสื่อ ซึ่งควรมีหลักเกณฑ์ในการสร้างสรรค์งานด้านสื่อประสม ดังนี้

- 1) ความง่ายในการใช้งาน
- 2) ความสามารถในการนำเสนอ
- 3) ความสามารถในการติดต่อกับผู้ใช้
- 4) ความสามารถในการใช้ตัวแปรและฟังก์ชันต่าง ๆ

ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า สื่อประสม เป็นการใช้สื่อหลายอย่างร่วมกัน โดยมีขั้นตอนการสร้างสื่อประสม ประกอบด้วย ขั้นตอนเตรียมการ ขั้นตอนการออกแบบบทเรียน ขั้นตอนการเขียนผังงาน ขั้นตอนการสร้างสตอรี่บอร์ด ขั้นตอนการสร้างและการเขียนโปรแกรม ขั้นตอนการประกอบเอกสารประกอบบทเรียน และขั้นตอนการประเมินผลและแก้ไขบทเรียน ส่วนขั้นตอนการใช้สื่อประสมควรมีการจัดวางอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ง่ายต่อการใช้งาน

4. ประโยชน์ของสื่อประสม

การใช้สื่อประสมทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ ไม่เบื่อหน่าย เพราะมีการเปลี่ยนสิ่งเร้าอยู่ตลอดเวลา ทำให้นักเรียนได้รับความรู้กว้างขวางและเข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น เป็นการประหยัดเวลา ทั้งครูผู้สอนและนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความรู้ได้รวดเร็ว เพราะได้เรียนจากสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย จึงเป็นปัจจัยที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ได้ตามความสามารถและความพร้อมของแต่ละบุคคล ความหลากหลายของสื่อประสมนับเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนเป็นรายบุคคลได้ โดยมีนักวิชาการที่กล่าวถึงประโยชน์ของสื่อประสมไว้ดังต่อไปนี้

ก่อเกียรติ ขวัญสกุล (2561: 62-63) กล่าวว่า การใช้สื่อหลาย ๆ แบบมาบูรณาการร่วมกันในรูปแบบสื่อประสมช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดียิ่งขึ้น จึงเห็นได้ว่า หากได้ทำการพัฒนาสื่อประสมในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งเป็นสื่อที่มีคุณลักษณะในการใช้อ่านได้ ทั้งจากอุปกรณ์เคลื่อนที่หรือใช้ประกอบการเรียนการสอนในชั้นเรียน ก็จะทำให้นักเรียนสนใจ กระตุ้นให้เกิดความสนใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น และหากได้นำมาใช้งานสื่อประสมแบบปฏิสัมพันธ์กับวิดีโอแอนิเมชันกราฟิก ซึ่งเป็นงานกราฟิกที่เคลื่อนไหวได้ ซึ่งในปัจจุบันนิยมใช้หนังสือในโลกออนไลน์อย่างแพร่หลาย เนื่องจากคุณสมบัติที่สามารถอธิบายและทำความเข้าใจได้ง่าย โดยพัฒนาเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้อมนำมาแทรกไว้ในแต่ละตอนของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะเรื่องที่มีเนื้อหาเป็นนามธรรม จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

กิดานันท์ มลิทอง (2550: 88) กล่าวว่า ประโยชน์ของสื่อประสม มีดังนี้

1) เป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนที่ยังยากซับซ้อนได้ง่ายขึ้นได้ในระยะเวลาอันสั้น และสามารถช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว

2) สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับนักเรียน ทำให้เกิดความสนุกและไม่รู้สึกเบื่อหน่ายการเรียน

3) การใช้สื่อจะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจตรงกัน และเกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียนนั้น

4) ช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนมากขึ้น ทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์อันดีในระหว่างนักเรียนด้วยกันเองและครูผู้สอน

5) ช่วยสร้างเสริมลักษณะที่มีในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ช่วยให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์จากการใช้สื่อเหล่านี้

6) ช่วยแก้ปัญหาเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยการจัดให้มีการใช้สื่อในการศึกษารายบุคคล จะเห็นได้ว่า สื่อประสมนั้นสามารถช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ตามความสามารถและความพร้อมของแต่ละคน นักเรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกและไม่เบื่อเรียนรู้ได้ดีและเร็วขึ้น เพราะนักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากสื่อที่เป็นรูปธรรม ซึ่งจะช่วยให้ประสิทธิภาพในการเรียนดีขึ้น

พิไล เลิศวิชา (2552: 64) กล่าวว่า การใช้สื่อประสมในการศึกษาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการเรียนการสอนได้อย่างมาก โดยใช้ในลักษณะของการสอนใช้คอมพิวเตอร์ (CAI) รูปแบบต่าง ๆ เช่น สถานการณ์จำลอง เกม การทบทวน ฯลฯ ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ผลิตบทเรียนลงแผ่นซีดีออกจำหน่ายมากมาย หรือครูผู้สอนจะจัดทำบทเรียนเองได้โดยใช้โปรแกรมประยุกต์ต่าง ๆ ช่วยในการจัดทำตัวอย่าง เช่น วงการแพทย์สามารถใช้สถานการณ์จำลองของการผ่าตัด โดยใช้สื่อประสม เพื่อให้นักเรียนทำการผ่าตัดกับคนไข้เสมือนจริง หรือด้านวิศวกรรมศาสตร์ ใช้สื่อประสมของการออกแบบวงจรไฟฟ้า เพื่อให้นักเรียนฝึกการออกแบบ ทดสอบ และใช้วงจรนั้นได้หรือแม้แต่นักเรียนก็สามารถใช้สื่อประสมในการนำเสนอบทความแก่ครูผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นได้เช่นกัน การใช้สื่อประสมในการศึกษาจะมีประโยชน์มากมายหลายด้าน เช่น ดึงดูดความสนใจ บทเรียนสื่อประสมในลักษณะสื่อหลายมิติที่ประกอบด้วย ภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหวแบบวีดิทัศน์ และเสียง นอกเหนือไปจากเนื้อหาตัวอักษร จะดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี และช่วยในการสื่อสารระหว่างครูผู้สอนและนักเรียนด้วยการสืบค้นเชื่อมโยงฉับไว ด้วยสมรรถนะของการเชื่อมโยงหลายมิติ ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ได้กว้างขวางและหลากหลายได้อย่างรวดเร็ว โดยไม่จำเป็นต้องไปตามลำดับเนื้อหา การโต้ตอบระหว่างสื่อและนักเรียน บทเรียนสื่อประสมจะมีจุดเชื่อมโยงหลายมิติ เพื่อให้นักเรียนและสื่อมีปฏิสัมพันธ์กันได้ในลักษณะสื่อประสมเชิงโต้ตอบให้สารสนเทศหลากหลาย ด้วยการใช้องค์และวิธีในการให้ข้อมูลและสารสนเทศในปริมาณที่มากมายและหลากหลายรูปแบบเกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียนที่สอน ทดสอบความเข้าใจ นักเรียนบางคนอาจจะไม่กล้าถามข้อสงสัยหรือตอบคำถามในห้องเรียน การใช้สื่อประสมจะช่วยแก้ปัญหาในสิ่งนี้ได้ โดยการใช้ในลักษณะการศึกษารายบุคคล สนับสนุนความคิดรวบยอด สื่อประสมสามารถแสดงสารสนเทศ เพื่อสนับสนุนความคิดรวบยอดของนักเรียน โดยการเสนอสิ่งที่ให้ตรวจสอบย้อนหลังและแก้ไขจุดอ่อนในการเรียน

ชัยงค์ พรหมวงศ์ (2556: 121) กล่าวว่า ประโยชน์ของสื่อประสม มีดังนี้

1) ช่วยให้ครูผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหา และประสบการณ์ที่สลับซับซ้อนและมีลักษณะนามธรรมสูง เช่น การทำงานของเครื่องจักรกล อวัยวะของร่างกาย การเติบโตของสัตว์ชั้นต่ำ ซึ่งครูผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้

2) ช่วยสร้างความสนใจของนักเรียนที่กำลังศึกษา เพราะชุดสื่อประสมหรือสื่อประสมเพื่อการสอนจะเปิดโอกาสให้นักเรียนร่วมในการเรียนด้วยตนเองและสังคม

3) เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง

4) ช่วยสร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ครูผู้สอน เพราะสื่อประสมที่ผลิตไว้เป็นหมวดหมู่สามารถหยิบไปใช้ได้ทันที โดยเฉพาะผู้ที่ไม่ค่อยมีเวลาในการเตรียมการสอนล่วงหน้า

5) ทำให้การเรียนการสอนของนักเรียนเป็นอิสระจากอารมณ์ของครูผู้สอน สื่อประสมสามารถทำให้นักเรียนเรียนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าครูผู้สอนจะมีสภาพคับข้องทางอารมณ์มากน้อยเพียงใด

6) ช่วยให้การเรียนเป็นอิสระจากบุคลิกของครูผู้สอน เนื่องจากสื่อประสมทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้แทนครู และครูจะพูดหรือสอนไม่เก่ง นักเรียนก็สามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพจากชุดสื่อประสมหรือชุดการสอนที่ได้ผ่านการทดสอบประสิทธิภาพมาแล้ว

7) ในกรณีครูขาด ครูคนอื่นก็สามารถสอนแทนโดยใช้ชุดสื่อประสม เพราะเนื้อหาวิชาอยู่ในชุดสื่อประสมเรียบร้อยแล้ว ครูครูผู้สอนแทนก็ไม่ต้องเตรียมอะไรมาก

8) สำหรับชุดสื่อประสมหรือชุดการสอนรายบุคคลและชุดสื่อประสมทางไกล เช่น มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช จะช่วยให้การศึกษามวลชนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะนักเรียนสามารถเรียนได้เองที่บ้านไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายมากนัก

จรรยา เหนียนเฉลย (2558: 114) กล่าวว่า ประโยชน์ของสื่อประสม มีดังนี้

1) ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ได้ดีเกือบทุกเรื่องจากหลาย ๆ แหล่ง โดยถือว่า สื่อแต่ละอย่างมีเนื้อหาต่างกันและรูปแบบต่างกัน

2) ช่วยประหยัดเวลาทั้งครูผู้สอนและนักเรียน

3) ช่วยให้นักเรียนได้รับความรู้ตามความสามารถและความพร้อมของแต่ละบุคคล

4) ช่วยดึงดูดความสนใจ เพราะสื่อผสมจะเป็นการผสมผสานกันของสื่อที่มีการนำเสนอเทคนิคการผลิตแบบต่าง ๆ มาใช้ทำให้น่าสนใจ

5) ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากข้อได้เปรียบในหลายรูปแบบของสื่อประเภท

จิตติมา ศิลประชาวงศ์ (2560: 9) กล่าวว่า สื่อประสมได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น โดยสามารถอธิบายรายละเอียดประโยชน์ของสื่อประสมได้ดังนี้

1) ความง่ายต่อการใช้งาน องค์ประกอบของสื่อประสมส่วนใหญ่จะเป็นตัวอักษร รูปภาพ เสียงและสื่อชนิดอื่น ๆ ซึ่งเป็นสื่อที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน ทำให้สื่อประสมมาประยุกต์ใช้กับงานด้านต่าง ๆ ได้ง่าย

2) การสร้างความรู้สึกที่ดี สื่อประสมสามารถสร้างความรู้สึกให้กับนักเรียนได้มากมาย ไม่ว่าจะเป็นการสร้างความรู้สึกกระตือรือร้น ความสนใจความผ่อนคลายความสนุกสนาน เป็นต้น เช่น การใช้เสียงเพลงเพื่อสร้างความรู้สึกผ่อนคลาย เป็นต้น

3) สร้างเสริมประสบการณ์ การออกแบบและพัฒนาสื่อประสม แม้ว่า จะมีคุณลักษณะที่แตกต่างกันตามแต่ละวิธีการ แต่จะทำให้ผู้ใช้งานจะได้รับประสบการณ์จากการใช้สื่อเหล่านั้นในรูปแบบที่แตกต่างกัน ทำให้ทราบถึงการใช้งานโปรแกรมสื่อประสมอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน

4) เพิ่มความสามารถในการเรียนรู้ ผู้ใช้แต่ละคนอาจมีความสามารถในการเรียนรู้ และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน การนำสื่อประสมมาประยุกต์ใช้งานเพื่อการนำเสนอเนื้อหา ซึ่งจะทำให้เกิดทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้น

5) คำนึงต่อการลงทุน การใช้สื่อประสมจะทำให้ลดระยะเวลาและประหยัดค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม โดยไม่จำเป็นต้องเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ แต่สามารถเรียนรู้ผ่านสื่อประสมแทน

ชาฎารัตน์ ภูทางนา (2563: 39) กล่าวว่า สื่อประสม เป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยสร้างเสริมลักษณะในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ และสื่อจะช่วยกระตุ้น และสร้างความสนใจให้กับนักเรียน เพราะจะทำให้ให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากสื่อ ที่เป็นรูปธรรม ซึ่งจะช่วยให้ประสิทธิภาพในการเรียนดีขึ้น

สรุปได้ว่า สื่อประสมมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก เพราะสามารถกระตุ้น ความสนใจนักเรียน ทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้แล้วเข้าใจบทเรียนได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนั้น สื่อประสมยังช่วยให้ครูผู้สอนและนักเรียนประหยัดเวลาในการเรียน และทำให้นักเรียนที่มีความสามารถ ต่างกันสามารถพัฒนาตนเองได้ดีตามความสามารถในการเรียนรู้ของแต่ละคน

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) เป็น 2W3P (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2537: 36-41) โดยนำมาบูรณาการกับสื่อประสม ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) ในขั้นนี้เป็นการกล่าวนำเรื่องหรือชักชวน โดยวิธีการ พูดคุย เล่นเกม ร้องเพลง หรือปริศนาคำทาย เพื่อสร้างความสนใจในการเรียนรู้ และชักจูงเพื่อนำเข้าสู่ บทเรียน

2) ขั้นนำเสนอร่วมกับสื่อประสม (Presentation) ในขั้นนี้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่นักเรียน โดยการนำบัตรคำ แผ่นภาพ แถบประโยค และวิดีโอ มาเป็นสื่อการเรียนการสอน ครูผู้สอนมีการนำเสนอ คำศัพท์ บทสนทนา เนื้อหา ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง

3) ขั้นฝึกร่วมกับสื่อประสม (Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้ว ใน ขั้นนำเสนอ โดยเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันนักเรียนสามารถเน้นเรื่องการใช้ภาษา ให้คล่องแคล่วและการฝึกอย่างอิสระ โดยการใช้สื่อประสมเพื่อประกอบการเรียนรู้ ได้แก่ แถบประโยค และแบบฝึกหัด โดยการฝึกเป็นรายบุคคล ในขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน ในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ควรทำหลังจากการฝึก หากทำระหว่างที่นักเรียนกำลัง ลองผิดลองถูกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้

4) ขั้นการนำไปใช้ (Production) ในขั้นนี้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ ชี้แนะ และช่วยเหลือเท่านั้น ซึ่งมีรูปแบบการทำกิจกรรม ในขั้นนี้ ได้แก่ การผลิตชิ้นงาน การนำเสนอผลงาน การพูดหรือสนทนาหน้าชั้นเรียน และการแสดง บทบาทสมมุติ

5) ขั้นสรุป (Wrap up) ขั้นนี้เป็นขั้นสุดท้าย โดยกิจกรรมจะมีการสรุปความรู้หรือร่วมกัน ทบทวนเนื้อหา ระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน

ความสามารถด้านการพูด

การพูด เป็นทักษะทางสังคมอย่างหนึ่งที่มนุษย์ทุกคนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับการพูด ดังนี้

1. ความหมายของการพูด

พรสวรรค์ สิปโป (2550: 163) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้น จุดประสงค์ของทักษะการพูดคือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจาก การออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

ปัทมา ยัมสกุล (2560: 21) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การแสดงออกพฤติกรรมโดยใช้ถ้อยคำ การแสดงหรือการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดออกมาโดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยา ท่าทาง ทำให้ผู้ฟังได้ยินและเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูดจนสามารถแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้พูดทราบจนเป็นที่เข้าใจกันได้

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร (2556: 135) กล่าวว่า เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกหรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และอากัปกิริยาท่าทางจนเป็นที่เข้าใจกันได้

ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล (2558: 19) กล่าวว่า เป็นพฤติกรรมการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้พูด เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง สีหน้า แววตา และกิริยาท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้เข้าใจและตอบสนองต่อสารที่ผู้พูดได้สื่อไปยังผู้ฟัง

ราตรี ศรีสองเมือง (2562: 10) กล่าวว่า เป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ โดยใช้เสียง ภาษา แววตา สีหน้า ท่าทางต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากผู้พูดไปยังผู้ฟังให้เป็นที่เข้าใจกัน

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม (2555: 10) กล่าวว่า เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ อารมณ์ และความรู้สึกของผู้พูดให้แก่ผู้ฟังได้ให้ผลตามความมุ่งหมายของผู้พูด

นิภาพร บุญกุล (2557: 28) กล่าวว่า เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกของผู้พูด เพื่อให้บุคคลอื่นได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของตนเอง และการฝึกพูดนั้นควรมีความรู้ในระบบภาษา สามารถออกเสียงพยัญชนะ เสียงเน้นหนักระดับเสียงสูงต่ำ และสามารถนำคำศัพท์ผูกเป็นประโยคถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้ฟังเข้าใจได้

สุนิษฐ์ ภูจิราพันธุ์ (2554: 151-152) กล่าวว่า เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ หรือสิ่งต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางให้ผู้ฟังรับรู้และตอบสนองตามที่ผู้พูดต้องการ

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2555: 90) กล่าวว่า เป็นการติดต่อกันระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ทั้งเจาะจงและไม่เจาะจงในการสื่อสาร ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร ผู้รับสาร และวิธีการสื่อ

สามารถสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง การใช้น้ำเสียงและภาษาในการสนทนาโต้ตอบเป็นภาษามลายู และในการสื่อความไปยังผู้ฟังได้อย่างมีความหมาย

2. การสอนทักษะการพูด

การพูด หมายถึง การสื่อสารด้วยถ้อยคำที่เปล่งออกมา โดยมีอากัปกริยาท่าทางประกอบ เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกไปยังผู้ฟัง จนผู้ฟังเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด และสามารถแสดงปฏิกิริยาตอบกลับเพื่อสะท้อนความเข้าใจนั้นได้ นับเป็นหนึ่งในทักษะที่ควรใช้ในการพัฒนานักเรียน ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงการสอนทักษะการพูดไว้หลายท่าน ดังนี้

Chaney & Burke, 1998 (อ้างถึงใน ประยงค์ กลั่นฤทธิ์, 2564: 2) กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญประการหนึ่งในบรรดาทักษะทางภาษาที่ประกอบด้วยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับทักษะการพูดนั้น หมายถึง กระบวนการสร้างและแบ่งปันความหมายโดยการใช้ภาษาพูดและภาษากายในบริบทที่หลากหลาย นอกจากนี้นักเรียนยังต้องพัฒนาความสามารถด้านการสนทนา ซึ่งเกี่ยวกับการเปล่งเสียงประโยคออกมาเป็นชุดให้สัมพันธ์กัน เพื่อให้มีความหมายทั้งหมดสื่อสารได้

Savignon, 1998 (อ้างถึงใน ประยงค์ กลั่นฤทธิ์, 2564: 5) กล่าวว่า การเป็นผู้พูดที่มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องมียุทธศาสตร์ความรู้ด้านโครงสร้างประโยคและคำเชื่อมโยงในการแสดงความคิดเห็น ด้วยเหตุผลดังกล่าวนักเรียนจึงต้องมีการฝึกฝนพูดโต้ตอบในการสื่อสาร

Shumin, 2002 (อ้างถึงใน ประยงค์ กลั่นฤทธิ์, 2564: 4) กล่าวว่า การพูด เป็นกลยุทธ์ของทักษะการสื่อสาร ที่ช่วยให้เกิดกลยุทธ์การเอาตัวรอด หมายถึง ในขณะที่พูดมีการใช้กลยุทธ์สื่อสารจะทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น การพูดต้องมีความสัมพันธ์ทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยในขณะที่มีการให้ข้อมูลและความคิดในขณะพูด กิจกรรมการพูดมักต้องเกี่ยวข้องกับบุคคล 2-3 คนในการปฏิสัมพันธ์กัน ดังนั้น กฎเกณฑ์สำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การปฏิสัมพันธ์ โดยนักเรียนจะเรียนภาษาได้เร็วโดยการปฏิสัมพันธ์และใช้ภาษาในโลกของความเป็นจริง

จึงสรุปได้ว่า การสอนทักษะการพูดนับเป็นวิธีสอนที่เกิดขึ้นในช่วงของการปรับเปลี่ยนกระบวนทัศน์ครั้งสำคัญของการสอนภาษาในศตวรรษที่ 20 ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งควรมุ่งเน้นการสอนภาษาเพื่อผลสัมฤทธิ์ทางการสื่อสาร (Communicative Proficiency) มากกว่าการสอนภาษาเพื่อความรอบรู้เฉพาะโครงสร้างทางภาษา (Mastery of Structures) โดยการสอนทักษะการพูดให้ราบรื่น ต้องฝึกนักเรียนให้มีความสัมพันธ์ทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการพูดมักต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลสองถึงสามคนในการปฏิสัมพันธ์กัน ดังนั้น กฎเกณฑ์สำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การปฏิสัมพันธ์กันเพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ทักษะการพูดได้เร็วโดยการปฏิสัมพันธ์และใช้ภาษาในโลกของความเป็นจริง

3. การประเมินความสามารถด้านการพูด

ความสามารถด้านการพูด หมายถึง ความสามารถที่ใช้ในการผลิตภาษาและเป็นกระบวนการสื่อความหมาย ผู้พูดจะต้องถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษาหรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ และนอกจากจะใช้การเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค เพื่อสื่อความหมายแล้ว ผู้พูดยังได้แสดงถึงวัฒนธรรมและสภาพของผู้พูด คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่าต้องการพูดอะไร พูดกับใคร ที่ไหน และพูดอย่างไร ฯลฯ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ผู้พูดยังต้องมีความคล่อง (Fluency) และความถูกต้องชัดเจน (Accuracy) มีนักวิชาการได้กล่าวถึงการประเมินความสามารถทางการพูด ไว้ดังต่อไปนี้

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ (2555: 5-7) กล่าวว่า การประเมินความสามารถด้านการพูด สามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1. การพูดอธิบายขั้นตอน/ขั้นตอนการอธิบายการปฏิบัติงาน ควรมีประเด็นในการประเมินในด้านต่าง ๆ ได้แก่

1.1 การใช้ภาษา/เนื้อหา พูดอธิบายโดยเรียงเรียงได้ถูกต้องตามขั้นตอนการใช้ภาษาสื่อความหมายได้ชัดเจนถูกต้อง ผู้ฟังสามารถเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง

1.2 การออกเสียง ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์

1.3 ความคล่องแคล่ว/การใช้เวลา พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด พูดชัดเจน สื่อสารได้ดีใช้เวลาตามที่กำหนดให้

1.4 การแสดงท่าทาง/สายตา/น้ำเสียง พูดด้วยน้ำเสียงธรรมชาติ เหมาะสมกับบทอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ และมีท่าทางประกอบประสานสายตากับผู้ฟัง

2. การพูดเล่าเรื่อง ควรมีประเด็นในการประเมินในด้านต่าง ๆ ได้แก่

2.1 การเรียงลำดับเรื่อง เล่าเรื่องโดยเรียงลำดับเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมและครบถ้วน ผู้ฟังเข้าใจง่ายโดยง่าย

2.2 เนื้อหา พูดเนื้อหาครบถ้วนทั้งใจความหลักและความรอง

2.3 การออกเสียง ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์

2.4 ความคล่องแคล่ว/การใช้เวลา พูดต่อเนื่องไม่ติดขัด พูดชัดเจนสื่อสารได้ดีใช้เวลาตามที่กำหนดให้

2.5 การแสดงท่าทาง/สายตา/น้ำเสียง ประกอบการพูด แสดงท่าทางประกอบประสานสายตากับผู้ฟัง และพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับการอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ เสียงดังฟังชัด

3. การพูดสนทนา ควรมีประเด็นในการประเมินในด้านต่าง ๆ ได้แก่

3.1 คำศัพท์ สำนวนและโครงสร้างภาษา ใช้คำศัพท์สำนวนอย่างหลากหลายและโครงสร้างภาษาถูกต้อง เหมาะสมกับเรื่องที่พูด

3.2 การออกเสียง ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงออกเสียงเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์

3.3 เนื้อหา เนื้อหาถูกต้องมีรายละเอียดครบถ้วนสมบูรณ์ สื่อสารได้ตรงเรื่อง

3.4 ความคล่องแคล่ว/การใช้เวลา พูดต่อเนื่องไม่ติดขัดพูดชัดเจน สื่อสารได้ดีใช้เวลาตามที่กำหนดให้

3.5 การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด แสดงท่าทางประกอบ และพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ดีมาก

Taylor (1986: 132) กล่าวว่า สามารถแบ่งความสามารถด้านการพูดออกเป็น 4 ด้าน โดยกำหนดให้แต่ละด้านมีคะแนนสูงสุดเป็น 8 คะแนน จากนั้นรวมคะแนนเพื่อให้คะแนนแก่ผู้สอบในหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะ และความเร็วเป็นธรรมชาติมีความสัมพันธ์ของข้อความ และการหยุดระหว่างพูด
2. ความถูกต้อง ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์
3. ขอบเขต มีวงคำศัพท์ และไวยากรณ์พอเพียงสำหรับการดำเนินการสื่อสารจนจบ
4. การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูด การใช้เสียงสูงต่ำ และระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้น อาจเกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

Underhill (1989: 44-87) กล่าวว่า การวัดและประเมินผลการพูด มีดังนี้

1. การอธิบาย หรือการสนทนาระหว่างผู้เข้าสอบ
2. การรายงาน
3. การอธิบายเพื่อเลือกวิธีการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม
4. การแสดงบทบาทสมมติ
5. การสัมภาษณ์
6. การบรรยายวิธีการปฏิบัติให้เพื่อนสร้างรูปแบบใด ๆ
7. การกรอกแบบฟอร์ม แล้วสนทนากับผู้สัมภาษณ์
8. การสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์สั้น ๆ ที่กำหนดให้
9. การถาม-ตอบชุดคำถามที่เรียงตามลำดับความยาก
10. การบรรยายภาพหรือภาพประกอบเรื่อง
11. การอธิบายเกี่ยวกับวัตถุ หรือกระบวนการใด ๆ ในชีวิตประจำวัน
12. การเล่าเรื่องหรือข้อความจากสิ่งที่ได้อ่าน
13. การเล่าเรื่องหรือข้อความจากสิ่งที่ได้ฟัง
14. การอ่านออกเสียงจากบทอ่านที่ได้อ่านแล้ว
15. การแปลความหรือตีความบทอ่านเป็นภาษาต่างประเทศ
16. การพูดเติมข้อความให้สมบูรณ์จากสื่อที่ได้อ่านหรือได้ฟังมา
17. การให้แกไขข้อผิดพลาดจากสื่อที่ได้อ่านหรือฟังโดยการพูด
18. การพูดเปลี่ยนประโยคที่กำหนด ให้อยู่ในรูปที่ใช้ไวยากรณ์ต่างจากเดิม
19. การพูดซ้ำประโยคต่าง ๆ ที่เพิ่มความซับซ้อนตามลำดับ

Carroll, Brendan J. (1964: 134-139) กล่าวว่า แนวทางการให้คะแนนการพูด มีดังนี้
5 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้ไม่ติดขัด

- 4 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบได้ถูกต้องให้รายละเอียดได้เมื่อถามต่อ
 - 3 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบมีความลั้งเล ไม่ตอบทันที
 - 2 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดในครั้งแรก แต่แก้ไขให้ถูกต้องได้
 - 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วตอบผิดและตะกุกตะกักแต่แก้ไขได้บ้าง
 - 0 คะแนน สำหรับผู้ที่ฟังคำถามแล้วไม่เข้าใจคำถาม และไม่พูดเลย
- สมิตี ศรีแก้ว (2559: 33) กล่าวว่า เกณฑ์การให้คะแนนระดับความสามารถการพูด มีดังนี้

1. การออกเสียง

- 1.1 การออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเน้นหนักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์

3 คะแนน

- 1.2 การออกเสียงคำและประโยคได้ถูกต้อง มีเน้นหนักในคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่

2 คะแนน

- 1.3 การออกเสียงคำและประโยคผิดหลักการ ไม่เน้นเสียง ทำให้สื่อสารไม่ได้ 1 คะแนน

2. พูดตามท้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย

- 2.1 พูดตรงตามท้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 3 คะแนน
- 2.2 พูดเบี่ยงเบนเล็กน้อยจากท้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 2 คะแนน
- 2.3 พูดไม่ตรงตามท้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 1 คะแนน

3. ความคล่องแคล่ว

- 3.1 พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ 3 คะแนน
- 3.2 พูดตะกุกตะกักบ้างแต่ยังพอสื่อสารได้ 2 คะแนน
- 3.3 พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้สื่อสารไม่ชัดเจน 1 คะแนน

4. การแสดงท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูด

- 4.1 แสดงท่าทาง พูดด้วยน้ำเสียงได้ตามบทบาทและสถานการณ์ 3 คะแนน
- 4.2 พูดโดยไม่ค่อยแสดงท่าทางประกอบ 2 คะแนน
- 4.3 พูดเหมือนอ่านไม่เป็นธรรมชาติ ยืนนิ่ง ๆ ไม่มีท่าทางทำให้การสื่อสาร ขาด

ความน่าสนใจ 1 คะแนน

สามารถสรุปได้ว่า ความสามารถด้านการพูดมีหลายระดับ และมีองค์ประกอบในการวัดอย่างหลากหลาย เช่น ความคล่องแคล่ว การออกเสียง ท่าทาง ความเข้าใจ ความถูกต้องตามโครงสร้าง ไวยากรณ์และคำศัพท์ ความพยายามในการสื่อสาร นอกจากนี้การวัดและประเมินผลความสามารถด้านการพูดภาษามลายูก็สามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งผู้ประเมินสามารถเลือกและปรับใช้ให้เหมาะสมกับการประเมินของตนเองได้

จากการศึกษาองค์ประกอบข้างต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินกิจกรรมโดยให้นักเรียนพูดหรือสนทนาตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนด และได้ปรับระดับเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดให้เหมาะสมกับนักเรียนได้ปรับเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู โดยบูรณาการจากแนวคิดของ สมิตี ศรีแก้ว มาปรับใช้ให้เหมาะสมกับการประเมินของตนเอง ดังแสดงไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน				คะแนน รวม
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	
การออกเสียง	- ออกเสียงตาม หลักการ ออกเสียง ถูกต้อง และ เน้นหนักในคำ /ประโยค 20 คำขึ้นไป	- ออกเสียงตาม หลักการ ออกเสียง ถูกต้อง และ เน้นหนักในคำ/ ประโยคผิดบ้าง แต่สื่อสารได้ เข้าใจ ตั้งแต่ 12-20 คำ	- ออกเสียงตาม หลักการ ออกเสียง ถูกต้อง และ เน้นหนักในคำ /ประโยค ได้ 4-12 คำ	- ออกเสียง ไม่ถูกต้อง ตามหลักการ ออกเสียง และ เน้นหนักใน คำ/ประโยค ได้น้อยกว่า 4 คำ	4
ความ คล่องแคล่ว	- พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูด ชัดเจน ทำให้ สื่อสารได้ 20 คำขึ้นไป	- พูดตะกุก ตะกักบ้าง สามารถพูด สื่อสารได้ ตั้งแต่ 12-20 คำ	- พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สามารถสื่อสาร ได้ไม่ชัดเจน ตั้งแต่ 4-12 คำ	- พูดและสื่อ ความหมายได้ น้อยกว่า 4 คำ	4
การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง	- แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียง เหมาะสมกับ บทบรรยาย	- พูดด้วยน้ำ เสียงเหมาะสม กับบท บรรยาย และไม่ มีท่าทาง ประกอบ	- พูดเหมือน อ่าน และไม่เป็น ธรรมชาติ ขาดความ น่าสนใจ	- พูดไม่ได้	4
รวม 3 ประเด็น					12

จากตาราง 4 ผู้วิจัยได้ปรับวิธีการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู โดยการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษามลายูแบบพูดปากเปล่า ซึ่งจะกำหนดให้นักเรียนพูดหรือสนทนาตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนด และได้ปรับระดับเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดให้เหมาะสมกับนักเรียน โดยแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ซึ่งแบ่งประเด็นการประเมิน ดังนี้ การออกเสียง ความคล่องแคล่ว และการแสดงท่าทาง/น้ำเสียง

ความพึงพอใจ

ความพึงพอใจหรือความพอใจ ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Satisfaction” ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับความพึงพอใจ ดังนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ และความหมายของความพึงพอใจ

ราชบัณฑิตยสถาน (2552: 45) กล่าวว่า ความหมายความพึงพอใจ คือ พอใจ หมายถึง สมชอบ ชอบใจ เหมาะสม และ พึงพอใจ หมายถึง พอใจชอบใจ

Applewhite (1965: 8) กล่าวว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกส่วนตัวของบุคคล ในการปฏิบัติงาน ซึ่งรวมไปถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพด้วยการมีความสุขในการทำงานร่วมกับคนอื่นที่เข้ากันได้และมีทัศนคติที่ดีต่องานด้วย

Good (1973: 320) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพหรือระดับความพึงพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจ และเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน

สุภัทรา มิ่งปรีชา (2550: 11) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติทางด้านบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้น ๆ ได้ ดังนั้นความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันไป

กชกร เป้าสุวรรณ และคณะ (2550: 13) กล่าวว่า เป็นสิ่งที่ควรจะเป็นไปตามความต้องการ ความพึงพอใจเป็นผลของการแสดงออกของทัศนคติของบุคคลอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีประสบการณ์ที่มนุษย์เราได้รับอาจจะมากหรือน้อยก็ได้ และเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ แต่ก็เมื่อได้สิ่งนั้น สามารถตอบสนองความต้องการ หรือทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกบวก เป็นความรู้สึกที่พึงพอใจ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าสิ่งนั้นสร้างความรู้สึกรอคอย ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบ เป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

มีนา อ่องบางน้อย (2553: 36) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทัศนคติด้านบวก ระดับความรู้สึกยินดี และเป็นสุขใจ เมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการ แต่ความพึงพอใจของแต่ละบุคคล แตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ทัศนคติ ความเชื่อและค่านิยมของแต่ละบุคคล

สันติ โกเศโยธิน (2554: 9) กล่าวว่า เป็นความพอใจในการปฏิบัติงานของบุคคล ในองค์กร ถือได้ว่า เป็นปัจจัยสำคัญที่เป็นสิ่งกระตุ้นให้บุคคลเหล่านั้นเกิดความสนใจในงานตนเองมากขึ้น เพิ่มความกระตือรือร้นในการทำงานมากขึ้น เกิดความเต็มใจและภูมิใจที่จะนำความรู้ความสามารถของตนเองที่มีอยู่มาสร้างประโยชน์ให้กับองค์กร ทำให้องค์กรมีความเจริญและประสบความสำเร็จตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

คมสัน อินทเสน และคณะ (2560: 8) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองจากการปฏิบัติงาน และได้รับผลตอบแทนจนทำให้เกิดความสุข ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน เกิดขวัญและกำลังใจ ส่งผลให้งานมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ

จากการศึกษาผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า ความหมายของความพึงพอใจคือ ความรู้สึกนึกคิด หรือทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งสามารถเป็นไปในทางที่ดีหรือไม่ดี หรือในด้านบวก และด้านลบ จะเกิดขึ้นต่อเมื่อสภาพเหตุการณ์ที่ผลการปฏิบัติได้เป็นไปตามที่บุคคลได้คาดหวัง ความสำเร็จที่เป็นไปได้ตามความต้องการงานได้ เป็นไปตามหรือตอบสนองต่อคุณค่าของบุคคล โดยความรู้สึกพอใจจะเกิดขึ้นต่อเมื่อบุคคลนั้นได้รับในสิ่งที่ต้องการตามความมุ่งหมายที่ตนเองต้องการ แต่ทั้งนี้ ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับค่านิยม ประสบการณ์ รวมถึงสถานะของบุคคลด้วย โดยจะเกิดความรู้สึกบวก เป็นความรู้สึกที่พึงพอใจ แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าสิ่งนั้นสร้างความรู้สึกรุนแรง ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบ เป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

2. การวัดความพึงพอใจ

Mullins (1985: 280) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ รอบด้าน เป็นสภาพภายในที่มีความสัมพันธ์กับความรู้สึกของบุคคลที่ประสบความสำเร็จในงาน ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ เกิดจากมนุษย์จะมีแรงผลักดันบางประการในตัวบุคคล ซึ่งเกิดจากการที่ตนเองพยายามจะบรรลุถึงเป้าหมายบางอย่าง เพื่อที่จะสนองตอบต่อความต้องการหรือความคาดหวังที่มีอยู่ และเมื่อบรรลุเป้าหมายนั้นแล้วจะเกิดความพอใจเป็นผลสะท้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้น เป็นกระบวนการหมุนเวียนต่อไปอีก

สมชาย รัตนทองคำ (2556: 146-149) กล่าวว่า เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล ด้านการศึกษานั้น จะใช้เครื่องมือโดยขึ้นอยู่กับลักษณะจุดประสงค์การศึกษา และแนวทางการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลการเรียนรู้มีหลายลักษณะ แต่ละชนิด มีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ดังต่อไปนี้

1. แบบทดสอบ คือ ชุดของคำถามหรือสิ่งเร้าที่นำไปใช้ให้ผู้สอบตอบสนองออกมา ชุดของสิ่งเร้านี้มักอยู่ในรูปของข้อคำถาม ซึ่งอาจให้เขียนตอบ แสดงพฤติกรรม ให้พูดออกทางวาจาก็ได้ ทำให้สามารถวัดได้ สังเกตได้ และนำไปสู่การแปลความหมายได้ แบบทดสอบนี้สามารถใช้ได้กับการวัด พฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย แต่ส่วนใหญ่นิยมวัดทางด้านพุทธิพิสัย แบบทดสอบ แบ่งตามจุดมุ่งหมายออกเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1.1 แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (achievement test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัด ความรู้ ทักษะ และความสามารถสมองด้านต่าง ๆ เช่น ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และการประมาณค่า ซึ่งแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้อาจเป็นประเภท ที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเอง เช่น ข้อสอบปลายภาค หรือเป็นแบบทดสอบมาตรฐานที่มีผู้สร้างไว้แล้ว เช่น ข้อสอบ TOFEL รูปแบบและวิธีการใช้แบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

1.1.1 แบบสอบปากเปล่า (oral test) เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถาม เป็นรายบุคคล เหมาะสำหรับผู้สอบจำนวนน้อย ข้อดีคือ สามารถถามได้ละเอียดและสามารถโต้ตอบได้

1.1.2 แบบเขียนตอบ (paper-pencil test) เป็นการทดสอบที่มีการเขียนตอบ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบอัตนัย หมายถึง แบบทดสอบที่ถามให้ตอบยาว ๆ สามารถ แสดงความคิดเห็นได้อย่างกว้างขวาง เหมาะสำหรับการวัดความสามารถในการใช้ภาษาและแสดง

ความคิดเห็นที่หลากหลาย และแบบทดสอบปรนัย หมายถึง แบบทดสอบประเภทถูก-ผิด จับคู่ เติมคำ และเลือกตอบ เหมาะสำหรับสอบผู้สอบจำนวนมาก ๆ มีเวลาตรวจข้อสอบน้อย

1.1.3 แบบปฏิบัติ (performance test) เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริง

1.2 แบบทดสอบวัดความถนัดหรือทักษะ (aptitude test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดศักยภาพระดับสูงของบุคคลว่า สมรรถภาพในการเรียนรู้มีมากน้อยเพียงใด และควรเรียนด้านใดหรือทำงานในด้านใดจึงจะเหมาะสมและประสบความสำเร็จ แบบทดสอบประเภทนี้สามารถแบ่งย่อยเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบความถนัดในการเรียน (scholastic aptitude test) และแบบทดสอบความถนัดจำเพาะ (specific test) ซึ่งแบ่งความถนัดเป็น 7 ด้าน ดังนี้ ด้านภาษา ด้านการใช้คำ ด้านตัวเลข ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านความจำ ด้านการสังเกตรับรู้ และด้านการใช้เหตุผล

1.3 แบบทดสอบวัดความสัมพันธ์ของบุคคล เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดเกี่ยวกับบุคลิกภาพหรือการปรับตัวของบุคคลในสังคม วัดความสนใจต่อสิ่งต่าง ๆ ในรูปแบบทดสอบวัดลักษณะบุคคล เช่น แบบทดสอบความ เกรงใจ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

2. แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า เป็นชุดของคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง สร้างขึ้นเพื่อตรวจสอบ ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อ และความสนใจต่าง ๆ ในทางการศึกษามักนิยมใช้วัดและประเมินผลด้านจิตพิสัย ได้แก่ มาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) เป็นเครื่องมือที่ใช้ได้ ทั้งให้ผู้ถูกวัดประเมินตนเองและผู้อื่นประเมินการตอบ กระทำโดยให้ผู้ตอบหรือผู้สังเกตประเมินค่าของคุณลักษณะออกมาเป็นระดับต่าง ๆ มากน้อยตามปริมาณหรือความเข้มของความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่แสดงออก มาตราส่วนประมาณค่ามีหลายลักษณะที่นิยมใช้และสร้างได้ง่าย คือ มาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ท (Likert rating scale) และมาตราส่วนประมาณค่าแบบซีแมนติก ดิฟเฟอเรนเชียล (Semantic differential rating scale) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 มาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ท (Likert rating scale) ลักษณะของมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ท ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

2.1.1 ส่วนที่เป็นข้อความ คำถามหรือสถานการณ์ที่กำหนด มักจะมีลักษณะสอบถามความคิดเห็น ความรู้สึก หรือทัศนคติ หรือพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลที่ต้องการวัด ซึ่งข้อความดังกล่าวอาจเป็นได้ทั้งทางบวกหรือทางลบ

2.1.2 ส่วนที่เป็นคำตอบ มักเป็นการกำหนดค่าระดับความรู้สึก ความคิดเห็น ทัศนคติ หรือพฤติกรรมที่แสดงออก แบบลิเคิร์ทจะกำหนดคำตอบเป็น 5 ระดับ ในระดับสนับสนุนถึงระดับไม่สนับสนุน ระดับเห็นด้วยถึงระดับไม่เห็นด้วย เป็นต้น มาตราส่วนลิเคิร์ท อาจใช้ตัวเลขแสดงการจำแนกระดับพฤติกรรมได้ 5 ระดับ คือ 5, 4, 3, 2, 1 โดยให้ 5 หมายถึง ความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่แสดงออกมาในระดับมาก และลดลงเรื่อย ๆ จนถึงระดับ 1 ซึ่งหมายถึงระดับน้อย

2.1.3 แบบวัดมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ทที่ดี ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1) ข้อความที่สอบถามพฤติกรรมไม่ควรเป็นข้อความที่เกี่ยวข้องสำหรับบุคคลทั่วไปหรือเป็นหลักวิชาการมากเกินไป เพราะผู้ตอบจะไม่ใช้ความรู้สึกนึกคิดของตนเองในการตอบ แต่จะใช้ความจริงหรือสามัญสำนึกของคนทั่วไปตอบ

2) ข้อความที่สอบถามไม่ควรยาวเกินไป

- 3) ควรใช้ภาษาที่ชัดเจน เข้าใจง่าย ไม่ต้องตีความ
- 4) หลีกเลี่ยงข้อความที่เป็นปฏิเสธ
- 5) ไม่ควรใช้ข้อความที่ทุกคนตอบตรงกัน
- 6) มักนิยมเขียนส่วนที่เป็นคำตอบ 5 ระดับ เป็น 2 ลักษณะ คือ ตัวเลข

และข้อความ

2.2 มาตราส่วนประมาณค่าแบบซีแมนติก ดิฟเฟอเรนเชียล (Semantic differential rating scale) มาตราส่วนประมาณค่าแบบซีแมนติก ดิฟเฟอเรนเชียล มีองค์ประกอบ 2 ส่วนสำคัญ คือ

2.2.1 ข้อความแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น หรือพฤติกรรมของการแสดงออกของบุคคลที่ต้องการวัด ซึ่งเป็นเป้าหมายของการวัด

2.2.2 คำคุณศัพท์หรือตัวเลขที่แสดงออกระดับของความรู้สึกหรือพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยทั่วไปคำคุณศัพท์ที่ใช้ในแต่ละข้อจะมีลักษณะเป็นความหมายตรงข้ามกัน โดยมีคำหรือตัวเลขแสดงระดับพฤติกรรมตั้งแต่ระดับต่ำสุดไปถึงสูงสุด เช่น ยาก-ง่าย ชอบ-เกลียด ดี-เลว เป็นต้น

2.2.3 แบบสำรวจรายการ มีลักษณะคล้ายมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ท เพียงแต่ส่วนที่เป็นคำตอบไม่ได้กำหนดค่าระดับความรู้สึกว่ามีมากน้อยเพียงไร แต่เป็นการตอบเพียงสองตัวเลือกกว่า มี-ไม่มี, ใช่-ไม่ใช่, เคย-ไม่เคย ฯลฯ เป็นต้น

2.2.4 แบบวัดเชิงสถานการณ์ เป็นแบบวัดที่สอบถามถึงแนวคิด ความรู้สึก หากอยู่ในสถานการณ์สมมติใด ๆ ที่ผู้ออกข้อสอบสร้างขึ้น อาจบรรจุไว้ในส่วนที่เป็นข้อความ หรือส่วนที่เป็นคำตอบก็ได้ อาจนำเสนอเหตุการณ์ด้วยข้อความ หรือรูปภาพ หรือสื่ออื่น ๆ ก็ได้

2.2.5 แบบสังเกต การสังเกตเป็นเครื่องมือวัดผลที่นิยมใช้กันมาก โดยการใช้ประสาทสัมผัสของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประเมินได้สังเกตพฤติกรรมที่สนใจในตัวผู้ถูกวัดผลการสังเกตจะมีความเที่ยงตรงเพียงใดขึ้นกับองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1) สิ่งที่สังเกตควรเป็นรูปธรรมและสังเกตได้จริง เช่น ผลการรักษาที่ดี มุมการเคลื่อนไหวของข้อที่เพิ่มขึ้น แต่บางสิ่งบางอย่างสังเกตได้ยาก เช่น อารมณ์พอใจ ความรู้สึกเจ็บปวด ทัศนคติ เป็นต้น

2) ตัวผู้สังเกต มีความตั้งใจ สามารถสังเกตได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีประสบการณ์ในการสังเกตตีความหมายตรวจสอบเรื่องนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี และสามารถสังเกตรับรู้ได้โดยไม่มีอคติหรือความลำเอียง

3) ตัวผู้ถูกสังเกต ต้องไม่รู้ว่ากำลังถูกสังเกตหรือเฝ้ามอง เพราะหากรู้ว่ากำลังถูกสังเกตหรือเฝ้ามอง ก็จะไม่เป็นไปตามธรรมชาติ อาจมีพฤติกรรมเสแสร้ง เช่น แกล้งเป็นคนดี เรียบร้อยผิดธรรมชาติของตนเอง การสังเกตที่ดีควรแบ่งเป็นช่วง ๆ ไม่นานเกินไป และไม่ควรติดต่อกันเป็นระยะเวลานาน ควรมีแบบฟอร์มสำหรับการสังเกตไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางและสำหรับการบันทึกพฤติกรรมต่าง ๆ ที่สังเกตได้

หลักการสังเกตที่ดี ได้แก่ 1) สังเกตเฉพาะเรื่องที่กำลังสนใจเท่านั้น 2) สังเกตอย่างมีจุดมุ่งหมาย 3) ควรพินิจพิเคราะห์จนเข้าใจในรายละเอียด 4) มีการจดบันทึกสิ่งที่ตรงกับจุดมุ่งหมายของการสังเกตไว้อย่างครบถ้วน 5) ข้อมูลที่ได้จากการสังเกต ควรตรวจสอบจนมั่นใจ อาจตรวจสอบกับผู้สังเกตอื่น ๆ หรือหลักฐานอื่น ๆ ประกอบยืนยันตรงกัน

อติยา วิมลเมือง (2562: 10) กล่าวว่า เป็นความรู้สึกหรือทัศนคติทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือมีความชื่นชอบพอใจต่อการที่บุคคลอื่นกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งตอบสนองความต้องการของบุคคลหนึ่งทีปรารถนาให้กระทำในสิ่งที่ต้องการ ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ แต่ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกัน หรือมีความพึงพอใจมากน้อยขึ้นอยู่กับค่านิยมของแต่ละบุคคลและความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ ตลอดจนสิ่งเร้าต่าง ๆ ซึ่งอาจสามารถทำให้ระดับความพึงพอใจแตกต่างกันได้ เช่น ความสะดวกสบายที่ได้รับความสวยงาม ความเป็นกันเอง ความภูมิใจ การยกย่อง การได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ต้องการและความศรัทธา

สามารถสรุปได้ว่า การวัดระดับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม โดยแบบประเมินความพึงพอใจ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 5, 4, 3, 2, 1 และแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้ ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องไว้ดังนี้

ปัทมา ชื่นอินทร์งาม (2556: 116-120) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “ผลการเรียนรู้ด้วยชุดสื่อประสมร่วมกับกิจกรรมการสอนที่เน้นการพูดที่ส่งผลต่อความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดหอมเกร็ด” ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 2. ผลของความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มที่เรียนด้วยชุดสื่อประสมร่วมกับกิจกรรมการสอนที่เน้นการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มที่เรียนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01 และ 3. ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดสื่อประสมร่วมกับกิจกรรมการสอนที่เน้นการพูดภาษาอังกฤษมีค่าความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25

ปณิศา ทำมิกัด (2558: 89) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5” ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพเท่ากับ 78.00/79.83 และ 75.18/76.17 ตามลำดับ

อาภรณ์ มณีรัตน์ และคณะ (2558: 21) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเรื่องราวท้องถิ่น จังหวัดสงขลา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.01 และ 2. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55

อรอุมา จารเครือ และสมพงษ์ พันธุ์รัตน์ (2561: 7) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่รัตนศึกษา” ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนมีคะแนนทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกมผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73.19 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านคิดเป็นร้อยละ 81.48 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และ 2. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.74 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.42

เยาวพร ศรีระชา และจิระพร ชะโน (2561: 5-6) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการศึกษาทักษะการพูดภาษาจีนของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบชุดสื่อประสม ด้านไวยากรณ์/ความถูกต้อง ด้านการออกเสียง ด้านคำศัพท์ และด้านความคล่องแคล่ว พบว่า อยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับเกณฑ์ประเมิน และ 2. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ณัฏฐา โพธิ์พุ่ม และคณะ (2561: 68) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT” ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT หลังพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2. ความพึงพอใจต่อการฝึกทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการของทฤษฎี CLT โดยรวมอยู่ในระดับมาก

อรรธรณ ศรีบุญเพชร และศิริพงษ์ เพียศิริ (2555: 91-92) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง PERSONAL IDENTIFICATION โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 75.33 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 76.67 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70 และ 2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.69

พิมพ์พร บังวัด และจิระพร ชะโน (2564: 99-100) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้อาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อประสม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2” ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 75.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 และ 2. ความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาษาเพื่อการสื่อสาร ประกอบสื่อประสม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56

ศุภาพิชญ์ ทองเอก และสมร ทวีบุญ (2566: 628-630) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้แบบภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” ผลการวิจัยพบว่า คะแนนทักษะการสื่อสารการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 78.46 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามประเด็นต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. แบบแผนการทดลอง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนในรายวิชาภาษามลายู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 มีจำนวน 4 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 156 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนในรายวิชาภาษามลายู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน 36 คน ได้มาด้วยวิธีสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Pre-Experimental Design โดยใช้รูปแบบ One-Shot Case Study (สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ, 2554: 16) ดังแสดงไว้ในตาราง 5

ตาราง 5 แบบแผนการวิจัย

การทดลอง	การประเมินหลังเรียน
X	O

X แทน การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

O แทน การประเมินหลังเรียน และประเมินความพึงพอใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 แผนละ 1 คาบ จำนวน 9 แผน

2. สื่อประสม ประกอบด้วย

2.1 บัตรคำ จำนวน 9 ชุด

2.2 บัตรภาพ จำนวน 9 ชุด

2.3 แถบประโยค จำนวน 9 ชุด

2.4 วิดีโอ จำนวน 9 คลิป

2.5 แบบฝึกหัด จำนวน 9 ชุด

3. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 9 ฉบับ โดยทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษามลายูแบบพูดปากเปล่า เป็นรายบุคคล ด้วยแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ซึ่งแบ่งประเด็นการประเมิน ดังนี้ การออกเสียง ความคล่องแคล่ว และการแสดงท่าทาง/น้ำเสียง

4. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 20 ข้อ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้ ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ และมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ท (Likert rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 5, 4, 3, 2, 1

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

1.2 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและองค์ความรู้เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

1.3 ศึกษาองค์ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ และหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ รายวิชาภาษามลายู ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.4 ดำเนินการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษามลายู ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้ 1. ผลการเรียนรู้ 2. จุดประสงค์การเรียนรู้ 3. สาระสำคัญ 4. สาระการเรียนรู้

5. ชิ้นงาน/ภาระงาน 6. กิจกรรมการเรียนรู้ การสอน 7. สื่อ/วัสดุอุปกรณ์/แหล่งเรียนรู้ และ 8. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ดังแสดงไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

แผนที่	เรื่อง	วิธีการสอน	สื่อที่ใช้	พัฒนา	เวลา (คาบ)
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya					
1	Mata Pelajaran	CLT	สื่อประสมชุดที่ 1	การพูด	50 นาที
2	Tempat - tempat di sekolah	CLT	สื่อประสมชุดที่ 2	การพูด	50 นาที
3	Kawan Saya	CLT	สื่อประสมชุดที่ 3	การพูด	50 นาที
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga Saya					
4	Ahli Keluarga	CLT	สื่อประสมชุดที่ 4	การพูด	50 นาที
5	Hubungan dalam Keluarga	CLT	สื่อประสมชุดที่ 5	การพูด	50 นาที
6	Tugas - tugas di rumah	CLT	สื่อประสมชุดที่ 6	การพูด	50 นาที
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman					
7	Di restoran	CLT	สื่อประสมชุดที่ 7	การพูด	50 นาที
8	Ke pasar	CLT	สื่อประสมชุดที่ 8	การพูด	50 นาที
9	Jual - Beli	CLT	สื่อประสมชุดที่ 9	การพูด	50 นาที
รวม 9 แผนการจัดการเรียนรู้					

จากตาราง 6 ผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ให้เห็นถึงจำนวนแผนการสอนจำนวน 9 แผน แผนละ 1 คาบ คาบละ 50 นาที เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga saya และ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Makanan dan Minuman Minuman โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความเหมาะสม ความสอดคล้อง และความครอบคลุมแต่ละองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้แบบประเมินเป็นมาตราส่วนประมาณค่า มีระดับการวัด 5 ระดับ คือ 5, 4, 3, 2, 1 โดยกำหนดความหมายของคะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	องค์ประกอบของแผนเหมาะสมระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	องค์ประกอบของแผนเหมาะสมระดับมาก
3	หมายถึง	องค์ประกอบของแผนเหมาะสมระดับปานกลาง
2	หมายถึง	องค์ประกอบของแผนเหมาะสมระดับน้อย
1	หมายถึง	องค์ประกอบของแผนเหมาะสมระดับน้อยมาก

1.6 นำคะแนนผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่มีคุณภาพและความเหมาะสม พิจารณาจากค่าเฉลี่ย 3.51 ขึ้นไป จึงถือว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีคุณภาพและสามารถใช้ได้ โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายของคะแนน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 109) ดังนี้

4.51–5.00	หมายถึง	มีระดับคุณภาพความเหมาะสมมากที่สุด
3.51–4.50	หมายถึง	มีระดับคุณภาพความเหมาะสมมาก
2.51–3.50	หมายถึง	มีระดับคุณภาพความเหมาะสมปานกลาง
1.51–2.50	หมายถึง	มีระดับคุณภาพความเหมาะสมน้อย
1.00–1.50	หมายถึง	มีระดับคุณภาพความเหมาะสมน้อยที่สุด

จากการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.97 หมายความว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด (ดังภาคผนวก ง)

1.7 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน คือ ปรับแก้ข้อมูลเนื้อหาในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ให้มีความกระชับมากยิ่งขึ้น โดยการปรับเปลี่ยนเนื้อหา

1.8 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง (Try out) ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนในรายวิชาภาษามลายู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน 38 คน

1.9 จัดพิมพ์แผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

2. แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

2.1 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู จากหนังสือและเอกสารต่าง ๆ หรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 ศึกษาเอกสารตำราที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผล

2.3 สร้างแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู โดยสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ โดยกำหนดประเด็นการประเมินและระดับคะแนน ดังแสดงไว้ในตาราง 7

ตาราง 7 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน			
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)
การออกเสียง	- ออกเสียงตาม หลักการออกเสียง ถูกต้อง และ เน้นหนักในคำ/ ประโยค 20 คำขึ้นไป	- ออกเสียงตาม หลักการออกเสียง ถูกต้อง และ เน้นหนักในคำ/ ประโยคผิดบ้างแต่ สื่อสารได้เข้าใจ ตั้งแต่ 12-20 คำ	- ออกเสียงตาม หลักการออก เสียงถูกต้อง และเน้นหนักใน คำ/ประโยคได้ 4-12 คำ	- ออกเสียง ไม่ถูกต้อง ตามหลักการ ออกเสียง และ เน้นหนักในคำ/ ประโยคได้ น้อยกว่า 4 คำ
ความ คล่องแคล่ว	- พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้ สื่อสารได้ 20 คำ ขึ้นไป	- พูดตะกุก ตะกักบ้าง สามารถพูดสื่อสาร ได้ ตั้งแต่ 12-20 คำ	- พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สามารถสื่อสาร ได้ไม่ชัดเจน ตั้งแต่ 4-12 คำ	- พูดและสื่อ ความหมายได้ น้อยกว่า 4 คำ
การแสดง ท่าทาง/น้ำเสียง	- แสดงท่าทางและ พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับ บท บรรยาย	- พูดด้วยน้ำ เสียงเหมาะ สมกับบทบรรยาย และไม่มีท่าทาง ประกอบ	- พูดเหมือนอ่าน และไม่เป็น ธรรมชาติ ขาดความ น่าสนใจ	- พูดไม่ได้

จากตาราง 7 ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นการประเมิน ได้แก่ การออกเสียง ความคล่องแคล่ว และการแสดงท่าทาง/น้ำเสียง และการแปลผลคะแนนที่ได้ มาจัดอันดับคุณภาพ 4 ระดับ

เกณฑ์การประเมินคุณภาพ การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษามลายู โดยแบ่งตามช่วงคะแนน ดังนี้

11-12 คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
8-10 คะแนน	หมายถึง	ดี
5-7 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
3-4 คะแนน	หมายถึง	ควรปรับปรุง

2.4 นำแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายูที่ได้ เสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อว่า มีความสอดคล้องหรือไม่ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ดังนี้

คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าเกณฑ์การให้คะแนนมีความสอดคล้อง กับความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าเกณฑ์การให้คะแนนมีความสอดคล้อง กับความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าเกณฑ์การให้คะแนนไม่มีความสอดคล้อง กับความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

จากการประเมินแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายูของผู้เชี่ยวชาญ
ทั้ง 3 ท่าน พบว่า ทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 หมายความว่า แบบประเมิน
ความสามารถด้านการพูดภาษามลายูสามารถใช้ได้ทุกข้อ (ดังภาคผนวก ง)

2.5 จัดพิมพ์แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู เพื่อนำไปใช้กับ
กลุ่มทดลอง (Try out) ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1
โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนในรายวิชาภาษามลายู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน
38 คน

2.6 จัดพิมพ์แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายูฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไป
ใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

3. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
(CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ
จำนวน 20 ข้อ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

3.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

3.2 ศึกษาเทคนิควิธีการสร้างเครื่องมือ สำหรับใช้วัดความพึงพอใจของนักเรียน

3.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ซึ่งเป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน
ประกอบด้วย ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล
และด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5	หมายถึง	พึงพอใจระดับมากที่สุด
4	หมายถึง	พึงพอใจระดับมาก
3	หมายถึง	พึงพอใจระดับปานกลาง
2	หมายถึง	พึงพอใจระดับน้อย
1	หมายถึง	พึงพอใจระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556: 99-103) ดังนี้

4.51–5.00	หมายถึง	มีความพึงพอใจมากที่สุด
3.51–4.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจมาก
2.51–3.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจปานกลาง
1.51–2.50	หมายถึง	มีความพึงพอใจน้อย
1.00–1.50	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตาราง 8 จำนวนข้อคำถามแบบประเมินความพึงพอใจ

ประเด็นแบบประเมินความพึงพอใจ	จำนวนข้อ
ด้านครูผู้สอน	4
ด้านเนื้อหา	4
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	6
ด้านการวัดและประเมินผล	3
ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้	3
รวม 5 ด้าน	20

จากตาราง 8 ผู้วิจัยได้กำหนดประเด็นแบบประเมินความพึงพอใจ จำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผล และด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ จำนวน 20 ข้อ

3.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม เสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของข้อคำถามแต่ละข้อว่า มีความสอดคล้องหรือไม่ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ดังนี้

คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ
คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามความพึงพอใจ

จากการประเมินแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่า ทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 หมายความว่า แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสมสามารถใช้ได้ทุกข้อ (ดังภาคผนวก ง)

3.5 จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง (Try out) ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึง กับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/1 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนในรายวิชา ภาษามลายู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน 38 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค พบว่า ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94 (ดังภาคผนวก ง)

3.6 จัดพิมพ์แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนในรายวิชาภาษามลายู ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนนักเรียน 36 คน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม มีจำนวน 9 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 1 คาบ รวม 9 คาบ โดยผู้วิจัยมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

ขั้นที่ 1 ปฐมนิเทศ ชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ รายวิชา ภาษามลายู ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga saya และ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Makanan dan Minuman Minuman ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดำเนินการเก็บข้อมูล ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ดังแสดงไว้ในตาราง 9

ตาราง 9 กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

แผนที่	กิจกรรมการเรียนรู้	วัน เดือน ปี	เวลา (คาบ)
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya			
1	เรื่อง Mata Pelajaran	27 กรกฎาคม 2566	50 นาที
2	เรื่อง Tempat - tempat di sekolah	3 สิงหาคม 2566	50 นาที
3	เรื่อง Kawan Saya	10 สิงหาคม 2566	50 นาที
หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga Saya			
4	เรื่อง Ahli Keluarga	17 สิงหาคม 2566	50 นาที
5	เรื่อง Hubungan dalam Keluarga	24 สิงหาคม 2566	50 นาที
6	เรื่อง Tugas - tugas di rumah	31 สิงหาคม 2566	50 นาที
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman			
7	เรื่อง Di restoran	7 กันยายน 2566	50 นาที
8	เรื่อง Ke pasar	14 กันยายน 2566	50 นาที
9	เรื่อง Jual - Beli	21 กันยายน 2566	50 นาที
รวมเวลาทั้งหมดในการวิจัย 9 คาบ			

จากตาราง 9 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเวลา 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 คาบ รวมเวลาทั้งหมดในการวิจัย 9 คาบ

ขั้นที่ 3 หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษามลายูตามกิจกรรมที่ได้ออกแบบไว้ เพื่อทำการประเมินผลความสามารถด้านการพูดภาษามลายู จะแปลผลเป็น 4 ระดับ

ขั้นที่ 4 เมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบทั้ง 9 แผนการจัดการเรียนรู้ ทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

ขั้นที่ 5 ตรวจสอบการให้คะแนนการทดลอง แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม กับเกณฑ์ร้อยละ 75 วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่าการทดสอบที

1.2 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

2.1 สถิติหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

ค่าเฉลี่ยจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

2.1.2 แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

ค่าความเที่ยงตรง (IOC)

2.1.3 แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม

1) ค่าความเที่ยงตรง (IOC)

2) ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค

2.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.2.1 สถิติพื้นฐาน

1) ค่าร้อยละ (Percentage)

2) ค่าเฉลี่ย (Mean)

3) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : SD)

2.2.2 สถิติทดสอบสมมติฐาน

ค่าการทดสอบที (t-test แบบ One Sample t-test)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้เสนอข้อมูลตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลของวิจัย ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผล ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม กับเกณฑ์ร้อยละ 75
2. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนนักเรียน
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน (t-test)
**	แทน	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ดังแสดงไว้ในตาราง 10

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม กับเกณฑ์ร้อยละ 75 (n = 36)

ประเด็นการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนตามเกณฑ์ ร้อยละ 75	หลังเรียน		t-test
			$\bar{X}$	SD	
การออกเสียง	4	3	3.76	.39	7.87**
ความคล่องแคล่ว	4	3	3.42	.66	2.95**
การแสดงท่าทาง/น้ำเสียง	4	3	3.10	.51	5.67**
ภาพรวม	12	9	10.28	.94	41.30**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 พบว่า คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.28 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 75 (9 คะแนน) พบว่า ความสามารถด้านการพูดภาษามลายู สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังแสดงไว้ในตาราง 11

ตาราง 11 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายูของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (n = 36)

ข้อที่	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
ด้านครูผู้สอน				
1.	ครูผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	4.50	0.70	มาก
2.	ครูผู้สอนให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลผู้เรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง	4.89	0.32	มากที่สุด
3.	ครูผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้	4.56	0.56	มากที่สุด
4.	ครูผู้สอนมีการเสริมแรงให้แก่ผู้เรียน	4.47	0.65	มาก
	เฉลี่ย	4.60	0.56	มากที่สุด
ด้านเนื้อหา				
5.	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	4.64	0.49	มากที่สุด
6.	เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน	4.50	0.65	มาก
7.	เนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก	4.61	0.55	มากที่สุด
8.	การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน	4.58	0.55	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.58	0.56	มากที่สุด
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน				
9.	ผู้เรียนใช้ในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน	4.58	0.65	มากที่สุด
10.	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.56	0.56	มากที่สุด

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อที่	รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ระดับความพึงพอใจ
11.	ผู้เรียนสามารถอธิบายองค์ความรู้ให้แก่ผู้อื่นได้	4.47	0.56	มาก
12.	ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	4.72	0.45	มากที่สุด
13.	ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารระหว่างสมาชิก เช่น การเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การแก้ปัญหา เป็นต้น	4.33	0.72	มาก
14.	ผู้เรียนปฏิบัติตามกิจกรรมไปตามลำดับขั้นตอน	4.75	0.44	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.57	0.56	มากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล				
15.	ผู้สอนมีการทดสอบตามเนื้อหาวิชา	4.64	0.49	มากที่สุด
16.	คะแนนที่ได้ตรงกับระดับความสามารถของนักเรียน	4.58	0.55	มากที่สุด
17.	กิจกรรมการวัดผลตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	4.42	0.69	มาก
	เฉลี่ย	4.55	0.58	มากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้				
18.	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในกิจกรรมทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียน	4.61	0.60	มากที่สุด
19.	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีอย่างเพียงพอต่อการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้	4.56	0.50	มากที่สุด
20.	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสมแก่ผู้เรียน	4.72	0.45	มากที่สุด
	เฉลี่ย	4.63	0.52	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.58	0.55	มากที่สุด

จากตาราง 11 ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม โดยภาพรวมนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, $SD = 0.55$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านสื่อการเรียนรู้

และแหล่งเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.63$, $SD = 0.52$) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา ด้านครูผู้สอน ($\bar{X} = 4.60$, $SD = 0.56$) ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 4.58$, $SD = 0.56$) ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.57$, $SD = 0.56$) และด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.55$, $SD = 0.58$) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษามลายู หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กับเกณฑ์ร้อยละ 75 และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/4 โรงเรียนควนโดนวิทยา ที่เรียนรายวิชาภาษามลายู ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

วิธีดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองแล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ได้แก่ ขั้นที่ 1 ปฐมนิเทศ ชี้แจงรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้ โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษามลายู ได้แก่ หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Sekolah Saya หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง Keluarga saya และ หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Makanan dan Minuman Minuman ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ขั้นที่ 2 ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม จำนวน 9 แผนการจัดการเรียนรู้ แผนละ 1 คาบ รวม 9 คาบ ขั้นที่ 3 หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของทุกแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษามลายูตามกิจกรรมที่ได้ออกแบบไว้ เพื่อทำการประเมินผลความสามารถด้านการพูดภาษามลายู จะแปลผลเป็น 4 ระดับ ขั้นที่ 4 หลังจากนั้นให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ขั้นที่ 5 ตรวจสอบ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ส่งผลให้ความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนสูงขึ้น

ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ทักษะทางภาษา (Language Skill) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Ability) เพื่อให้นักเรียนกล้าที่จะสื่อสาร โดยครูผู้สอนใช้กระบวนการสอน 5 ขั้นตอนดังนี้ 1) ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน : ในขั้นนี้เป็นการกล่าวนำเรื่องหรือชักชวน โดยวิธีการพูดคุย เล่นเกม ร้องเพลง หรือปริศนาคำทาย เพื่อสร้างความสนใจในการเรียนรู้ และชักจูงเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน 2) ขั้นนำเสนอร่วมกับสื่อประสม : ในขั้นนี้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่นักเรียน โดยการนำบัตรคำ แผ่นภาพ แลปประโยค และวิดีโอ มาเป็นสื่อการเรียนการสอน ครูผู้สอนมีการนำเสนอคำศัพท์ บทสนทนา เนื้อหา ให้เข้าใจทั้งรูปแบบและความหมาย กิจกรรมที่กำหนดไว้ประกอบด้วย การให้ฟังเนื้อหาใหม่ ให้นักเรียนฝึกพูดตาม ในขั้นนี้ครูผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้ทางภาษาที่ถูกต้อง และเป็นแบบอย่างที่ต้องการในการออกเสียง 3) ขั้นฝึกร่วมกับสื่อประสม : ในขั้นนี้นักเรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วในขั้นนำเสนอ โดยเน้นให้นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้อง ขณะเดียวกันนักเรียนสามารถเน้นเรื่องการใช้ภาษาให้คล่องแคล่วและการฝึกอย่างอิสระ โดยการใช้สื่อประสมเพื่อประกอบการเรียนรู้ ได้แก่ แลปประโยค และแบบฝึกหัด โดยการฝึกเป็นรายบุคคล ในขั้นนี้เป็นโอกาสที่ครูผู้สอนจะแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนในการใช้ภาษา ซึ่งการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ควรทำหลังจากการฝึก หากทำระหว่างที่นักเรียนกำลังลองฝึกอยู่ ความมั่นใจที่จะใช้ภาษาให้คล่องแคล่วอาจลดลงได้ 4) ขั้นการนำไปใช้ : ในขั้นนี้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวเอง และครูผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดสถานการณ์ ชี้แนะ และช่วยเหลือเท่านั้น ซึ่งมีรูปแบบการทำกิจกรรมในขั้นนี้ ได้แก่ การผลิตชิ้นงาน การนำเสนอผลงาน การพูดหรือสนทนาหน้าชั้นเรียน และการแสดงบทบาทสมมติ 5) ขั้นสรุป : ขั้นนี้เป็นขั้นสุดท้าย โดยกิจกรรมจะมีการสรุปความรู้หรือร่วมกันทบทวนเนื้อหา ระหว่างครูผู้สอนและนักเรียน นอกจากนี้ในการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ยังใช้ร่วมกับสื่อประสม ที่มีการนำเอาสื่อการเรียนรู้อย่างหลากหลาย มาใช้ร่วมกันในการประกอบการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน ได้แก่ บัตรคำ บัตรภาพ แลปประโยค วิดีโอ และแบบฝึกหัด การใช้สื่อประสมสนับสนุนการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนรู้จักคิด วิเคราะห์และสังเคราะห์องค์ความรู้ด้วยตนเอง ดังที่ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556: 121) กล่าวว่า สื่อประสมช่วยให้ครูผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหา ประสบการณ์ที่สลับซับซ้อน และมีลักษณะนามธรรมสูง เช่น การทำงานของเครื่องจักรกล อวัยวะของร่างกาย

การเติบโตของสัตว์ชั้นต่ำ ซึ่งครูผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้ สื่อประสมช่วยสร้างความสนใจของนักเรียนที่กำลังศึกษา เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ผูกติดสนใจแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับ (ชฎารัตน์ ภูทางนา, 2563: 39) กล่าวว่า สื่อประสมเป็นสิ่งที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ช่วยสร้างเสริมลักษณะในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความสนใจให้กับนักเรียน เพราะจะทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์ตรงจากสื่อที่เป็นรูปธรรม ซึ่งจะช่วยให้ประสิทธิภาพในการเรียนดีขึ้น และเพื่อให้การเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติเกิดปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลายและมีความหมายในการใช้ภาษา เกิดการสื่อสารตามธรรมชาติให้ความสำคัญกับข้อความหรือสารที่ผู้พูดกำลังจะส่งต่อและทำความเข้าใจ สอดคล้องกับแนวคิดของ Canale & Swain (1980: 47) ที่ยึดหลักองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร 4 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) ความสามารถทางด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง คือ ความรู้ทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้างของคำ ประโยค ตลอดจนการสะกดและการออกเสียง 2) ความสามารถด้านสังคม คือ การใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้เหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทางและข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น 3) ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษา เพื่อสื่อความหมายด้านการพูดและเขียน คือ ความสามารถในการเชื่อมระหว่างโครงสร้างภาษากับความหมายในการพูดและเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน 4) ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย คือ การใช้เทคนิคเพื่อให้การติดต่อสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ภาษาท่าทาง การขยายความ โดยใช้คำศัพท์อื่นแทนคำที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น จะเห็นได้ว่า วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไม่ได้ละเลยโครงสร้างทางไวยากรณ์ แต่ในการสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ ต้องเน้นการนำหลักไวยากรณ์เหล่านี้ไปใช้ เพื่อการสื่อความหมายหรือการสื่อสาร สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุมา จารเครือ และสมพงษ์ พันธุ์รัตน์ (2561: 7) เรื่อง การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่นเรศวรศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกมผ่านเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70 ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 73.19 และจำนวนนักเรียนที่ผ่าน คิดเป็นร้อยละ 81.48 สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภาพิชญ์ ทองเอก และสมร ทวีบุญ (2566: 628-630) เรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้แบบภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนทักษะการสื่อสารการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดการเรียนรู้แบบภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 78.46 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 70

2. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา คือ ด้านครูผู้สอน ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

(CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้

ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้เนื่องมาจากคุณลักษณะที่ดีของสื่อประสมและการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) จึงช่วยให้สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้และถ่ายทอดเนื้อหาได้อย่างดี นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ยังช่วยสร้างความสนใจทำให้นักเรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเรียนมากเป็นพิเศษ และเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่สร้างขึ้นอย่างมีหลักเกณฑ์ สื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้เป็นที่น่าพึงพอใจของนักเรียน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ มีขั้นตอนที่น่าสนใจ และมีการปฏิบัติกิจกรรมระหว่างเรียนอย่างหลากหลายทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมและเกิดความสนุกกับกิจกรรมการเรียนรู้ ไม่เกิดความเบื่อหน่ายเหมือนกระบวนการสอนแบบเดิม นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามกระบวนการที่ถูกต้อง ซึ่งครูเป็นผู้คอยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจและเกิดแรงจูงใจที่จะเรียน นักเรียนได้รับประสบการณ์โดยตรงและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ อีกทั้งการวัดและประเมินผลใช้แบบประเมินที่เหมาะสมกับนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เนื่องจากสื่อประสมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น ประกอบด้วย บัตรคำ บัตรภาพ แถบประโยค วิดีโอ และแบบฝึกหัดมีความน่าสนใจ ซึ่งสอดคล้องกับ คมสัน อินทเสน และคณะ (2560: 8) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองจากการปฏิบัติ จนทำให้เกิดความสุข ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติงาน เกิดขวัญและกำลังใจ ส่งผลให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ และสอดคล้องกับ (อติทยา วิมลเมือง, 2562: 10) ที่กล่าวว่าความพึงพอใจเป็นความรู้สึกหรือทัศนคติทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือมีความชื่นชอบพอใจต่อการที่บุคคลอื่นกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งตอบสนองความต้องการของบุคคลหนึ่งที่ปรารถนาให้กระทำในสิ่งที่ต้องการ ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้น สามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้ แต่ทั้งนี้ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมมีความแตกต่างกันหรือมีความพึงพอใจมากน้อยขึ้นอยู่กับค่านิยมของแต่ละบุคคลและความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ ตลอดจนสิ่งเร้าต่าง ๆ ซึ่งอาจสามารถทำให้ระดับความพึงพอใจแตกต่างกันได้ เช่น ความสะดวกสบายที่ได้รับ ความสวยงาม ความเป็นกันเอง ความภูมิใจ การยกย่อง การได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ต้องการ และความศรัทธา สอดคล้องกับงานวิจัยของ เยาวพร ศรีระชา และจิระพร ชะโน (2561: 5-6) เรื่องการจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์พร บังวัด และจิระพร ชะโน (2564: 99-100) เรื่อง การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อประสม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อประสม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ในการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้วิจัยนำผลที่ได้มาเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นักเรียนส่วนใหญ่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งอยู่ในระดับดี ดังนั้นครูผู้สอนสามารถนำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นมาปรับใช้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดภาษามลายูของนักเรียน

1.2 เนื้อหาทุกเนื้อหาที่ผู้วิจัยได้เลือกนำมาพัฒนา สามารถนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดภาษามลายูของนักเรียนเป็นอย่างดี

1.3 การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ในช่วงแรกนักเรียนยังไม่กล้าที่จะพูดสื่อสาร โดยผู้วิจัยใช้สื่อประสมในการกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกพูด เคารพความหมายของคำหรือประโยค เลียนเสียงจากสื่อโดยมีภาพประกอบ คิดตาม ตลอดจนนักเรียนสามารถนำมาปรับใช้กับชีวิตประจำวันของนักเรียนเอง ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากขึ้น ครูผู้สอนต้องมีความอดทนและกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดตาม โดยใช้คำถาม อีกทั้งยังกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดของตนเอง

1.4 ในระหว่างการจัดการเรียนรู้ ครูผู้สอนควรให้นักเรียนได้ฝึกพูดอย่างเต็มที่ และสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการซ่อมเสริมให้กับนักเรียนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.1 ควรนำชุดสื่อประสมไปพัฒนาให้มีความหลากหลายและทันสมัย โดยอาจพัฒนาเป็นแอปพลิเคชันจัดการเรียนการสอนภาษามลายูเพื่อการสื่อสาร สร้างสรรค์สื่อเนื้อหาให้ผู้สนใจหรือบุคคลทั่วไปสามารถเรียนภาษามลายูเพื่อการสื่อสารได้ โดยพัฒนาต่อยอดไปเรื่อย ๆ

2.2 ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปปรับใช้ในหน่วยการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อเสริมสร้างความสามารถด้านการพูดภาษามลายูของนักเรียน ซึ่งทำให้นักเรียนมีทักษะภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นการประเมินตามสภาพจริงได้ โดยพัฒนาทักษะภาษาทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.3 ควรนำชุดสื่อประสม มาประยุกต์หรือบูรณาการรูปแบบ ทฤษฎีการสอนต่าง ๆ เพื่อให้ความหลากหลายของกิจกรรมการเรียนรู้ จะเป็นการกระตุ้นนักเรียนได้เป็นอย่างดี เช่น กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ การสอนภาษาแบบ TPR ฯลฯ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชกร เป้าสุวรรณ. (2550). **ความคาดหวังและความพึงพอใจต่อการมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต**. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). **แนวทางการจัดการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กิ่งแก้ว รัชอินทร์. (2553). **แหล่งรวมความรู้ จาก..ดร.กิ่งแก้ว ภูทองเงิน : แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร** (Online). https://kingkaew2010.blogspot.com/2010/11/blog-post_06.html. 29 พฤศจิกายน 2566.
- กุชม ยามิรุเตง. (2561). “กลยุทธ์การเรียนภาษา : การเรียนการสอนภาษามลายูในประเทศไทย”. **วารสารอินทนิลทักษิณสาร มหาวิทยาลัยทักษิณ**. 15(2), 113-127.
- ก่อเกียรติ ขวัญสกุล. (2561). “การพัฒนาสื่อประสม หนังสืออิเล็กทรอนิกส์แบบมีปฏิสัมพันธ์กับวิดีโอโมชันกราฟิก เรื่องพัฒนาการและระบบการพิมพ์ สำหรับนิสิตสาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษาและคอมพิวเตอร์ศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม”. **วารสารนวัตกรรมการเรียนรู้**. 4(2), 61.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2550). **เทคโนโลยีทางการศึกษาและนวัตกรรม**. กรุงเทพฯ: โปรวิชั่น.
- เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง และนิธิดา อติภักธนันท์. (2560). “การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี”. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร**. 19(4), 55-56.
- คมสัน อินทะเสน และคณะ. (2560). **ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการขององค์การบริหารส่วนตำบลนาหว้า อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น**. การค้นคว้าอิสระปริญญารัฐศาสตรบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จริยา เหนียนเฉลย. (2558). **เทคโนโลยีการศึกษา**. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมกรุงเทพฯ.
- จิตติมา ศิลประชาวศ์. (2560). **การออกแบบและพัฒนาสื่อประสม**. สุราษฎร์ธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- จิรวรรณ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2555). **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- จิรนนท์ เสชู. (2561). **หลักการทำงานของสื่อประสม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และวีรวัฒน์ อินทรพร. (2556). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เฉลิม ทองนวล. (2557). เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ไฮเอ็ดพับลิชชิง.
- ชนิกา บัวเพียน. (2556). การสร้างสื่อประสมเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สารในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). ระบบสื่อการสอนในเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. กรุงเทพฯ: ชุมชมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ชาฎารัตน์ ภูทางนา. (2563). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ โดยวิธีสอนแบบสื่อประสมกับวิธีสอนแบบ SQ4R ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาลเมืองชลุง1 (บูรวิทยาการ). วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2550). เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ชาอี๊น นิตินาค และคณะ. (2560). “การพัฒนาชุดกิจกรรมการใช้คำศัพท์ภาษามลายู เรื่อง อวัยวะร่างกายเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการใช้ภาษามลายูในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์”. วารสารที่ทัศน์วัฒนธรรม. 16(1), 36-50.
- ณรงค์ กาญจนะ. (2553). เทคนิคและทักษะการสอนเบื้องต้น เล่ม 1. กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์.
- ณัชปภา โพธิ์พุ่ม และคณะ. (2561). การพัฒนาทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดสุรินทร์ โดยใช้กระบวนการทฤษฎี CLT. สุรินทร์: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตสุรินทร์.
- ณิชา ชินนามัน และคณะ. (2560). “ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจับใจความสำคัญ จากสื่อในชีวิตประจำวัน”. วารสารครูพิบูล. 5(1), 3.
- ดวงแสง ณ นคร และสยามน อินสะอาด. (2558). การใช้สื่อการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทิตนา แหมมณี. (2553). ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. อุบลราชธานี: วิทยาออฟเซทการพิมพ์.
- นงนุช สีสันต์. (2561). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาภาคบังคับ ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์เขต 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและวิธีการสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- นิภาพร บุญกุล. (2557). การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การพูดและการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้ชุดกิจกรรมการเล่า นิทาน และบทบาทสมมติ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. (2550). นวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปณิตา ทำมีภักดิ์. (2558). การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อวีดิทัศน์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประยงค์ กลั่นฤทธิ์. (2564). แนวการสอนภาษาอังกฤษในบริบทภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ประเสริฐ เย็นประสิทธิ์. (2556). สนุกกับภาษามลายู : ภาษาที่ใช้ในหลายประเทศ. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- ปัทมา ชันอินทร์งาม. (2556). ผลการเรียนรู้ด้วยชุดสื่อประสมร่วมกับกิจกรรมการสอนที่เน้นการพูด ที่ส่งผลต่อความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดหอมเกร็ด. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปัทมา ยิ้มสกุล. (2560). การจัดการเรียนรู้ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21 สำหรับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. สมุทรปราการ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- พงษ์ศักดิ์ ไชยทิพย์. (2560). สื่อมัลติมีเดียเพื่อการศึกษา. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- พิมพ์พร บังวัด และจิระพร ชะโน. (2564). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบสื่อประสม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- พิไล เลิศวิชา. (2552). แนวทางการพัฒนาสื่อมัลติมีเดียเพื่อการศึกษา. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยสุรนารี.
- มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. (2555). การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ครั้งที่ 7 30 - 31 มีนาคม 2558. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.

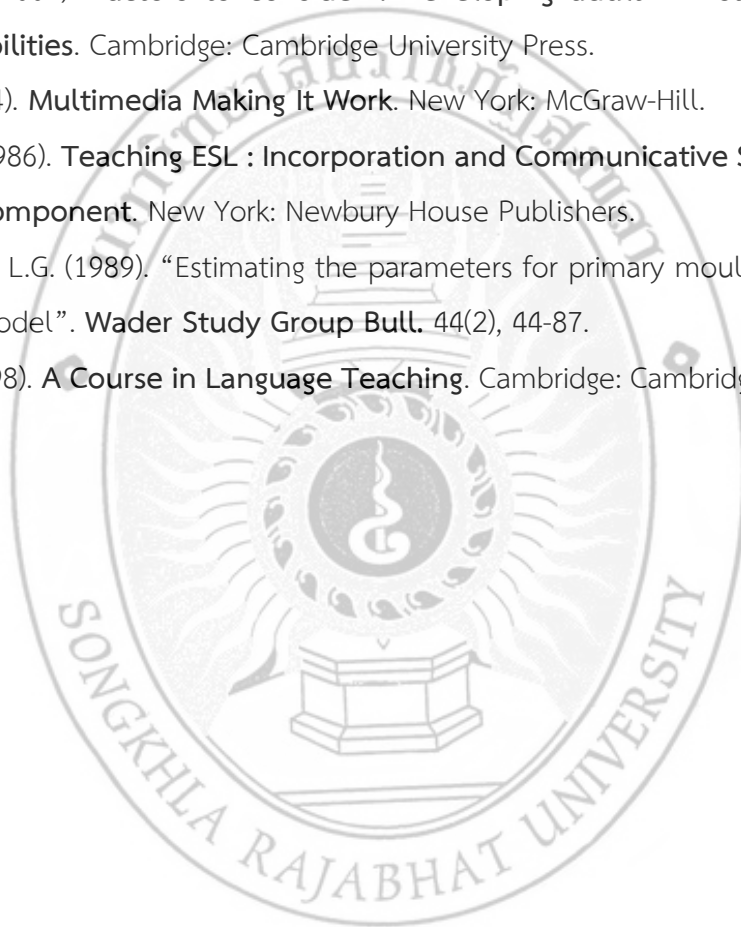
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2557). เทคโนโลยีและสื่อการสอน หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มีนา อ่องบางน้อย. (2553). คุณค่าตราสินค้า ความไว้วางใจและความพึงพอใจ ที่มีผลต่อความภักดีต่อตราสินค้า CAT CDMA (แคท ซีดีเอ็มเอ). วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เยาวพร บังวัด และจิระพร ชะโน. (2561). การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร CLT ประกอบชุดสื่อประสม เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาจีน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตสถาน. (2552). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2552. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ราตรี ศรีสองเมือง. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สมุดบันทึกการสนทนา. กาญจนบุรี: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 8.
- รุ่งฤดี แผลงศร. (2559). “การใช้คำถามเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทย สำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ”. วารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร. 36(2), 193.
- เรวดี หน่อณรงค์. (2551). การสร้างบทเรียนสื่อประสม. นครศรีธรรมราช: 1991 Printer.
- โรงเรียนควนโดนวิทยา. (2562). หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนควนโดนวิทยา ฉบับปรับปรุง 2562. สตูล: โรงเรียนควนโดนวิทยา.
- โรงเรียนควนโดนวิทยา. (2564). รายงานการประเมินตนเองของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (SAR) โรงเรียนควนโดนวิทยา. สตูล: โรงเรียนควนโดนวิทยา.
- โรงเรียนควนโดนวิทยา. (2564). แบบบันทึกผลการเรียนประจำรายวิชา (ปพ.5). สตูล: โรงเรียนควนโดนวิทยา.
- วทันยา ขำพงษ์ไผ่. (2563). ผลการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาร่วมกับสื่อประสมอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านจับใจความและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษา และการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริรัตน์ กลยะณี และพระมหาขวัญชัย กิตติปาโล. (2558). “ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพูด”. วารสาร มจร มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. 1(1), 19.

- ศุภาพิชญ์ ทองเอก และสมร ทวีบุญ. (2566). “การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษด้วยการจัดการเรียนรู้แบบภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4”. วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. 10(1), 628-630.
- สมชาย รัตนทองคำ. (2556). เอกสารประกอบการสอนทางกายภาพบำบัด ภาคต้นปีการศึกษา 2556. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมดี ศรีแก้ว. (2559). การพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในโดยใช้การจัดการความรู้และการประเมินแบบเสริมพลัง สำหรับสถานศึกษาขนาดเล็กสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาบรรณ. (2554). หลักการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนและการประเมินตามสภาพจริง. เชียงใหม่: ดวงกลมพับลิชชิง.
- สมลิตติ จิตรสถาพร. (2557). สื่อการสอน. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สันติ โกเศโยธิน. (2554). ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในสังกัดส่วนโยธาในจังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- สำนักงานกฤษฎีกา. (2543). สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สุนิธี ภูจิราพันธุ์. (2554). การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: ทริปปี้ลเอดดูเคชั่น.
- สุพรรณพรณ ตันติผลาผล. (2550). “สื่อประสม”. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 23(2), 14.
- สุภัทรา มิ่งปรีชา. (2550). ความคาดหวังและความพึงพอใจของผู้ใช้บริการแผนกผู้ป่วยนอกต่อคุณภาพบริการของโรงพยาบาลแพร่. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและพัฒนาประชาคมเมืองและชนบท มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุลักขณา คุ่มทรัพย์. (2555). ผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อประสมเชื่อมโยงกับสถานการณ์จริง เรื่อง วิธีเรียงสับเปลี่ยนและวิธีจัดหมู่ ที่มีต่อความสามารถในการคิดวิเคราะห์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการมัธยมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). **ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อติยา วิมลเมือง. (2562). **ความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีต่อการให้บริการของงานบุคลากร** ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- อรรณณ ศรีบุญเพชร และศิริพงษ์ เพียศิริ. (2555). “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง PERSONAL IDENTIFICATION โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1”. **วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น**. 35(3), 91-92.
- อรอุมา จารเครือ และสมพงษ์ พันธุ์รัตน์. (2561). **รายงานการประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ครั้งที่ 20**. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อัมราภรณ์ หนูยอด และณัฐกร หิรัญโท. (2560). “การศึกษาผลการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยนวัตกรรมการศึกษาชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ”. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น**. 40(1), 64.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). **หลักการสอน**. กรุงเทพฯ: โอเอส พรินติ้งเฮาส์.
- อาภรณ์ มณีรัตน์ และคณะ. (2558). “การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพื่อ พัฒนาทักษะการพูดเรื่องราวท้องถิ่นจังหวัดสงขลาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3”. **วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ**. 17(2), 21.
- Applewhite, P.B. (1965). **Organization Behavior** Englewood Cliffs. New York: Prentice Hall.
- Bloom, B.S. (1956). **Taxonomy of Educational objectives, handbook I : Cognitive domain**. New York: Longman Green.
- Brown, H. Douglas. (2000). **Teaching by Principles**. 2nd ed. San Francisco: Longman.
- Calderón, Slavin and Sánchez. (2011). **Effective instruction for English learners : The Future of Children**. New Jersey: Princeton University.
- Canale, M. and Swain M. (1980). **Theoretical Base of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing**. New York: Routledge.
- Canale, M. (2014). **From communicative competence to communicative language pedagogy**. New York: Routledge.

- Chaiklin. (2003). **Vygotsky's educational theory in cultural context**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Chaney and Burke. (1998). **Teaching oral communication in grades K-8**. Boston: Allyn and Bacon.
- Chomsky, N. (1995). **Language and nature**. Oxford: Oxford University Press.
- Davies, P., and Pearse, E. (2000). **Success in English Teaching : A Complete Introduction to Teaching English at Secondary School Level and Above**. Oxford: Oxford University Press.
- Erickson, C.W.H. (1970). **Fundamentals of Teaching with Audiovisual Technology**. London: Macmillan.
- Good, C.V. (1973). **Dictionary of Education**. 3rd ed. New York: McGraw-Hill book Co.
- Harmer, J. (2003). **The Practice of English Language Teaching**. Edinburgh Gate: Pearson Education Limited.
- Harmer, J. (2007). **The Practice of English Language Teaching**. London: Longman.
- Hymes, D. (1972). **On communicative competence**. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Johnson, D.W., and Johnson, R.T. (1987). **Learning together and alone : Cooperative, Comprtitive and Individualistic Learning**. 2nd ed. New Jersey: Prentice-Hall.
- Juhana. (2012). "Psychological Factors That Hinder Students from Speaking in English Class A Case Study in a Senior High School in South Tangerang, Banten, Indonesia". **Journal of Education and Practice**. 3(12), 12.
- Larsen-Freeman, D. (2000). **Techniques and Principles in Language Teaching**. 2nd ed. Oxford: Oxford University Press.
- Littlewood, W. (1988). **Communicative language teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Mullins. (1985). **Management and organisational behaviour**. London: Pitman.
- Nunan, D. (1991). **Language teaching methodology : A textbook for teachers**. London: Prentice Hall.
- Richard. (2014). **The Cambridge Handbook of Multimedia Learning**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Richards & Rogers, T. (2001). **Approaches and Methods in Language Teaching**. 2nd ed. Cambridge: Cambridge University Press.

- Richards, J.C. (2005). **Communicative Language Teaching Today**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Savignon. (1998). **Communicative competence : Theory and classroom practice**. Massachusetts: Addison-Wesley.
- Shumin, K. (1997). "Factors to consider : Developing adult EFL students' speaking abilities". **English Teaching Forum**. 35(3), 8.
- Shumin. (2002). **Factors to consider : Developing adult EFL students' speaking abilities**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Tay. (2014). **Multimedia Making It Work**. New York: McGraw-Hill.
- Taylor. (1986). **Teaching ESL : Incorporation and Communicative Student Centered Component**. New York: Newbury House Publishers.
- Underhill, L.G. (1989). "Estimating the parameters for primary moult- a new statistical model". **Wader Study Group Bull**. 44(2), 44-87.
- Ur, P. (1998). **A Course in Language Teaching**. Cambridge: Cambridge University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. นางการ์ตีณี วาโด ตำแหน่ง อาจารย์สาขาภาษามลายู
สถานที่ทำงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา
เชี่ยวชาญด้าน โครงสร้างภาษามลายูปาตานี
ความชำนาญเชิงวิชาการในการใช้ภาษามลายู
ผู้เชี่ยวชาญในการคัดกรองข้อสอบ I-NET หลักสูตรภาษามลายู
2. นางอรรรณ หิมมา ตำแหน่ง ครูวิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงาน โรงเรียนบ้านควน
เชี่ยวชาญด้านการจัดการเรียนรู้วิชาภาษามลายู
3. นางาสลิตา ยูโซ๊ะ ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย
สถานที่ทำงาน โรงเรียนควนโดนวิทยา
เชี่ยวชาญด้านการวัดผลและจัดการเรียนรู้วิชาภาษามลายู

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๑๔๗๑

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณการดีนี้ วาโต

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวสุไรฎา หมดปันจอร์ รหัส ๖๙G๑๐๙๑๐๒๖ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ทำวิจัยวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับ สื่อประสม ที่มีผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาแม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒" โดยมีอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ ดังนี้

อาจารย์ ดร.มนตรี เตินดวง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พญ.ศุติหงษ์ ภูวธีรวรรณ)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๔๘ ๑๖๕๐

โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้า นางการดี วาโต เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของ นางสาวสุโรญา หมดปันจอร์ รหัส ๒๕6๑๔๔๑๐๒๖ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาแม่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒" นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๑๔๗๒

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณอรรณ ทิมมา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ฉบับ

ด้วย นางสาวสุไรฎา ทมดบับจอร์ รหัส ๖๓๐๑๙๑๐๒๒ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ทำวิจัยวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับ สื่อประสม ที่มีผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาแม่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” โดยมีอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ ดังนี้

อาจารย์ ดร.มนต์ เต็นตวง

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ทิพิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณ ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศุภังค์ ภู่วัชรวานนท์)

คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๔๘ ๑๖๕๐

โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้า นางอรรณพ หิมมา เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของ นางสาวสุไรญา หมดปันจอร์ รหัส ๖๓G๑๔๑๐๒๖ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ เรื่อง "การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาแม่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒" นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....

(ลงชื่อ).....

(นางอรรณพ หิมมา)

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ

หน่วยงาน โรงเรียนบ้านควน

ที่ อว ๐๖๓๙.๐๗/๑๔๗๓

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ๙๐๐๐๐

๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณอาสลิดา ยูโซ๊ะ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบตอนรับภาคเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน ๓ ฉบับ

ด้วย นางสาวสุเรญา หมดปันจอร์ รหัส ๖๓๖๑๔๑๐๒๖ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ทำวิจัยวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับ สื่อประสม ที่มีผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาแม่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” โดยมีอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ ดังนี้

อาจารย์ ดร.มนตรี เต็มตรง

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ในการนี้ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ของนักศึกษาคนดังกล่าว พร้อมนี้ได้นำส่งเครื่องมือวิจัยมาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุตพงศ์ กุวัชรวรานนท์)
คณบดีคณะครุศาสตร์

บัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๘๔๘ ๑๖๕๐

โทรสาร ๐ ๗๔๒๖ ๐๒๖๗

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ educate@skru.ac.th

แบบตอบรับการเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ตามที่คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ได้ขอความอนุเคราะห์ให้ข้าพเจ้า นางสาวาสลิตา ยูโษ๊ะ เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของ นางสาวสุไรญา หมดปิ่นจอร์ รหัส ๖๓6๑๔๑๐๒๖ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (ภาคพิเศษ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ซึ่งได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำวิจัยวิทยานิพนธ์/ค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีผลต่อความสามารถด้านการพูดภาษาแม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒” นั้น ข้าพเจ้าทราบรายละเอียดดังกล่าวแล้ว และขอแจ้งว่า

- ☒ ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้
- ☐ ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ได้ เนื่องจาก.....

(ลงชื่อ).....

(นางสาวาสลิตา ยูโษ๊ะ)

ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย

หน่วยงาน โรงเรียนควนโดนวิทยา

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

รหัสวิชา ม22201	รายวิชาภาษามลายู	กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2		ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman		เวลาเรียนเต็ม 3 คาบ
หน่วยการเรียนรู้ย่อยที่ 3 เรื่อง Jual – Beli		เวลาเรียน 1 คาบ (50 นาที)
ชื่อผู้สอน : นางสาวสุไรญา หมาดปันจอร์		วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

1. ผลการเรียนรู้

2. พูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจในกิจวัตรประจำวันได้
6. พูดแสดงความรู้สึกในอารมณ์ต่าง ๆ ได้
7. ฟังและพูดสนทนาโต้ตอบการซื้อของได้

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

- 2.1 ด้านความรู้ (K)
 - นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์และประโยคที่เรียนได้ถูกต้อง
- 2.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)
 - นักเรียนสามารถพูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจในกิจวัตรประจำวัน และสามารถแสดงอารมณ์ต่าง ๆ ในขณะพูดสนทนา ตลอดจนสามารถฟังและพูดสนทนาโต้ตอบการซื้อของได้
- 2.3 ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A)
 - นักเรียนมีเจตคติที่ดีในรายวิชาภาษามลายู

3. สาระสำคัญ

ศึกษาคำศัพท์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ Makanan dan Minuman ได้แก่ ประเภทของอาหาร ประเภทของเครื่องดื่ม ตลอดจนการสนทนาในสถานการณ์ร้านอาหาร ตลาด และการซื้อขาย เป็นต้น

4. สาระการเรียนรู้

นักเรียนเรียนรู้บทสนทนาภาษามลายู เรื่อง Penjual-Pembeli

ตัวอย่างประโยค เช่น

Penjual : Encik mahu beli apa?

Pembeli : Saya hendak beli _____.

Penjual : Silalah pilih. Encik hendak beli _____?

Pembeli : Ya, saya suka _____.

Penjual : Encik suka _____ yang mana?

Pembeli : Saya suka yang _____.

Penjual : Encik mengguna _____?

Pembeli : Saya mengguna _____.

Penjual : Sila cuba _____ ini.

Pembeli : Baiklah. _____ ini Saya mahu beli yang ini.

5. ภาระ/ชิ้นงาน

1. Perbualan
2. Latihan

6. สื่อการสอน/วัสดุอุปกรณ์/แหล่งเรียนรู้

สื่อ

1. บัตรคำ (ชุดที่ 9)
2. บัตรภาพ (ชุดที่ 9)
3. แดบประโยค (ชุดที่ 9)
4. วิดีโอ (คลิปที่ 9)
5. แบบฝึกหัดที่ 9

วัสดุอุปกรณ์

1. อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการเรียน
2. อุปกรณ์การเรียน
3. แบบบันทึก

แหล่งเรียนรู้

1. ห้องเรียน
2. ระบบสนับสนุนการจัดการเรียนรู้ (Google Classroom)

6. กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) เป็น 2W3P ร่วมกับสื่อประสม

บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm up) 5 นาที	
1. ครูกล่าวทักทายนักเรียน - Selamat pagi/petang, murid-murid? - Semua apa khabar? - Alhamdulillah, sila duduk!	1. นักเรียนกล่าวทักทายครู - Selamat pagi/petang, cikgu. - Khabar baik, dan cikgu? - Terima kasih, cikgu.
2. ครูให้นักเรียนชมวิดีโอ <u>VIDEO PEMBELAJARAN "KEGIATAN JUAL BELI"</u> 	2. นักเรียนชมวิดีโอ <u>VIDEO PEMBELAJARAN "KEGIATAN JUAL BELI"</u>

บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
2. ชี้นำเสนอ (Presentation) 10 นาที	
1. ครูพุดนำนักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ เรื่อง Jual – Beli แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงตาม พร้อมแปลความหมาย โดยมีคำศัพท์ ดังนี้ - 10Sen - RM10 - 20Sen - RM20 - 50Sen - RM50 - RM1 - RM100 - RM5 ในการนำเสนอคำศัพท์ ครูใช้บัตรคำ (ชุดที่ 9) และบัตรภาพ (ชุดที่ 9) 2. ครูพุดนำเสนอบทสนทนาเกี่ยวกับ เรื่อง Jual – Beli พร้อมแปลความหมาย โดยการใช้แถบประโยค (ชุดที่ 9 แถบที่ 1-5) และวิดีโอ (คลิปที่ 9) เป็นสื่อการนำเสนอบทสนทนา Penjual : Silalah pilih buah-buahan? Pembeli : Berapa harga rambutan ini. Penjual : 1 kilo percuma 3RM sehaja. Pembeli : Baiklah, saya mahu 5 kilo. Berapa harga? Penjual : Harganya 15RM.	1. นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ เรื่อง Jual – Beli พร้อมแปลความหมาย โดยมีคำศัพท์ ดังนี้ - 10Sen - RM10 - 20Sen - RM20 - 50Sen - RM50 - RM1 - RM100 - RM5 โดยใช้บัตรคำ (ชุดที่ 9) และบัตรภาพ (ชุดที่ 9) 2. นักเรียนฟังครูนำเสนอบทสนทนาเกี่ยวกับ เรื่อง Jual – Beli พร้อมแปลความหมายของ บทสนทนาโดยใช้แถบประโยค (ชุดที่ 9 แถบที่ 1-5) และวิดีโอ (คลิปที่ 9) จากนั้นพุดตาม Penjual : Silalah pilih buah-buahan? Pembeli : Berapa harga rambutan ini. Penjual : 1 kilo percuma 3RM sehaja. Pembeli : Baiklah, saya mahu 5 kilo. Berapa harga? Penjual : Harganya 15RM.
3. ชี้นฝึก (Practice) 15 นาที	
1. ครูให้นักเรียนฝึกพุดสนทนากับเพื่อน โดยการสนทนาเกี่ยวกับ เรื่อง Jual – Beli ซึ่ง นักเรียนจะมีข้อมูลอยู่แล้ว จากนั้นครูให้นักเรียน ฝึกถามด้วยคำถาม โดยใช้แถบประโยค (ชุดที่ 9 แถบที่ 6-10) ประกอบ ดังตัวอย่าง Penjual : Silalah pilih _____? Pembeli : Berapa harga _____ ini. Penjual : _____. Pembeli : Baiklah, saya mahu _____. Berapa harga? Penjual : Harganya _____.	1. นักเรียนฝึกพุดสนทนากับเพื่อน โดยการสนทนาเกี่ยวกับ เรื่อง Jual – Beli โดยนักเรียน จะมีข้อมูลอยู่แล้ว จากนั้นนักเรียนฝึกถามด้วย คำถาม โดยใช้แถบประโยค (ชุดที่ 9 แถบที่ 6-10) ประกอบ ดังตัวอย่าง Penjual : Silalah pilih _____? Pembeli : Berapa harga _____ ini. Penjual : _____. Pembeli : Baiklah, saya mahu _____. Berapa harga? Penjual : Harganya _____.

บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
2. ครูอธิบายคำสั่งให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 9 โดยให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพที่กำหนดให้	2. นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่ 9 โดยการเขียนบรรยายภาพที่ครูกำหนดให้
4. ขั้นการนำไปใช้ (Production) 15 นาที	
1. ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยการสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับ เรื่อง Jual – Beli กลุ่มละ 1 บท พร้อมนำเสนอหน้าชั้นเรียน	1. นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม กลุ่มละ 3 คน โดยการสร้างบทสนทนาเกี่ยวกับ เรื่อง Jual – Beli กลุ่มละ 1 บท พร้อมนำเสนอหน้าชั้นเรียน
5. ขั้นสรุป (Wrap up) 5 นาที	
1. ครูสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนร่วมกับนักเรียน - Apakah kosa kata yang kamu dapat? - Berikan contoh berbualan dalam ilmu pada hari ini? - Siapakah yang ada soalan untuk belajar hari ini?	1. นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ได้เรียนร่วมกับครู

7. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัด	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์และประโยคที่เรียนได้ถูกต้อง (K)	-ตรวจแบบฝึกหัด	-แบบฝึกหัดที่ 9	นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ถูกต้องตามเกณฑ์ร้อยละ 75
นักเรียนสามารถพูดสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจในกิจวัตรประจำวัน และสามารถแสดงอารมณ์ต่าง ๆ ในขณะพูดสนทนา ตลอดจนสามารถฟังและพูดสนทนาโต้ตอบการซื้อของได้ (P)	-การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู	-แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู	นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลกับเพื่อนได้ถูกต้อง ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ 3 ขึ้นไป
นักเรียนมีเจตคติที่ดีในรายวิชาภาษามลายู (A)	-สังเกตพฤติกรรม	-แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์	ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับดีขึ้นไป

บันทึกหลังสอน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....

รหัสวิชา..... รายวิชา..... หน่วยการเรียนรู้ที่.....
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่..... วันที่สอน.....

1. ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ครูผู้สอน
 (.....)
 วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
วิชา ภาษามลายู ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : แบบประเมินฉบับนี้ สร้างขึ้นเพื่อต้องการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
(CLT) ร่วมกับสื่อประสมเป็นรายบุคคล

ที่	ประเด็น	รายละเอียด
1	ลักษณะการประเมิน	การพูดปากเปล่า
2	จำนวนคะแนน	12 คะแนน
3	จำนวนเวลา	10 นาที
4	เกณฑ์การให้คะแนน	ความสามารถด้านการพูด 1) การออกเสียง (4 คะแนน) 2) ความคล่องแคล่ว (4 คะแนน) 3) การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด (4 คะแนน)
5	ชื่อหน่วยการเรียนรู้	Makanan dan Minuman
6	ชื่อหน่วยการเรียนรู้ย่อย	Jual - Beli
7	จุดประสงค์การเรียนรู้	1) ด้านความรู้ (K) - นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายคำศัพท์และประโยคที่เรียนได้ถูกต้อง 2) ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) - นักเรียนสามารถพูดสนทนาได้ตอบเกี่ยวกับ ความสนใจในกิจวัตรประจำวัน และสามารถแสดงอารมณ์ต่าง ๆ ในขณะพูดสนทนา ตลอดจนสามารถฟังและพูดสนทนาได้ตอบการซื้อของได้ 3) ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (A) - นักเรียนมีเจตคติที่ดีในรายวิชาภาษามลายู
8	ข้อคำถาม	ให้นักเรียนจับคู่พูดสนทนา หัวข้อ “Saya Penjual dan Kamu Pembeli”

แบบบันทึกการประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman

หน่วยการเรียนรู้ย่อยที่ 3 เรื่อง Jual – Beli

เลข ที่	ประเด็น/ คะแนน ชื่อ - สกุล	การออก เสียง	ความ คล่อง แคล่ว	การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง	รวม คะแนน	สรุปผล การประเมิน
		4	4	4	12	
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Makanan dan Minuman

หน่วยการเรียนรู้ย่อยที่ 3 เรื่อง Jual – Beli

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน รวม
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	
การออกเสียง	- ออกเสียงตาม หลักการออก เสียงถูกต้อง และ เน้นหนักในคำ/ ประโยค 20 คำ ขึ้นไป	- ออกเสียงตาม หลักการออกเสียง ถูกต้อง และ เน้นหนักในคำ/ ประโยคผิดบ้าง แต่สื่อสารได้ เข้าใจ ตั้งแต่ 12- 20 คำ	- ออกเสียงตาม หลักการออกเสียง ถูกต้อง และ เน้นหนักในคำ/ ประโยคได้ 4-12 คำ	- ออกเสียงไม่ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง และ เน้นหนักในคำ/ ประโยคน้อย กว่า 4 คำ	4
ความ คล่องแคล่ว	- พูดต่อเนื่อง ไม่ ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ 20 คำขึ้นไป	- พูดตะกุกตะกัก บ้าง สามารถพูด สื่อสารได้ ตั้งแต่ 12-20 คำ	- พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สามารถสื่อสารได้ ไม่ชัดเจน ตั้งแต่ 4-12 คำ	- พูดและสื่อ ความหมายได้ น้อยกว่า 4 คำ	4
การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง	- แสดงท่าทาง และพูดด้วย น้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย	- พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับบท บรรยาย และไม่มี ท่าทางประกอบ	- พูดเหมือนอ่าน และไม่เป็น ธรรมชาติ ขาด ความน่าสนใจ	- พูดไม่ได้	4
รวม 3 ประเด็น					12

เกณฑ์การประเมินคุณภาพ การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษามลายู โดยแบ่งตามช่วง

คะแนน ดังนี้

11 - 12 คะแนน หมายถึง ดีมาก

8 - 10 คะแนน หมายถึง ดี

5 - 7 คะแนน หมายถึง พอใช้

3 - 4 คะแนน หมายถึง ควรปรับปรุง

สื่อประสมชุดที่ 9

1. บัตรคำ (ชุดที่ 9)

10Sen	50Sen
20Sen	RM1
RM5	RM10
RM20	RM50
RM100	

2. บัตรภาพ (ชุดที่ 9)

<https://www.leftovercurrency.com/>

RM10

<https://colnect.com/th/>

RM100

<https://en.numista.com/catalogue/note202043.html>

RM20

<https://www.carousell.com.my/>

RM1

<https://banknoteindex.com/>

RM5

<https://www.leftovercurrency.com/>

RM50

<https://en.ucoin.net/catalog/?country=malaysia>

20Sen

<https://en.ucoin.net/>

50Sen

<https://semihblogs.com/>

10Sen

3. แอปประโยค (ชุดที่ 9)

- แอปที่ 1 : Silalah pilih buah-buahan?
- แอปที่ 2 : Berapa harga rambutan ini.
- แอปที่ 3 : 1 kilo percuma 3RM sehaja.
- แอปที่ 4 : Baiklah, saya mahu 5 kilo. Berapa harga?
- แอปที่ 5 : Harganya 15RM.
- แอปที่ 6 : Silalah pilih _____?
- แอปที่ 7 : Berapa harga _____ ini.
- แอปที่ 8 : _____.
- แอปที่ 9 : Baiklah, saya mahu _____. Berapa harga?
- แอปที่ 10 : Harganya _____.

4. วิดีโอ (คลิปที่ 9)

5. แบบฝึกหัดที่ 9

Latihan 9 : Jual-Beli

Kenyataan : Padankan gambar harga dengan wang berikut dengan jawapan yang betul :-

1) 	●	●	
2) 	●	●	
3) 	●	●	
4) 	●	●	
5) 	●	●	
6) 	●	●	
7) 	●	●	
8) 	●	●	
9) 	●	●	

Nama..... Kelas..... No. giliran.....

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

- คำชี้แจง** 1. แบบประเมินชุดนี้สร้างขึ้นเพื่อประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนควนโดนวิทยา หลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม เป็นรายบุคคล
2. ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคะแนนที่ตรงกับการสังเกตของท่านโดยเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ชื่อ-สกุล..... เลขที่.....

ประเด็นการประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				สรุปผล การประเมิน
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	
การออกเสียง					
ความคล่องแคล่ว					
การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
(.....)

เกณฑ์การให้คะแนน
ความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

ระดับ คะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน รวม
	4 (ดีมาก)	3 (ดี)	2 (พอใช้)	1 (ควรปรับปรุง)	
การออกเสียง	- ออกเสียงตามหลักการออกเสียงถูกต้อง และเน้นหนักในคำ/ประโยค 20 คำขึ้นไป	- ออกเสียงตามหลักการออกเสียงถูกต้อง และเน้นหนักในคำ/ประโยคผิดบ้าง แต่สื่อสารได้ เข้าใจ ตั้งแต่ 12-20 คำ	- ออกเสียงตามหลักการออกเสียงถูกต้อง และเน้นหนักในคำ/ประโยคได้ 4-12 คำ	- ออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียง และเน้นหนักในคำ/ประโยคได้น้อยกว่า 4 คำ	4
ความคล่องแคล่ว	- พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ 20 คำขึ้นไป	- พูดตะกุกตะกักบ้าง สามารถพูดสื่อสารได้ ตั้งแต่ 12-20 คำ	- พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สามารถสื่อสารได้ ไม่ชัดเจน ตั้งแต่ 4-12 คำ	- พูดและสื่อความหมายได้น้อยกว่า 4 คำ	4
การแสดงท่าทาง/น้ำเสียง	- แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยาย	- พูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสมกับบทบรรยาย และไม่มีท่าทางประกอบ	- พูดเหมือนอ่านและไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความน่าสนใจ	- พูดไม่ได้	4
รวม 3 ประเด็น					12

เกณฑ์การประเมินคุณภาพ การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษามลายู โดยแบ่งตามช่วงคะแนน ดังนี้

11 - 12 คะแนน	หมายถึง	ดีมาก
8 - 10 คะแนน	หมายถึง	ดี
5 - 7 คะแนน	หมายถึง	พอใช้
3 - 4 คะแนน	หมายถึง	ควรปรับปรุง

แบบประเมินความพึงพอใจ
การจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม
ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : แบบประเมินฉบับนี้ สร้างขึ้นเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในการคำถามของนักเรียนครั้งนี้ไม่มีถูกหรือผิด และไม่มีผลต่อการสอบผ่านหรือไม่ผ่าน ดังนั้นจึงขอความร่วมมือในการตอบตามความความจริง โดยการเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความพึงพอใจของตนเองเพียงช่องเดียวในแต่ละข้อ ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง พึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง พึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
		5	4	3	2	1
ด้านครูผู้สอน						
1	ครูผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสมให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน					
2	ครูผู้สอนให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลผู้เรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง					
3	ครูผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้					
4	ครูผู้สอนมีการเสริมแรงให้แก่ผู้เรียน					
ด้านเนื้อหา						
5	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน					
6	เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน					
7	เนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก					
8	การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน					
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน						
9	ผู้เรียนใช้ในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน					
10	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้					

ข้อ	รายการประเมิน	ระดับคะแนน				
		5	4	3	2	1
11	ผู้เรียนสามารถอธิบายองค์ความรู้ให้แก่ผู้อื่นได้					
12	ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความคิดเห็นซึ่งกันและกัน					
13	ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารระหว่างสมาชิก เช่น การเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การแก้ปัญหา เป็นต้น					
14	ผู้เรียนปฏิบัติตามกิจกรรมไปตามลำดับขั้นตอน					
ด้านการวัดและประเมินผล						
15	ผู้สอนมีการทดสอบตามเนื้อหาวิชา					
16	คะแนนที่ได้ตรงกับระดับความสามารถของนักเรียน					
17	กิจกรรมการวัดผลตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้					
ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้						
18	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในกิจกรรมทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียน					
19	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีอย่างเพียงพอ ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้					
20	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสมแก่ผู้เรียน					
รวมคะแนน						
รวมทั้งหมด						

ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

สรุปผลการประเมิน

- ☐ 80- 100 ระดับความพึงพอใจมากที่สุด
- ☐ 70-79 ระดับความพึงพอใจมาก
- ☐ 60 -69 ระดับความพึงพอใจปานกลาง
- ☐ 50-59 ระดับความพึงพอใจน้อย
- ☐ น้อยกว่า 50 ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ภาคผนวก ง
การหาคุณภาพเครื่องมือ

สรุปผลการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้
ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูด
ภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	$\bar{X}$	ความเหมาะสม
	1	2	3			
1. จุดประสงค์การเรียนรู้						
1.1 สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่กำหนดในตารางโครงสร้างหน่วยการเรียนรู้	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 เขียนครอบคลุมทุกด้านด้านความรู้ (K) ด้านทักษะและกระบวนการ (P) ด้านคุณลักษณะ (A)	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
รวม					5.00	เหมาะสมมากที่สุด
2. สารการเรียนรู้						
2.1 สารการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับสารการเรียนรู้ที่กำหนดในตารางโครงสร้างหน่วยการเรียนรู้	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 ด้านทักษะและกระบวนการสามารถฝึกการพูดได้อย่างถูกต้อง	5	4.89	4.78	14.67	4.89	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 สารการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับเวลาและผลการเรียนรู้	5	5	4.89	14.89	4.96	เหมาะสมมากที่สุด
รวม					4.95	เหมาะสมมากที่สุด
3. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน						
3.1 จัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ครบถ้วนตามขั้นตอนการสอน	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการสอน	5	4.89	4.78	14.67	4.89	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสมเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน	5	4.78	4.89	14.67	4.89	เหมาะสมมากที่สุด
รวม					4.92	เหมาะสมมากที่สุด

องค์ประกอบของแผน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	$\bar{X}$	ความเหมาะสม
	1	2	3			
4. สื่อการเรียนรู้						
4.1 ใช้สื่อที่มีความหลากหลาย เหมาะสมกับวัยและเนื้อหา	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
4.2 ระบุการใช้สื่อ / แหล่งเรียนรู้ สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้	5	4.89	4.89	14.78	4.93	เหมาะสมมากที่สุด
รวม					4.97	เหมาะสมมากที่สุด
5. การวัดและการประเมินผล						
5.1 มีการวัดและประเมินผลที่ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.2 ระบุเครื่องมือสำหรับ การวัดผลประเมินผลอย่างชัดเจน	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.3 ระบุวิธีการวัดผลประเมินผล อย่างชัดเจน	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
5.4 ระบุเกณฑ์การประเมินผล อย่างชัดเจน	5	5	5	15	5.00	เหมาะสมมากที่สุด
รวม					5.00	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ยรวมทั้งหมด					4.97	เหมาะสมมากที่สุด

**สรุปความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้
ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูด
ภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้								
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1. จุดประสงค์การเรียนรู้									
1.1 สอดคล้องกับผล การเรียนรู้ที่กำหนดในตาราง โครงสร้างหน่วยการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
1.2 เขียนครอบคลุมทุกด้าน ด้านความรู้ (K) ด้านทักษะและ กระบวนการ (P) ด้านคุณลักษณะ (A)	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
2. สารการเรียนรู้									
2.1 สารการเรียนรู้ใน แผนการจัดการเรียนรู้สอดคล้อง กับสารการเรียนรู้ที่กำหนดใน ตารางโครงสร้างหน่วยการเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
2.2 ด้านทักษะและ กระบวนการ สามารถฝึกการพูด ได้อย่างถูกต้อง	5.00	4.67	4.67	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
2.3 สารการเรียนรู้มีความ สอดคล้องกับเวลาและผล การเรียนรู้	5.00	4.67	5.00	5.00	4.67	5.00	5.00	5.00	5.00
3.การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน									
3.1 จัดกิจกรรมการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อ ประสม ครบถ้วนตามขั้นตอน การสอน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
3.2 นักเรียนมีส่วนร่วมใน การจัดกิจกรรมการสอน	5.00	5.00	4.67	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00

รายการประเมิน	แผนการจัดการเรียนรู้								
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
3.3 กิจกรรมการเรียนรู้การสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสมเหมาะสมกับวัย ของผู้เรียน	5.00	4.33	5.00	5.00	4.67	5.00	5.00	5.00	5.00
4. สื่อการเรียนรู้									
4.1 ใช้สื่อที่มีความ หลากหลายเหมาะสมกับวัยและ เนื้อหา	5.00	4.67	5.00	4.67	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
4.2 ระบุการใช้สื่อ / แหล่ง เรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรม การเรียนรู้	5.00	4.67	5.00	4.67	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
5. การวัดและการประเมินผล									
5.1 มีการวัดและประเมินผล ที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
5.2 ระบุเครื่องมือสำหรับ การวัดผลประเมินผลอย่างชัดเจน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
5.3 ระบุวิธีการวัดผล ประเมินผลอย่างชัดเจน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
5.4 ระบุเกณฑ์การประเมินผล อย่างชัดเจน	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00	5.00
$\bar{X}$	5.00	4.86	4.95	5.00	4.95	4.95	5.00	5.00	5.00
SD	0.00	0.22	0.12	0.00	0.12	0.12	0.00	0.00	0.00
ความเหมาะสม	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด	มากที่สุด

สรุปความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษาตามอายุ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ($\bar{X}$ = 5.00, SD = 0.00) มีความเหมาะสมมากที่สุด
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 ($\bar{X}$ = 4.86, SD = 0.22) มีความเหมาะสมมากที่สุด
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 ($\bar{X}$ = 4.95, SD = 0.12) มีความเหมาะสมมากที่สุด
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 ($\bar{X}$ = 5.00, SD = 0.00) มีความเหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 ($\bar{X} = 4.95$, $SD = 0.12$) มีความเหมาะสมมากที่สุด
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 ($\bar{X} = 4.95$, $SD = 0.12$) มีความเหมาะสมมากที่สุด
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 ($\bar{X} = 5.00$, $SD = 0.00$) มีความเหมาะสมมากที่สุด
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 ($\bar{X} = 5.00$, $SD = 0.00$) มีความเหมาะสมมากที่สุด
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 ($\bar{X} = 5.00$, $SD = 0.00$) มีความเหมาะสมมากที่สุด

ดังนั้น แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับ
 สื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรวม
 มีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.97$, $SD = 0.08$) ทุกแผนมีคุณภาพนำไปใช้ได้

สรุปผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
ของแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
(CLT) ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตอนที่ 1 สรุปผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

ประเด็น การประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ผลการ พิจารณา
	1	2	3			
การออกเสียง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ความคล่องแคล่ว	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
การแสดงท่าทาง/น้ำเสียง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
รวม					1.00	ใช้ได้

ตอนที่ 2 ผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของประเด็นการประเมินกับเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถด้านการพูดภาษามลายู

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ผลการ พิจารณา
		1	2	3			
การออกเสียง	4 คะแนน เมื่อออกเสียงตามหลักการออกเสียงถูกต้อง และเน้นหนักในคำ/ประโยค 20 คำขึ้นไป	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	3 คะแนน เมื่อออกเสียงตามหลักการออกเสียงถูกต้อง และเน้นหนักในคำ/ประโยค ผิดบ้างแต่สื่อสารได้เข้าใจ ตั้งแต่ 12-20 คำ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	2 คะแนน เมื่อออกเสียงตามหลักการออกเสียงถูกต้อง และเน้นหนักในคำ/ประโยค ได้ 4-12 คำ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ประเด็น การประเมิน	ระดับคะแนน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ผลการ พิจารณา
		1	2	3			
	1 คะแนน เมื่อออกเสียง ไม่ถูกต้องตามหลักการ ออกเสียง และเน้นหนักใน คำ/ประโยค ได้น้อยกว่า 4 คำ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ความคล่องแคล่ว	4 คะแนน เมื่อพูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้ สื่อสารได้ 20 คำขึ้นไป	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	3 คะแนน เมื่อพูดตะกุก ตะกักบ้าง สามารถพูดสื่อสาร ได้ ตั้งแต่ 12-20 คำ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	2 คะแนน เมื่อพูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ สามารถ สื่อสารได้ไม่ชัดเจน ตั้งแต่ 4-12 คำ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	1 คะแนน เมื่อพูดและสื่อ ความหมายได้น้อยกว่า 4 คำ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
การแสดงท่าทาง /น้ำเสียง	4 คะแนน เมื่อแสดงท่าทาง และพูดด้วยน้ำเสียงเหมาะสม กับบทบรรยาย	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	3 คะแนน เมื่อพูดด้วยน้ำ เสียงเหมาะสมกับบท บรรยาย และไม่มีท่าทาง ประกอบ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	2 คะแนน เมื่อพูดเหมือน อ่าน และไม่เป็นธรรมชาติ ขาดความน่าสนใจ	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	1 คะแนน เมื่อพูดไม่ได้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
	รวม					1.00	ใช้ได้

สรุปผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
ของแบบประเมินความพึงพอใจการจัดการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT)
ร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถด้านการพูดภาษามลายู
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ผลการพิจารณา
		1	2	3			
ด้านครูผู้สอน							
1	ครูผู้สอนชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม ให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
2	ครูผู้สอนให้คำปรึกษา แนะนำ ดูแลผู้เรียนในการเรียนรู้อย่างทั่วถึง	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
3	ครูผู้สอนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
4	ครูผู้สอนมีการเสริมแรงให้แก่ผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ด้านเนื้อหา							
5	ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
6	เนื้อหา ภาษา รูปแบบตรงกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
7	เนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
8	การจัดเนื้อหาเหมาะสมกับเวลาเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน							
9	ผู้เรียนใช้ในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
10	ผู้เรียนมีส่วนร่วมในระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
11	ผู้เรียนสามารถอธิบายองค์ความรู้ให้แก่ผู้อื่นได้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
12	ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนแสดงความความคิดเห็นซึ่งกันและกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
13	ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารระหว่างสมาชิก เช่น การเป็นผู้นำ การตัดสินใจ การแก้ปัญหา เป็นต้น	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้

ข้อ	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	IOC	ผลการพิจารณา
		1	2	3			
14	ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมไปตามลำดับขั้นตอน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ด้านการวัดและประเมินผล							
15	ผู้สอนมีการทดสอบตามเนื้อหาวิชา	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
16	คะแนนที่ได้ตรงกับระดับความสามารถของนักเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
17	กิจกรรมการวัดผลตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
ด้านสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้							
18	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในกิจกรรมทำให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
19	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ในการเรียนมีอย่างเพียงพอต่อการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
20	สื่อ วัสดุอุปกรณ์ ที่นำมาใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสมแก่ผู้เรียน	+1	+1	+1	3	1.00	ใช้ได้
รวม						1.00	ใช้ได้

ของแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร่วมกับสื่อประสม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค

[illegible]